

SCIENCE FICTION FANTASY HORROR

50KR

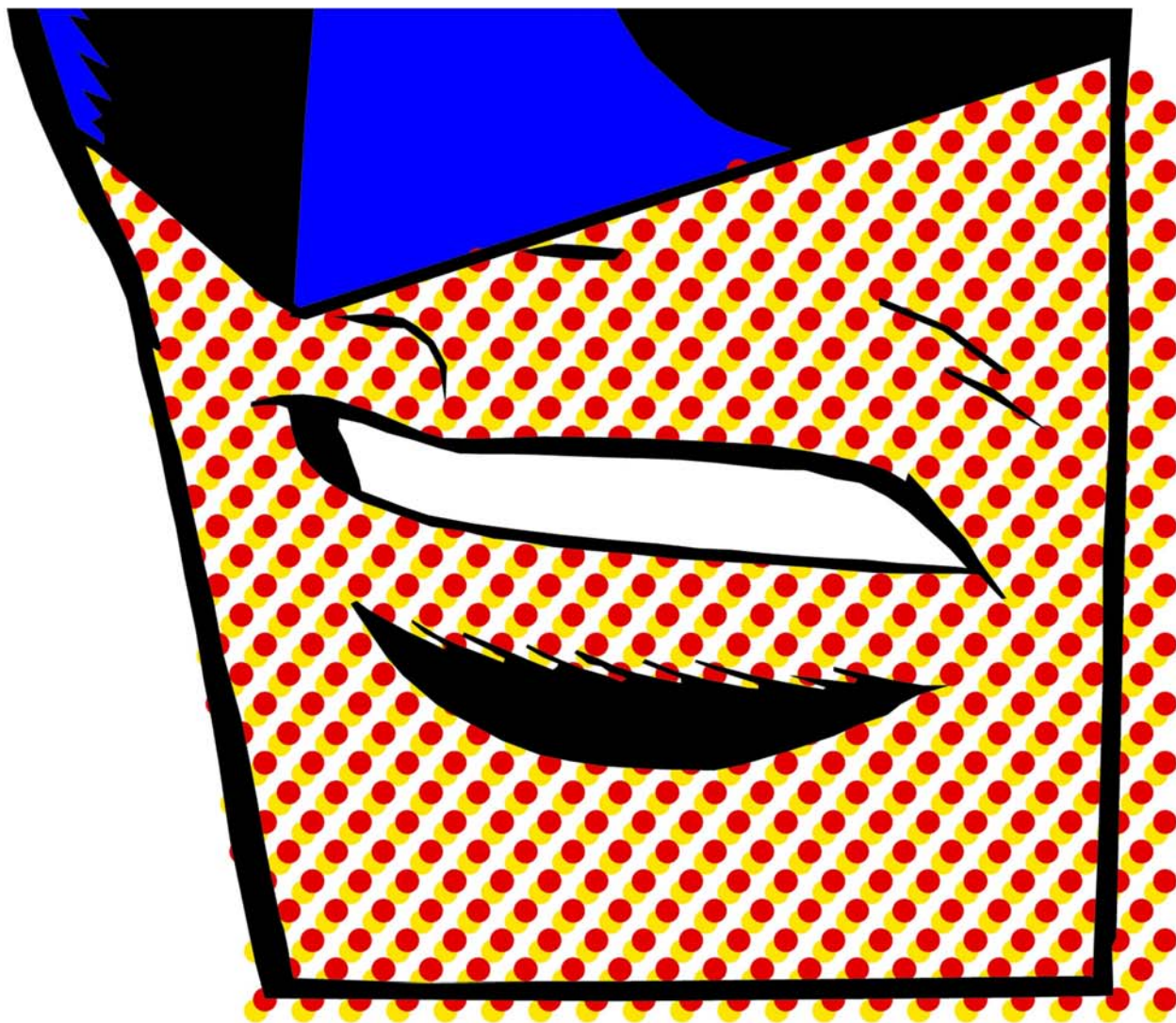
30

EFTERÅR
2011

HIMMELSKIBET

MAGASINET FOR FANTASTIK

FOUR COLOR COMICS
(Four Color) : A printing process in which all primary colors plus black are used. Also refers to the Four Color series published by Dell.

COMICS
SCIENCE FICTION MANGA
GAMES FANTASY
SURF THE SHOP

FANTASK SKT. PEDERSSTRÆDE 18 & 35 1453 KØBENHAVN K
GAMES: 33 93 85 38 COMICS/POSTORDRE: 33 11 85 38 FAX: 33 13 85 01
E-MAIL: FANTASK@FANTASK.DK WWW.FANTASK.DK

HIMMELSKIBET

MAGASINET FOR FANTASTIK

Nummer 30, Efterår 2011

HIMMELSKIBET udgives af foreningen Fantastik. Læs om Fantastik på www.fantastik.dk.

HIMMELSKIBET beskæftiger sig med de fantastiske genrer. Bladet bringer artikler, noveller, kunst, anmeldelser, nyheder m.v., der på den ene eller anden måde har med fantastik at gøre.

HIMMELSKIBET er et non-profit forehavende, der udelukkende bliver produceret af ulønnet arbejdskraft. Alle indlæg er © indlæggenes ophavs-mænd.

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Æ. Mogensen
Tlf. 32 55 04 60
himmelskibet@fantastik.dk

Kontakt adresse

(bl.a. ved adresseskift):
Thomas Winther
Haydnsvej 1 1TH
2450 København SV
kasserer@fantastik.dk

Dette nummers redaktør:

Thomas Winther

HIMMELSKIBET udkommer ca. fire gange om året. Medlemmer af foreningen Fantastik modtager bladet gratis. Institutions abonnement koster 200 kr. for fire numre. Medlemskab eller abonnement kan opnås ved at indbetale 200 kr. til konto i Amagerbanken 5230 0001514301. Husk at angive navn og adresse. Girokort til indbetaling kan rekvireres ved at sende en e-mail til forening@fantastik.dk.

Løssalgpris: 50 kr./stk.

Layout & montage:

Thomas Winther

Tryk: Frederiksberg Bogtrykkeri
ISSN-NR: 1603-5836

Deadline for #31: 01/01 2012

Annoncepriser:

Omslag, bagside: 400 kr.
Omslag, inderside: 200 kr.
Helside inde i bladet: 150 kr.
Halvside inde i bladet: 100 kr.

Forside:

Henrik Pasgaard

Forside grafik: Michael Bernth

Korrektur: Niels Gjerløff, Klaus Æ. Mogensen og Lykke Hashøj.

INDHOLD

For- og bagsideillustration: Henrik Pasgaard
se mere på <http://hp-comicrelief.blogspot.com/>

Stuegang i april.....4
Novelle af Mikkel Harris Carlsen

Kalender.....5

Hva' fan' er planetary romance?.....6
Af Klaus Æ. Mogensen

Lighuset.....9
Novelle af Nadia Kebaier

Teddy B Jørgensen: Kedelig aften.....15
Tegneserie af Henrik Pasgaard

Anmeldelser.....17

Nyt om Fantastik.....41
Ved Klaus Æ. Mogensen

Ismånens rædsler, 2. del.....43
Sidste del af føljeton af Martin Schjönning

Dagens auktion.....50
Tegneseriestribe af Preben Pedersen og Thomas Winther

Captain America versus Captain America.....51
Af Rasmus Wichmann

SF-tegneserier: 3 DC helte-teams i en nøddeskal.....54
Af Rasmus Wichmann

Nyt fantastik på dansk.....57
Af Janus Andersen

Vampirella fancomic.....59
Af Patrick Leis

Stuegang i april

Af Mikkel Harris Carlsen

Efter ønske fra forfatteren er novellen ikke tilgængelig i den elektroniske udgave af Himmelskibet.

Illustration: Mikkel Harris Carlsen

Fantastik Kalender

Caféaften

TID: den 2. og 20. hver måned
kl. 19:00

STED: Varierer (se kalender på
www.fantastik.dk eller følg med
på café-listen i forummet)

Uformel caféaften. Kaffe, øl og
hyggesnak i afslappende omgi-
velser. For tiden er det Cafe Asta,
(Valby Langgade 62) der er til-
holdsstedet

Fantasticon 2011

TID: 05.11.2011

STED: Valby Kulturhus

Temaet er pulp.

Se programmet på:

www.fantasticon.dk.

Gratisbiografen Laterna

Magika viser:

Equilibrium (a.k.a. *Cubic* – 2002)

TID: 30.11.2011 kl. 20.00

STED: Blågårdens Bibliotek,
Blågårds Plads 5, København

Fantastik julefrokost

TID: 03.12.2011

STED: Hos Klaus Æ. Mogensen

For tilmelding og mere info:

klaus.ae.mogensen@gmail.com

Gratisbiografen Laterna

Magika viser:

The Prophecy (A.K.A. *God's
Secret army* -1995)

TID: 28.12.2011 kl. 20.00

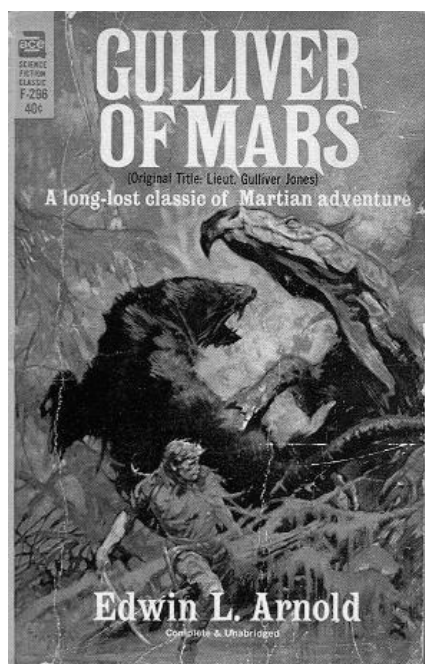
STED: Blågårdens Bibliotek,
Blågårds Plads 5, København

Hva' fan' er planetary romance?

Af Klaus Æ. Mogensen

Fantastisk litteratur (fantastik) har en urskov af undergenrer med mere eller mindre fantasifulde navne. I en række artikler vil jeg præsentere nogle af disse undergenrer og fortælle hvad der kendetegner dem og hvad hovedværkerne er. I dette nummer kaster jeg mig over genren planetary romance.

Hvad er planetary romance?

Planetary romance er en af de ældste genrer inden for moderne fantastisk litteratur (dvs. fra slutningen af det 19. århundrede og frem). Ordet 'planetary' giver sig selv – det er historier der foregår på en anden planet. 'Romance' handler i denne sammenhæng ikke om romantik i den normale forstand, dvs. kærlighedshistorier, men om historier med et skær af noget heroisk og farverigt, ligesom i ældre tiders ridderromancer.

Grundlæggende er planetary romance fortællinger om en eller flere mere eller mindre heltemodige jordboere, som oplever fantastiske eventyr på en eksotisk planet, der er befolket af menneskelignende væsener – ofte så menneskelignende at der er mulighed for romantiske forhold (så lidt kærlighedshistorie kan der være). Planetens beboere har sjældent en meget avanceret civilisation, så der er ofte rig mulighed for at svinge sværd, selvom der også kan være strålepistoler og raketskibe involveret. Byerne kan godt have en del teknologi, men der er masser af vildnis imellem dem, befolket af underlige og farlige væsener, som hovedpersonerne som regel bliver nødt til at slås med – noget skal der jo ske!

Planetary romance kan ses som en forlængelse af tidligere tiders fortællinger om glemte civilisationer i Afrika eller andre afsidesliggende steder på jorden, sådan som vi har set det blandt andet James Hiltons *Tabte horisonter*, E. Rider Haggards *Allan Quatermain* og ikke mindst Edgar Rice Burroughs' *Tarzan*. Efterhånden som de bare pletter på verdenskortet blev fyldt ud, blev forfatterne af den slags eventyr nødt til at finde andre steder at lægge deres historier, og der faldt valget ofte på Mars og Venus og siden, da disse steder viste sig ugæstfri, mere fjerne planeter.

Selvom planetary romance på overfladen er science fiction, er der ofte en del fantasy-elementer

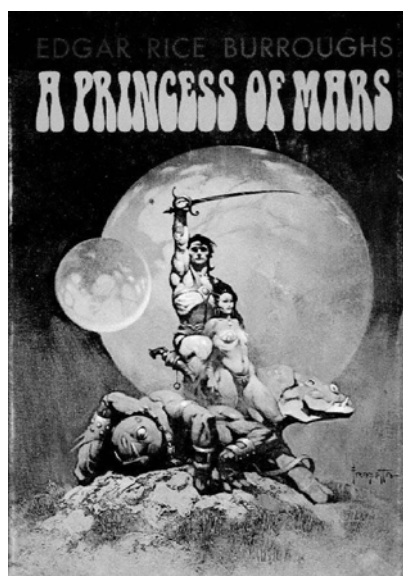
i historierne, for eksempel psioniske evner der ligner magi, for ikke at tale om fantastiske væsener og menneskelignende racer. Faktisk bliver en del klassisk planetary romance i dag genoptrykt som fantasy – men det kan skyldes at fantasy for tiden er mere populær end science fiction (for år tilbage, da det omvendte var tilfældet, mødte jeg en fan, der insisterede på at *Ringenes herre* var science fiction).

Tidlige værker

Det første kendte eksempel på planetary romance er Edwin L. Arnolds *Lieutenant Gullivar Jones: His Vacation* fra 1905 (senere genudgivet som *Gulliver of Mars*). Titelfiguren, en amerikansk sydstatssoldat, bliver transporteret til Mars på et flyvende tæppe. Han har en række eventyr på den røde planet, der er beboet af diverse menneskelignende racer med forskellig hudfarve, som lever i skyggen af en fordums mægtig civilisation, og han får også et romantisk forhold til en Mars-prinsesse. Nogen rigtig helt er Gullivar Jones ikke, og det er mere med held end forstand at han klarer sine eventyr, og det lykkes ham ikke helt at få prinsessen før han til sidst bliver transporteret tilbage til Jorden, hvor han gifter sig med sin ungdomskæreste. Marvel Comics lavede i starten af 1970'erne en kortlivet tegneserie, hvor Gullivar Jones blev moderniseret og gjort betydeligt mere heroisk.

Om det skyldes den lidt heroiske helt eller den noget kluntede titel, blev romanen ikke nogen større succes, og den huskes i dag især fordi den efter al sandsynlighed har været inspiration til en langt mere succesfuld serie, nemlig Edgar Rice Burroughs' bøger om John Carter, begyndende med *A Princess of Mars* (romanudgave 1917, efter føljetonudgave med titlen *Under the Moons of Mars* fra 1912), i øvrigt Burroughs' første roman. Her genfinder vi mange af de samme elementer som i Arnolds roman, men hovedper-

sonen John Carter, som i lighed med Gullivar Jones oprindeligt er sydstatssoldat, er en langt mere heroisk skikkelse, der på grund af Mars' lave tyngdekraft kan springe meget langt, og som er lige ferm med krumsværd og radiumpistol. Hans romance med den rødhudede, æglægende prinsesse Dejah Thoris og venskabet med den grønhudede, firarmede kæmpe Tars Tarkas er blot starten på en række eventyr, der strækker sig over 11 romaner. Walt Disney Studios' filmudgave, der blot hedder *John Carter*, får premiere i 2012.

Burroughs var ikke tilfreds med kun at have historier på Mars (eller Barsoom, som planeten bliver kaldt af de indfødte), så han lavede andre, lignende serier med historier henlagt til Venus, Månen og Jordens indre, men ingen af dem nåede helt samme popularitet som Mars-bøgerne, for slet ikke at tale om hans Tarzan-bøger, som han lavede ikke mindre end 25 af.

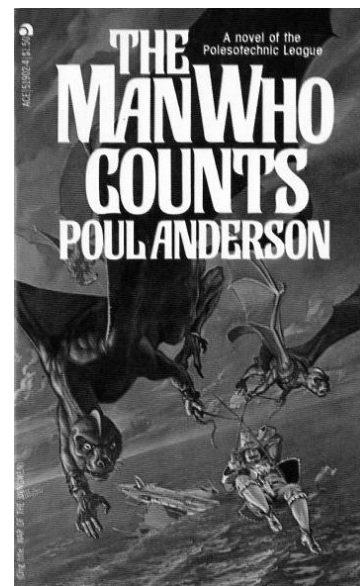
Det mest kendte eksempel på planetary romance er dog ikke i bogform, men som tegneserie, nærmere bestemt Alex Raymonds *Flash Gordon* (Jens Lyn), der startede i 1934. Under senere forfattere (blandt andet Harry Harrison) blev serien rendyrket science fiction, men i mange år udspillede den sig udelukkende på planeten Mongo, hvor Jens Lyn kæmper mod den onde kejser Ming, mens han er på eventyr i planetens mange eksotiske

riger, beboet af høgemænd, løvemænd, øglemænd og andet godtfolk. Der er kommet adskillige film og tv-serier ud af *Flash Gordon*, og en 3D-film er under produktion.

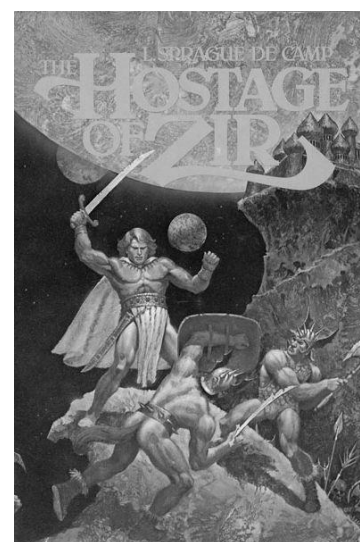
Hovedværker

Planetary romance var en populær genre i de gamle pulp-magasin, især *Weird Tales*. C.L. Moore skrev en håndfuld glimrende noveller om rumeventyren Northwest Smiths oplevelser på blandt andet Mars og Venus, samlet i bl.a. *Northwest of Earth: The Complete Northwest Smith* (Paizo, 2008) og *Black Gods and Scarlet Dreams* (Gollancz, 2002). Måske de bedste magasinhistorier blev skrevet af en anden kvindelig forfatter, Leigh Brackett, der blandt andet skrev et antal eventyrlige historier henlagt til et udtørret Mars, der drømmer om fordums stolthed. De fleste af hendes historier har forskellige hovedpersoner, noget der sikkert har hindret at hun opnåede så stor popularitet som hun måske ellers kunne have fået. En undtagelse er fire kortromaner om helten Eric John Stark, der er en af få sorte hovedpersoner i science fiction før den nye bølge i 1960'erne. Brackett levede mest af at skrive filmmanuskripter for Hollywood, men under manusforfatterstrejken i midt-70'erne fandt hun tid til at skrive en ny romantrilogi om Stark, sat på planeten Skaith. Denne trilogi, bestående af *The Ginger Star* (1974), *The Hounds of Skaith* (1974) og *The Reavers of Skaith* (1976), står som et af de mest rendyrkede eksempler på planetary romance. Mange af Bracketts planetary romance-noveller og kortromaner er samlet i *The Sea-Kings of Mars* (Gollancz, 2005), som varmt kan anbefales.

Poul Anderson skrev flere bøger, der må karakteriseres som planetary romance, blandt andet *The Man Who Counts* (1958), hvor købmanden Nicholas van Rijn og to ledsagere strander på en planet beboet af bevingede

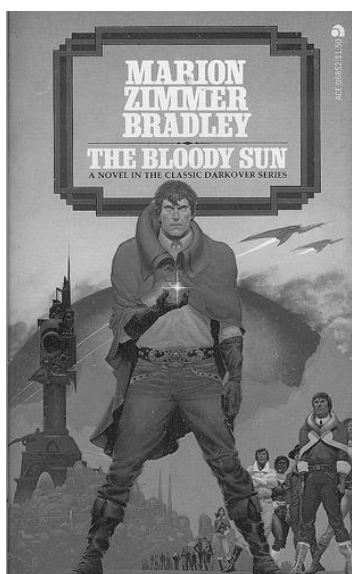

væsener, der er involveret i en krig. Der er en menneskebase på den modsatte side af planeten, men van Rijn og hans venner kan ikke spise den indfødte mad og har kun forsyninger til otte uger. Van Rijn bliver nødt til at sørge for at den ene side vinder krigen, så de kan få frigivet ressourcer til at føre de tre mennesker frem i tide. Til forskel fra de fleste hovedpersoner i planetary romance er van Rijn en anti-helt; fed og hedonistisk, men ret god til at slå handler af.

L. Sprague de Camp, der er bedst kendt for sin klassiske *alternate history*-roman *Lest Darkness Fall* (1939), skrev en række planetary romance-romaner sat på planeten Krishna, som er beboet af grønhudede, menneskelignende væsener med følehorn – tilstrækkeligt lig mennesker til at jordboere let kan

forklæde sig med kropssminke og kunstige følehorn. Det er forbudt jordboere at tage avanceret teknologi ned på planeten, men det forhindrer ikke enkelte lønløse personer i at gøre det, og så bliver der sendt agenter ind for at rette op på situationen – uden brug af teknologi. Tonen i Krishna-historierne er overvejende humoristisk, og krishnanerne bliver brugt som spejle for menneskelig dårskab gennem tiderne. Der er otte romaner (og to kortromaner) i serien, begyndende med *The Queen of Zamba* (1949). Usædvanligt for tiden er mange af de skiftende hovedpersoner af ikke-vestlig oprindelse, og enkelte er homoseksuelle.

Marion Zimmer Bradley er i dag mest kendt for sin fantasyroman *The Mists of Avalon*, men i det meste af sit liv var hun mere kendt for sine *Darkover*-romaner, som er planetary romance af højere litterær kvalitet end det normalt er tilfældet. Planeten Darkover har et antal indfødte, intelligente racer, men er primært beboet af mennesker, efterkommere af besætningen på et koloniskib, der røg gennem en tidslomme til fortiden og nødlandede på planeten i den første periode af menneskelig ekspansion. Uden kontakt til Jorden forfalder menneskenes kultur til et lavteknologisk, feudalt samfund, hvor adelen, de rødhårede Comyn, har opnået psioniske evner efter krydsavl med en af

indfødte racer, de uddøende, elveragtige Chieri. Efter et par tusind år bliver planeten genopdaget af Jorden, og der bliver anlagt en handelsstation. Mennesker herfra optræder i den rolle som jordboere normalt har i planetary romance, med at blive involveret med de 'indfødte', men i mange af romanerne er hovedpersonerne Comyn og ikke terranere (som jordboerne bliver kaldet). Bradley skrev selv en snes romaner sat i forskellige tidsperioder, og efter hendes død har forskellige andre forfattere skrevet videre på serien. Romanerne kan i det store og hele læses i vilkårlig rækkefølge, selvom der er enkelte 'serier i serien'. De bedste er efter min mening *The Bloody Sun* (1964; omskrevet og udvidet 1979), *The Heritage of Hastur* (1975), *The Forbidden Tower* (1977) og *Stormqueen!* (1978). De tidligere bøger har ikke helt samme litterære kvaliteter, og de senere er ret langtrukne og mangler de tragiske dimensioner, der bærer mange af hovedværkerne. De nyeste genudgivelser er omnibusudgaver med hver 2-3 sammenhængende romaner.

Genrens betydning

Få, om nogen, planetary romance-romaner kan regnes blandt den fantastiske litteraturs helt store klassikere, men mange senere klassikere har klare træk fra genren og ville næppe have eksisteret hvis det ikke var for

forløberne i genren. Det gælder blandt andet Frank Herberts *Dune*, hvor Paul Atreides oplevelser blandt de indfødte på Arrakis er meget lig klassisk planetary romance, selvom den overordnede politiske konflikt involverer flere planeter. Også Anne McCaffreys *Pern*-bøger har mange træk af planetary romance, og den kendte sf-kritiker David Pringle regner serien med til genren.

Bortset fra *Flash Gordon* og den kommende *John Carter* er der ikke meget planetary romance at finde på film eller tv. En markant, nyere undtagelse er James Camerons film *Avatar*, der har alle trækkene fra planetary romance – inklusive en faktisk romance mellem en jordboer og en indfødt. Jeg har ikke set tv-serien *Earth 2*, men den regnes også som planetary romance.

I dag kan mange af de klassiske værker virke noget gammeldags, især hvis man går op i at teknologi og astronomi skal passe med hvad vi ved i dag. Hvis man kan abstrahere fra det, eller er til fantasy af en lidt anderledes slags, er der dog tale om ganske underholdende læsning. Desuden er de klassiske bøger meget kortere end de næsten tusind sider, der virker som minimum for nutidens romaner i de fantastiske genrer, men formår alligevel at portrættre fremmede landskaber og kulturer og stadig have plads til en hel del plot og spænding.

Lighuset

af Nadia Kebaier

Jeg hedder Nadia Kebaier og er lige fyldt 18 år. Jeg går på Middelfart Gymnasium og er i gang med mit sidste år. Jeg har store ambitioner om at blive forfatter og har skrevet siden jeg var 8 år – det er dog blevet mere seriøst i de sidste par år. Jeg skriver når jeg kan komme til det og har bl.a. lige afsluttet et længere manuskript til en roman. Novellen *Lighuset* skrev jeg for nogle måneder siden og har siden haft planer om at udgive den. Jeg holder meget af genrerne drama og gys – novellen *Lighuset* indgår under den sidstnævnte genre.

Gamle Johnny anså den unge mand for at være en lusket knægt, fra første gang, hans blik faldt på ham. Han kendte typen alt for godt; åh, hvor han kendte den. Kom fra et såkaldt brudt hjem. Formentligt vokset op hos en enlig mor og havde sammen med hende været udsat for farens vold og alkoholmisbrug, inden det endelig var gået op for moren, at det var på tide at skride fra svinet. Det havde sandsynligvis ikke bragt nogen af dem nogen som helst lykke, og moren var endt med selv at holde lidt for meget af flasken. Knægten var selvfølgelig endt på gaden – eller på landevejen, det var ligegyldigt, resultatet var det samme – og havde ikke udrettet andet end små, latterlige drengestreger; til at begynde med. Så var sagerne formentligt blevet betydeligt mere alvorlige, og hen ad vejen var drengen gået fra at have haft nemt til drengestreger, til at være ren og skær kriminel. Johnny kendte så *afgjort* typen.

Han havde brugt mange år af sit liv, for mange, på drengerøve som ham, der nu stod foran ham. Han kendte slagsen, og det var sjældent at den ene var særligt forskellig fra den anden. Han havde troet, at han for længst var færdig med at spille sin tid og sin energi på lusede idioter, der alligevel intet håb havde i deres fremtid. Han havde været så sikker på, at den sidste af den slags *afskum*, som var faldet under hans blik for snart tyve år siden, *virkelig* havde været den sidste. Og dog – her stod han igen foran én af dem, og denne gang følte han en fornemmelse, som kun kunne være had, opfyldte sig. Det var mærkværdigt. Han havde engang næret sådan en medfølelse med disse drenge. Han havde virkelig troet, at hans kald her i livet relaterede sig til dem. At det var meningen at han skulle hjælpe dem ind på rette spor igen, eller sådan noget vrøvl. Hvor havde det dog været en befriende følelse, da det endelig – om end meget sent – gik op for ham, at nej. Der var intet han kunne stille op for at redde denne verdens ungdom. I hvert fald ikke her, hvor der var flere kilo-

meter ind til det nærmeste, der bare *mindede* om en by med butikker, ordentlige huse og anstændige mennesker. Mod hans vilje krøb en lille, *virkelig* kun lille, men den *var* der, forståelse ind på ham. Forståelse for de unge; en forståelse han for længst havde tvunget sig selv til at opgive: det var intet under. Her, på landevejen, var der intet andet at stille op for disse unge mennesker. Det var en grå verden de levede i. Alkoholen, volden, kriminaliteten dannede de faste rammer for disse så unge sjæle. De blev født ind i den her verden med dårlige kort fra begyndelsen af. Disse kort spillede de hen ad vejen så dårligt, at de dårlige kort blev til miserable kort, og disse fulgte dem til den bitre ende.

Johnny slog tanken væk. Alderen havde bragt bitterheden med sig, og han nærrede nu på sine gamle dage absolut ingen hengivenhed over for denne pøbel. Hvis han dog bare kunne skrue tiden tilbage; hvorfor havde der ikke været nogen, som havde pandet ham en ordentlig én og rusket ham til fornuft? Fortalt ham, at der var absolut intet håb i hans foretagende? Han følte sig fordømt til dem resten af livet. Disse unge knægte, som havde ødelagt det for sig selv. For stod han ikke lige nu foran præcis den slags bølge, han havde besluttet sig for aldrig mere at spille et eneste sekund på? Livets veje var uransagelige. Uheldet hang ved ham, som lortet hang ved den nærmeste farmers sko.

Hvordan skulle han da også have vidst, at han ville støde på en af dem, et sted som dette? Han måtte smile grumt. Fyren ville end ikke overleve én dag på det her sted. Han ville løbe skrigende ud – hjem til sin alkoholiserede mor, formentligt. Og han, Johnny, ville smile og det ville føles *godt*. Endnu en sølle fyr, som anså sig selv for at være en stor kanon, ville erkende, at han ikke var andet end et ynkeligt *afskum*. Han ville skide i bukserne, ville han. Det ville Johnny sørge for, og det gik først op for ham nu, da han så på fyren. Beslutningen kom lynende ind i

hans hoved, og baggrunden for denne beslutning blev dannet af mange års bitterhed. Had. Han *hadede* simpelthen drengen, som stod foran ham, og han ønskede at gøre den tid, de havde sammen, til et helvede for ham. Især taget i betragtning af, hvad knægten havde gjort. Johnny væmmedes ved ham.

Den unge mand kunne ikke være mere end tyve år gammel, selvom hans ansigt var hærdet og medtaget, og et sådant ansigt blev ellers ikke forbundet med så ung en alder. Men hans unge alder var alligevel tydelig. Han havde ikke en mands krop; han var spinkel og en anelse svajrygget; en ligegyldig og skæv kropsholdnings resultat. Han havde ikke en mands fremtoning, men lignede på mærkværdig vis et barn med en mands ansigt.

Johnny så med det samme, at han var farlig. Han var en af dem, man skulle passe på. En af dem, som kunne finde på at hive en kniv op et eller andet sted fra og fare løs på én. I sidste ende var han selvfølgelig ikke andet end en sølle taber, men Johnny huskede en anelse nervøst sig selv på, altid at være på vagt over for den her fyr. Man vidste aldrig, hvad han kunne finde på. Hvor ofte havde man da ikke hørt om en tilsyneladende fredelig hund, som en dag havde vist sig at være hidsig, og havde bidt nogen ihjel? Næh nej, Johnny ville holde ekstra godt øje med ham her.

Drengen stod og skrabede fødderne frem og tilbage i gruset. Han havde stukket hænderne ind i lommerne på de løstsiddende joggingbukser. Der blæste en svag vind, og hans store trøje flagrede let.

Johnny tog langsomt en pakke cigaretter og en lighter frem fra bukselommen. Drengen løftede sit blik mod ham. *Giv mig en smøg, din gamle idiot.* Johnny tog sig god tid med at sætte ild til cigaretten. Han rakte med sin ene frie hånd hen mod døren, hvor der stod to plastiktaburetter ovenpå hinanden. Han fik dem med besvær vristet frie af hinanden (*kan den skide knægt ikke hjælpe til eller hvad?*) og skubbe-

de den ene hen mod drengen, hvorefter han selv satte sig på den anden. Han tog et dybt sug af cigaretten og rettede så sit blik mod den unge mand. Han smilede grumt. Nu skulle der handles taktisk.

"Vil du gerne have en cigaret?" Han rakte en hen mod drengen, som havde skubbet sin taburet lidt længere tilbage. Han løftede det ene øjenbryn og betragtede cigaretten; granskede den nøje og mistænksomt. Johnny klukkede lavmælt og tændte cigaretten, og rakte den så mere insisterende frem. Til sidst tog drengen den ene hånd ud af bukselommen og tog med et ryk imod cigaretten. Han sugede næsten panisk på den, som en narkoman, der ikke havde fået sit stof i dagevis. Johnny betragtede ham tavst, prøvende på at skjule væmmelsen, som uden tvivl havde sneget sig ind i hans ansigt.

Efter et par minutters tavshed smed fyren det, der nu var blevet til en cigaretstump, fra sig, og stak igen hænderne i lommerne. Han kneb øjnene sammen, og dog genkendte Johnny noget foruroligende i hans blik.

"Jeg har læst din sagsmappe," begyndte Johnny. Han skar tænder og måtte virkelig kontrollere sig selv. "Det er nogle imponerende ting, du har fået udrettet, det må jeg sandelig sige." Drengen stirrede på ham. Under andre omstændigheder, hvis han havde været enhver anden person, ville Johnny være blevet bange for den unge mands blik. I sit hoved fnyste han og måtte fortrænge behovet for at stikke drengen en lussing eller to. Hvis knægten troede, at han, Johnny, frygtede ham, så ...

"Jeg hedder Johnny. Du er Christopher, 91'er, ikke sandt?" Johnny pustede røg ud gennem næsen og rettede sit omsider hånlige blik mod drengen. "*Chris,*" sagde denne med en snert af irritation i stemmen. Johnny krummede tæerne i de slidte støvler og smed cigaretten fra sig. Han rakte hænderne overdrevent op i luften. "Beklager. *Chris,* selvfølgelig. Som sagt, så ved jeg alt om, hvorfor du er landet her hos mig." Han

kunne ikke dy sig for at smile et ondt smil, og inde i hans hoved dukkede et billede af en rottweiler op, der var i færd med at fortære en lille, ynkelig mus – og tog sig rigeligt med tid til det.

Chris svarede ikke, men så bare ned i jorden, mens han fortsat skrabede fødderne frem og tilbage på jorden. Efter et par sekunder havde han gravet sig selv et lille hul, og Johnny tænkte hånligt på symbolikken i det. Knægten havde så sandelig gravet sit eget hul; sin egen grav.

"Vi kommer til at tilbringe en del tid med hinanden, Chris. Du har en del arbejde at udføre. Du må vel hellere komme i gang med det samme, synes du ikke?" Johnny rejste sig langsomt fra sin taburet, mens han skævede – håbede han – diskret til den unge mand, som forblev ubevægelig. Efter et stykke tid, hvori Johnny med sammenbidte tænder bekæmpede trangen til at ruske knægten op fra tabureten, rejste Chris sig langsomt op. Med den ene hånd støttede han sig til den kalkhvide væg.

"Det var ikke med vilje. Det var et uheld, sir."

Johnny havde vendt sig om mod døren og skulle til at tage fat om håndtaget, men ved drengens ord drejede han brat rundt. Overraskelsen i hans ansigt var tydelig, og han slap langsomt grebet om håndtaget.

"Har jeg spurgt dig om dét, knægt? Jeg kender din sag, tro mig. Jeg kender endda *dig*. Udfør dit arbejde og spar mig for dine løgnagtige forklaringer. Jeg ved, hvad du har gjort." Til hans store irritation rystede hans gamle stemme. Drengen var blevet tavs igen, og Johnny drejede med et fnys dørhåndtaget rundt.

Chris missede med øjnene og betragtede bygningen.

Den var hvid, væggene af kalk. Bygningen var ikke specielt stor. Den bestod kun af en etage og havde en nærmest aflang form. Han så sig omkring. Omkring dem var der ikke andet end grusvej. Bygningen var som placeret midt i ingenmandsland. I det fjerne kunne Chris skimte nogle marker. Der var ikke et eneste menneske i syne.

"Kommer du eller hvad? Jeg har ikke hele dagen." Johnny vin-kede ham irriteret hen til sig, og Chris måtte bide tænderne sam-men. Den gamle nar skulle ikke tro, at han kunne behandle ham på den her måde. Vidste han da ikke, hvad ...

Chris' tanker blev afbrudt af Johnny, som utålmodigt gennede ham ind ad døråbningen.

Der var så lyst inde i bygning-gen, at Chris måtte misse med øjnene. Indgangen mundedede ud i en lille gang, som førte til højre og venstre. Der hang en mærk-værdig lugt i luften – den minde-de ham om den, man fandt i et hospital, men der var en snert af råddenhed i denne her.

Johnny skubbede til døren, og den gik i med en høj lyd. Den gamle mand satte sig ved et bord, som stod ved indgangen. Det var rustent, ligesom de gamle stole, som stod hulter til bulter omkring det. Chris blev stående, med hænderne i lommen.

Og så begyndte gamle Johnny at forklare, hvad knægtens opga-ver skulle være. Han skulle i bund og grund gøre det, som alle de andre ikke havde tid til – eller lyst til, tilføjede han og sendte drengen et næsten onskabsfuldt blik. Under sit ophold på stedet ville han blive tildelt den lille hyt-te der lå bag ved bygningen, som sovekammer. Hans opgaver på dette sted var meget simple. Han skulle gøre rent og sørge for, at der altid var kaffe nok i kanden. Der ville også være arbejde til ham udenfor, i baghaven. Ukrud-tet var vokset en helvedes masse, sagde Johnny, og det kunne lige så godt være ham, *Christopher*, som fjernede det.

"Jeg kommer ikke til at ... have noget at gøre med *dem*, vel?"

Knægtens stemme lød næsten bange, og Johnny løftede øjen-brynene, fordi han troede, at drengen havde ment: *Jeg kom-mer ikke til at have noget med Dem, hr., at gøre, vel?* Men så for-stod han, bare et splitsekund ef-ter, hvad knægten havde ment.

"Jeg forstår ikke hvem du me-ner med *dem*, knægt." Han nød at se drengens angstfyldte ansigtsudtryk, og ville udnytte

det så længe, det var muligt.

"De ved ... ligene."

Chris nærmest hviskede det sidste ord, og hans ene øje be-gyndte at få nogle mærkelige tiks – det nærmest spjættede. Johnny lagde armene over kors og betragtede drengen med et skar-pt glimt i øjet. Han måtte kontrol-lere sig ualmindelig meget for at skjule smilet, der var ved at tage form om hans mund. Det var ge-nialt. Det var simpelthen perfekt.

"Hvorfor, dreng? Ville det da være et problem for dig? *Er du bange for ligene?*" Væmmelsen skød igennem ham, og han fnyste.

"Vær ikke nedladende over for mig – jeg advarer Dem."

Knægtens ord lød som en slanges hvislen – de lød som om de kom dybt nede fra struben. Truslen i dem var ikke til at overhøre. Johnny måtte til sin store frustration synke en klump, og han rejste sig brat fra stolen. Uden at tænke over det langede han ud efter Chris og slog ham hårdt i ansigtet. Drengen faldt om på det hvide gulv, og blev et øjeblik liggende. Johnny stod gis-pende og betragtede ham med en følelse af uro i maven. Han trådte instinktivt et lille skridt tilbage, idet Chris langsomt løftede blik-ket og stirrede op på ham. Blik-ket var så foruroligende og – Johnny ville aldrig nogensinde have indrømmet det, men – fryg-tindgydende, at han følte, hvordan koldsveden langsomt brød ud. Det var en psykopats blik. Det var en *morders* blik. Johnny havde det som om dren-gen fastholdt ham med sit blik. Han kunne simpelthen ikke se væk, og var som lænket til stedet.

Det var som en velsignelse, da døren gik op og luften og stem-merne strømmede ind. To mænd kom larmende ind i rummet, og stoppede brat op, uden at lukke døren, idet de så drengen, der lå på gulvet.

"Hvad fanden ... Johnny, er det knægten?" Den ene af dem, som var en midaldrende, rødmos-set fyr, klappede gamle Johnny på skulderen, og derved blev dennes trancelignende tilstand ophævet. Johnny rømmede sig og skævede en sidste gang til dren-

gen, som nu var ved at komme op at stå igen.

"Jeg har fortalt ham, hvad hans opgaver går ud på. I kan sætte ham i gang," mumlede Johnny, hvorefter han smuttede ud af den åbne dør. De to mænd sendte hinanden et kort blik, hvorefter de rettede deres opmærksomhed mod den rangle-de dreng, som nu stod og lænede sig op ad væggen. Hans ene øje var hævet, og ud af begge øjne strømmede et blik, der fik de to arbejdere til at tænke – uden at vide, at den anden havde lige præcis den samme tanke – at de måske var blevet lukket inde sammen med en psykopat.

De to mænd præsenterede sig som Will og Jack, og det blev dem, som Chris brugte mest tid sammen med i lighuset. De lod til at være meget afslappede fyre, men Chris så lige igennem dem. De var bange for ham, men de prøvede at undertrykke det. Han talte ikke meget til dem, nikkede bare når de gav ham en opgave og lo ikke ad deres akavede jokes.

Han så ikke meget til den gamle mand – eller *bastarden*, som han refereredes til som i drengens tanker. Når Chris gik og fejede gulvet i gangen og i mødelokalet til venstre – aldrig rummet til højre, *aldrig* – lagde han sin plan, stykke for stykke. Den gamle nar ville jo, *skulle* jo komme tilbage på et eller andet tidspunkt. Hele det forbandede sted tilhørte ham vist nok, hvis Chris havde opfanget det rigtigt, og derfor kunne det ikke vare længe nu.

Gamle svin. Du har dedikeret dette sted til de døde. Hvad siger du til at tilslutte dig dem?

Det måtte have været omkring en uge efter Chris ankomst, at han hørte det. Will og Jack havde sat ham til at muge ud i baghaven (forbandede idioter, giver mig lortearbejdet), og da han var ble- vet sat i gang, havde de sat sig på den gamle træbænk, et stykke længere væk. De var sikkert overbeviste om, at Chris ikke kunne høre dem.

"Jeg tror sgu vi bliver nødt til

at gøre det i morgen,” sagde Will, og så ikke ud, som om han glædede sig til den opgave. Jack nikkede og kneb øjnene sammen. Han så hen over baghaven og på drengen, der sad på hug og sløvt fjernede ukrudtet mellem blomsterne. Han måtte bittert tænke på, hvor absurd det var, at der overhovedet var blomster på det her sted. Var det for ligenes skyld? Eller for deres, hans egen og Wills skyld? Lighuset beskæftigede ikke andre end dem og så selvfølgelig gamle Johnny, men han kiggede bare engang imellem ind for at se, at tingene var som de skulle være. Og så havde han selvfølgelig også fået æren af at tage imod drengen, den dag.

Jack vidste ikke præcist hvad der var sket mellem dem, inden han og Will var trådt ind, men *noget* var sket. De var godt klar over, hvad drengen havde gjort – den slags nyheder spredtes hurtigt på landområder som dette, hvor det lille antal af mennesker var begejstrede, når en sådan nyhed kunne pifte deres kedelige tilværelse en anelse op. Bondekonerne talte foragtende om knægten som Chris, men Jack var så udmærket klar over, at det var den slags drenge, som sørgede for det minimale spændingsniveau, disse mennesker havde at klamre sig til. Når det, som var sket i Chris’ tilfælde skete, så spredtes nyheden på nul komma fem. Så nej, hverken Jack eller Will var i tvivl om drengens andel i den konflikt, der utvivlsomt havde fundet sted mellem ham og gamle Johnny.

Men den gamle mand var heller ikke uskyldig.

Hans bitterhed var en kendt sag på disse landeveje. Respekten fra hans medmennesker skyldtes udelukkende fascinationen af, hvor meget denne mand havde oplevet. Han var rejst verden rundt, hvorimod de fleste af dem var født, opvokset og blevet på det samme sted, her, i ingenmandsland hele livet. Gamle Johnny var ikke nogen venlig mand og han var heller ikke vellydt. Men man trådte ham ikke over tærne.

Will afbrød Jacks tanker. ”Jeg forstår ikke, hvorfor den gamle altid skal pine alt og alle på den

måde. Jeg ved godt hvad knægten har gjort, men det her *er* ligesom hans straf. Og for at være ærlig, så kan jeg næppe forestille mig en værre straf for en på hans alder. Ved Guds skyld, hvis *jeg* var blevet sendt til et lighus, da jeg var nitten ...”

”Selvfølgelig er der en værre straf, Will. Fængsel! Knægten har dræbt nogen, for fanden. Han kan være lykkelig for, at han slap af sted så billigt – alt for billigt, hvis du spørger mig. Jeg har sgu ikke forstand på det der med retssystemet, men jeg havde godt nok ikke regnet med, at man kunne slippe af sted med mord så let ...”

”Uagtsomt mandsdrab!” rettede Will ham, og sænkede stemmen, uden at tage blikket fra drengen, der imidlertid havde samlet en anseelig bunke ukrudt ved siden af sig.

”Hvad er forskellen, Will? Tøsen er død. Nej, nej, min ven. Knægten har sgu ikke noget at klage over. Men det får han måske snart – det er ikke tilladt, er du klar det?”

”Selvfølgelig er jeg klar over det. Det var meningen at han skulle feje, gøre rent og fjerne ukrudt, for pokker. Jeg ved ikke, hvor gamle Johnny får disse skøre idéer fra. Bare fordi han ejer det her sted, kan han ikke bare ændre på den slags regler.”

”Det kan han så åbenbart alligevel. Jeg syntes i hvert fald ikke, at han lød, som om han jokede. Og hvor meget den her idé end må stride imod mine egne ønsker, så bliver vi sgu nødt til at gøre hvad vi er blevet bedt om, Willie. Hvordan har du måske tænkt dig at forsørge konen og den lille, hvis du får sparket af den gamle?”

Will svarede ikke straks, men betragtede tavst drengen, som nu var stoppet med arbejdet. Det virkede som om han holdt øje med de to mænd, og Will fik en stærk fornemmelse af, at han hele tiden havde holdt øje med dem og smuglyttet.

”Forbandet, du har ret. Men den lille skiderik bliver ikke glad for opgaven, det kan jeg godt sige dig,” mumlede Will.

Chris vidste ikke hvad de to

narhoveder ville fortælle ham, men den næste dag var han forberedt på, at et eller andet ville ske. Han var næppe kommet ind fra baghaven, stadig med skidtet under neglene, da han blev mødt af de to mænd, som kom ud af lokalet til højre og hastigt lukkede døren efter sig.

”Vi skal tale med dig, Chris,” sagde Jack, lidt for højtideligt. Han skævede til Will, som så stift frem for sig. Chris stoppede op, halvt inde på gangen og puttede hænderne i lommen. Han sagde ikke noget, men ventede bare på det, han havde haft en fornemmelse af, ville komme ud af deres mund.

”Vi – vi har brug for dig inde hos os,” begyndte Will. ”Inde i lokalet til højre. Du er vel også snart færdig ude i baghaven, er du ikke?”

Chris stirrede bare på dem, uden at foretage den mindste bevægelse. Der var ualmindeligt stille, i og med at de alle tre stod ubevægelige, med deres åndedrag som den eneste lyd, der undslap dem.

”Det forbandede svin, det har han planlagt hele tiden.” Ordene lød som en knurren, da de kom ud af Chris mund, og de to mænd stirrede tavst på ham. Efter et kort øjeblik rømmede Will sig. ”Det er værre end det lyder, Chris. Og ikke for noget – virkelig ikke for noget,” tilføjede han ængsteligt, ”men det her *er* trods alt din straf. Det kunne være gået dig meget værre, og Jack og jeg har nu engang vores job at følge. Og chefen har udtrykkeligt ønsket, at du skulle med ind til ... ligene.”

Chris bevægede sig stadig ikke. Han stirrede bare på Will og Jack, der var begyndt at blive meget ubehageligt til mode. Billedet af knægten, der lige pludseligt farede frem imod dem, med en kniv i hånden, fløj igennem deres begges hoveder, om end med få forskelle.

”Måske vil du allerede begynde nu?” Jack lød som én, der prøvede at lokke en vanvittig, ukontrolleret person hen til sig. ”Hvis det er helt rigtigt, må du faktisk ikke være inde hos ... *dem*, og derfor skal vi nok prøve at give

dig opgaver, der relaterer sig så lidt som muligt til – ligene. Det er stadig bare rengøring og den slags.”

Jack syntes faktisk, at han klarede det meget flot, alt taget i betragtning. Han vidste godt, at han var en voksen mand og ikke burde frygte øjeblikke som disse, men han vidste også, at han var helvedes bange for den her knægt. Roen, der lyste ud af ham, var den mest farlige af slagsen. Det var nemlig en falsk ro, som varslede om et udbrud, hvad øjeblik det skulle være.

Will fremtvang et smil, hvilket senere forekom ham fuldstændigt idiotisk. ”Skal vi prøve det?”

Der var ufattelig koldt inde i rummet, og derfor rakte Will – eller måske var det Jack, guderne skulle vide, at Chris ikke havde øje for disse ubetydelige personer i dette øjeblik – Chris en jakke, som drengen fraværende trak i.

Rummet var stort og havde noget aflangt over sig. Der stod 8-10 bårelignende ting, hvorpå noget, som ikke kunne være andet end ligene, var lagt. De var pakket ind i noget, der lignede grålige sække, men alligevel trådte kropsformen tydeligt frem. Der lå fra otte til ti døde mennesker lagt på is i dette rum.

Mellem bårerne var der lavet en smule plads, og Will og Jack gik nu sidelæns ind imellem bårerne, og hen til en grå kommode, der stod for enden af rummet. Jack begyndte at rumstere med et eller andet, og Will vendte sig om mod Chris og pegede hen i et af hjørnerne.

”Hvis du lige tager kosten dér og begynder at feje. Jeg har ingen anelse om, hvornår der sidst er blevet gjort rent herinde.” De to mænd påbegyndte arbejdet, uden at ænse drengen, der sløvt begyndte at feje, uden at tage blikket fra bårerne.

”Jeg har det sgu ikke godt med, at knægten er herinde,” mumlede Will, så lavt at kun Jack kunne høre det – og det nærmeste lig, hvis der altså var noget ved snakken om, at de døde kunne høre, hvad der blev sagt i de levendes rige.

”Skidt med det nu, Will,” sag-

de Jack fraværende, mens han begyndte at tage dækket af det nærmeste ligs ansigt. ”Vi har travlt, så ignorer knægten. Hende her skulle vi allerede have ordnet for flere dage siden, for pokker. Det er konsekvensen af kun at ansætte to folk på det her sted. For Guds skyld ...” Han rystede på hovedet for sig selv og fingerede ved ligets dække med en ligegyldighed og distance, som kun en mand, der havde arbejdet længe nok på et lighus og derfor ikke længere var berørt af, at han rent faktisk var i samme rum med de døde, kunne frembringe.

”Ja, ja. Hvem er hende her overhovedet? Vi har glemt at sætte navneskilt på, jeg prøver lige at finde det ...” Will rumsterede højlydt i en kasse, der stod på kommoden, mens Jack langsomt løftede dækket af ligets ansigt.

”Johanna Jones. Vi fik hende for omkring en uge siden, så det er sgu på høje tid ...”

Chris stoppede brat med at feje. Hans krop stivnede, og kosten faldt brat ud af hans hænder og landede med en høj, metallisk lyd på gulvet. Will og Jack så hurtigt op fra deres arbejde, og Jack lod folien falde ned over den døde kvindes ansigt igen, så det nu kun var halvt tildækket.

”Mangler du noget, Chris? Fejebakken må være i ét af de skabe der.” Jack pegede med den ene hånd på væggen lige inden for døren, hvor nogle grå stålskabe var fasthængt. Chris stirrede forbi dem og på liget, men han kunne ikke genkende noget, det var for langt væk. Men fyren havde sagt ...

”Johanna Jones, her var det!” Will løftede en lille firkantet ting op i luften, nærmest triumferende. Jack nikkede fraværende, mens han igen løftede dækket af kvindens ansigt. Chris samlede langsomt kosten op, men ikke ét sekund fjernede han blikket fra båren, hvorpå Johanna Jones’ lig lå. Det føltes som om blodet var frosset til is i hans årer.

Mørket var faldet på, og Will og Jack var for længst taget hjem. Der lå en mærkelig dis over baghaven, da Chris lydløst åbnede

døren til skuret, hvor han havde været så heldig (*heldig! Forbandede idioter, I kommer til at fortryde at have stuvet mig af vejen, som var jeg et eller andet dyr*) at få lov til at sove, og sneg sig ud. Græsset var vådt, og ud af øjenkrogen skimtede han bunken med ukrudt, han havde glemt at fjerne den forrige dag.

Bagindgangen til lighuset havde en sort trædør, som var placeret mellem de to vinduer, der tilhørte henholdsvis højre- og venstrelokalet. Hvor var det godt, at det her sted blev drevet af idioter. Chris bukkede sig ned og løftede dørmåtten. Under den skinnede den lille sølvnøgle ham i møde, og han rystede på hovedet for sig selv, med et bittert, næsten ondskabsfuldt smil om munden. Sikke en kliché at efterlade nøglen under dørmåtten. Men hvad fanden; deres dumhed var hans held, og han skubbede lydløst – han vidste ikke engang hvorfor, for der var jo ingen til at høre ham – døren op og trådte ind på gangen.

Han stod mellem lokalet til venstre og lokalet til højre. Han følte sig som draget til højrelokalet og han rakte langsomt hånden frem mod håndtaget, men lod den så hvile dér et øjeblik. Han tog en dyb indånding, hvorefter han langsomt drejede håndtaget rundt og trådte ind i rummet.

Kulden var ved at slå ham omkuld, ligesom tidligere på dagen. Der var intet lys i rummet, og Chris begyndte at famle ved skabene. Han var sikker på at have set en lommelygte et eller andet sted, tidligere på dagen. Efter nogle sekunder fik hans famlende hånd fat i den lille, grå lommelygte og han tændte den hurtigt.

Han lod lyset løbe hen over ligene. Hans hånd rystede, og han sagde til sig selv, at det var på grund af kulden. Han gik med langsomme skridt ind imellem bårerne, indtil han til sidst stoppede op for enden af rummet. Han lod lommelygten lyse på navneskiltet: Johanna Jones.

Det så ud til at fyrene havde været sløsed, da de dækkede hendes ansigt til igen. Man kun-

ne svagt skimte den ene, hvide kind, og det var som en sprække lys, der strømmede ud i det ellers så mørke rum, den mørke nat. Han lod lyset løbe hen over hendes krop, og med den ene hånd fjernede han langsomt folien fra hendes ansigt.

Ved synet af hende – et syn, han havde troet aldrig mere at få – løb så mange forskellige følelser igennem ham, at han kun nåede at hæfte sig ved én af dem. Det var den stærkeste af dem; det var had. Han fik pludselig en ustyrlig trang til at smide hende ned fra båren, forulempe hende fuldstændigt; gøre det, han ikke havde formået at gøre, da hun døde.

De havde købt dén med, at det ikke havde været meningen.

"Hr. Dommer, jeg elskede min kæreste. Tror De virkelig, at jeg kunne finde på at såre hende med vilje? Hun var min lille øjsten – det var et uheld. Vi kom op at skændes, og så kom jeg til at –"

Han blev opfyldt af en rus, han sidst havde følt, da han havde set hende ligge for enden af trappen. Halsen var forvredet, men det var ikke nok. Hvis den forbandede nabo ikke var dukket op –

Idioten, enten Will eller Jack, havde sagt, at han havde været heldig at lande her. Åh, narhovedet vidste ikke hvor heldig. Chris havde frygtet at skulle ind i dette rum; derhjemme havde han set lig alle vegne, så snart han trådte ind i drømmeland, og han ville derfor for alt i verden undgå at skulle være i samme rum som dem. Men dette var anderledes – det var ikke hvilket som helst lig, og det fik de andre til at forsvinde, så det nærmest kun var han selv og hende, kvinden, der havde knust hans hjerte, der befandt sig i rummet. Hun var nu i hans vold; kun hans vold.

"Lille, søde Johanna. Johanna, der aldrig kunne finde på at såre nogen. Johanna, der bebrejdede mig det, når jeg sendte blikke efter en flot kvinde på gaden. Jamen, lad mig fortælle dig noget, skat. Der er langt fra at sende blikke efter nogen, til dét du gjør-

de."

På landevejen i ingenmandsland, inde i en lille, aflang bygning der blev brugt som lighus, sad en vanvittig ung mand og talte til sin døde kæreste. Vanviddet lyste ud af hans øjne, mens han strøg hende over det næsten frosne hår.

"Du er ikke vred på mig, vel? Du forstår vel, at du høstede som du såede? Jeg er en god fyr, Johanna. Jeg giver dig alt af mig selv; jeg holder ingen kærlighed tilbage, men jeg tillader ikke nogen at røvre mig. Du fik, hvad du fortjente." Han bøjede sig hen over hende og plantede et hårdt, brutalt kys på hendes kolde læber. I dét øjeblik åbnede hendes øjne sig; han kunne på en eller anden måde mærke, hvordan hendes kolde, tørre øjenvipper strejfede mod hans ansigt på grund af hendes øjnes bevægelse.

Han stod med ét fuldstændig rank, stivnet i hele kroppen. Igen var det som om blodet frøs til is i årerne på ham, og han greb sig til ansigtet, hvor følelsen af hende stadig var. Han ville se væk, bevæge benene og løbe ud derfra. Men hendes øjne fastholdt ham, og uanset hvor meget han kæmpede imod, kunne han ikke tvinge blikket væk fra hende.

Hendes øjne var hvide; det var som om pupillerne var fuldstændig forsvundne, og det hvide i øjnene lyste imod ham. Han havde tabt lommelygten på gulvet, og den var gået ud. Han opdagede til sin rædsel, at hendes øjne gav rummet et lyst skær. Eller også var det bare indbildning fra hans side af; det var svært at sige, hvad der var virkeligt i dette vanvittige øjeblik. Da hendes mund langsomt begyndte at bevæge sig i det kolde, døde ansigt og til sidst formede et smil, der ikke kunne være andet end *hævngherrigt*, blev det sort for øjnene af ham og han begyndte at falde.

Ung mand fundet død i lighus

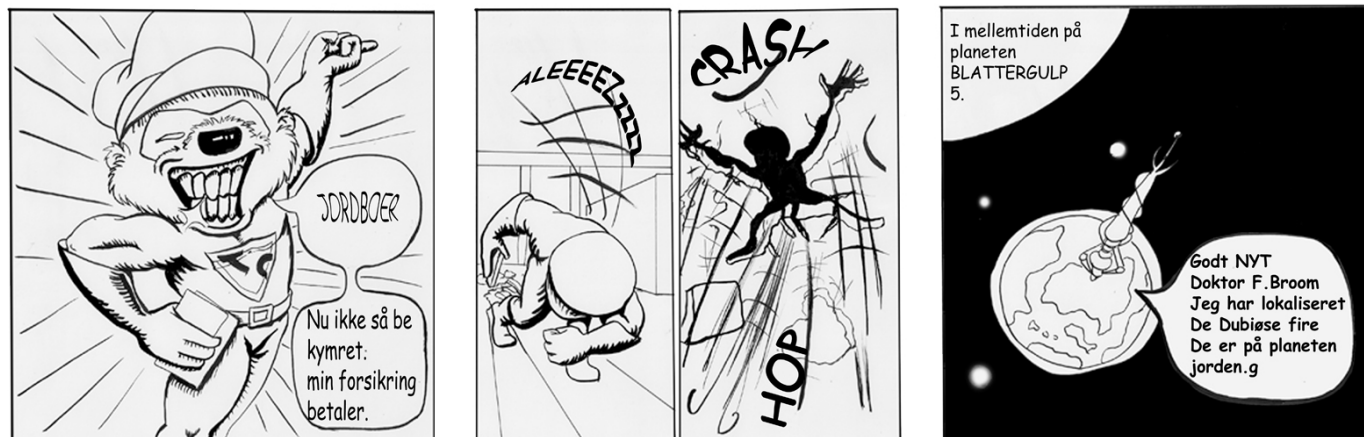
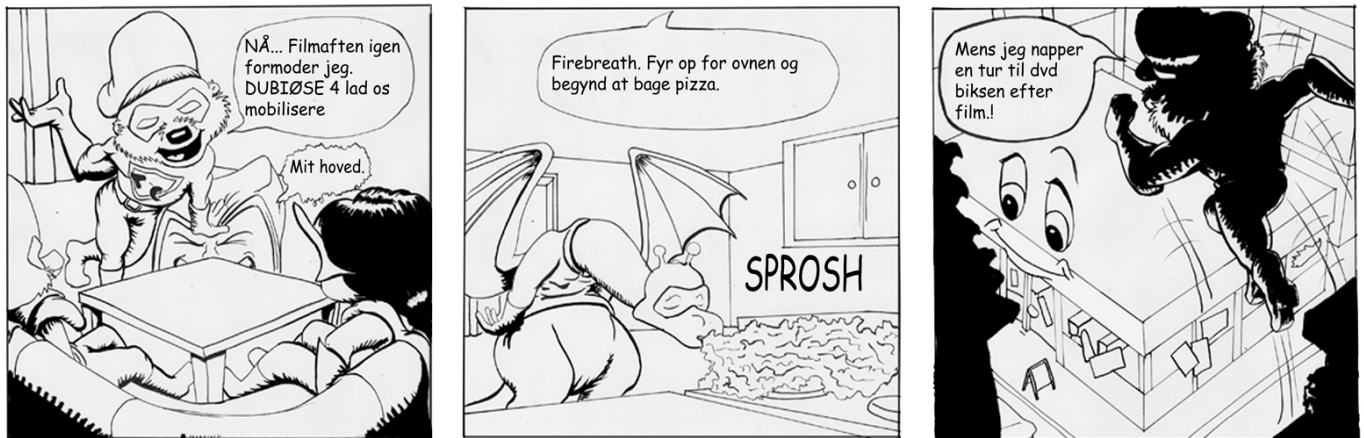
Natten til i dag må usædvanlige begivenheder have fundet sted i gamle Johnnys lighus, der ligger for enden af landevejen. En ung mand, der var blevet dømt til tre ugers arbejdstimer

på stedet, blev i morges fundet død i rummet, som på stedet blandt de ansatte kaldes "dødsrummet". Da de eneste to ansatte på stedet, William Jackson og Jack Wilson, trådte ind i rummet, hvor ligene befinder sig, fandt de ét mere til samlingen. Hvad drengen havde bestilt derinde vides ikke, men den lokale læge dr. Simmons kunne hurtigt konstatere, at den unge mand havde været død i en del timer. Dødsårsagen? Forfrysninger selvfølgelig. Lægen formoder, at drengen fik en mystisk form for kuldechok og at hans hjerte herefter holdt op med at slå. Hvad skulle det ellers være? Mord er selvfølgelig ikke en mulighed, i og med at den unge mand var den eneste levende person i rummet. Skulle det måske have været et af ligene, som genopstod og tog livet af ham? Næppe.

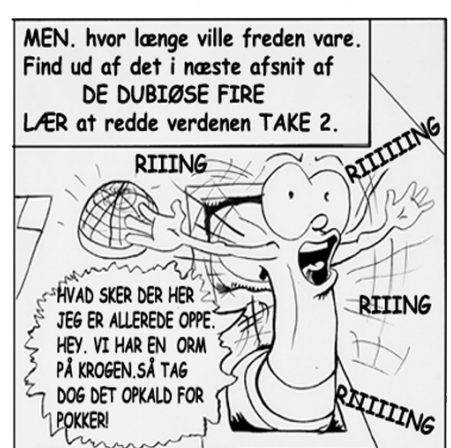
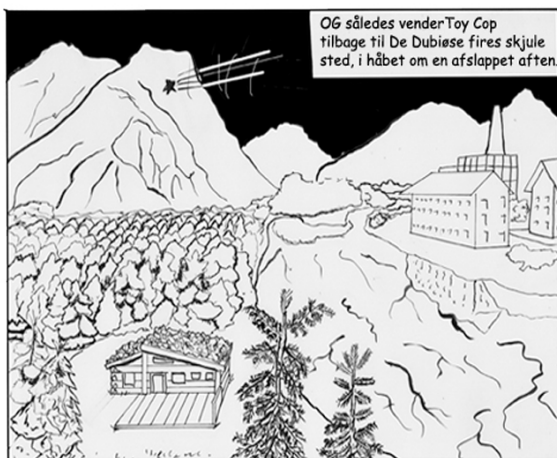
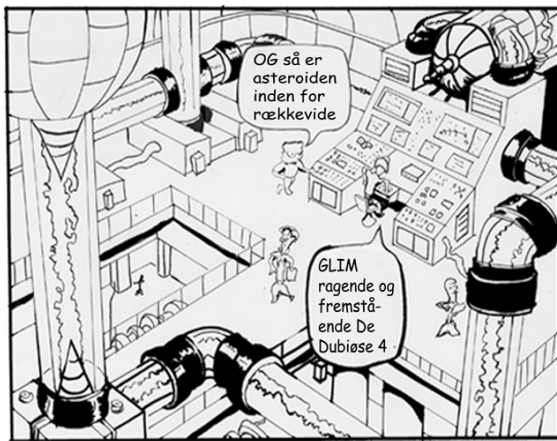
Det mest mærkværdige i sagen er dog det, som hr. Jackson og hr. Wilson fandt udover den døde drengs krop. På den bagerste væg i rummet var der skrevet nogle ord i rød farve, som straks faldt mændene i øjnene. William Jackson fortæller hektisk, fuldstændig ude af sig selv, at ordene lød

HAN MYRDEDE MIG. OG SÅ FIK HAN, HVAD HAN FORTJENTE.

Vanvittigt, ikke sandt? Manden må have været i chok; anderledes kan det ikke forklares. Dertil kommer, at han hævder, at de fandt et af ligene ubedækket, selvom de havde efterladt det fuldstændig dækket til. Vi fik ikke lov til at kaste et blik ind i "dødsrummet" selv, så hans udtalelser kan derfor roligt siges at være løs snak. Men hvem ville ikke have været ude af sig selv i mændenes situation? Forunderlige historier som disse optræder i ny og næ i egne som disse, og der vil utvivlsomt løbe sladder og rygter rundt imellem bondekonerne på landevejene i det næste lange stykke tid. Vi må bare håbe, at hr. Jackson og hr. Wilson vågner op af trancen og begynder at se tingene i et klarere lys; deres nuværende tilstand og påstande tyder nemlig på anstrøg af vanvid. Hvad der virkelig skete den nat i lighuset, er det kun den unge, nu afdøde, mand der ved.

TEDDY B JORGENSEN PRESENTERE; DE DUBIØSE 4. KEDELIG AFTEN Henrik Pasgaard 2011

ANMELDELSER

Anmeldt i dette nummer:

Bog- og magasinanmeldelser

- *Lav gyserfilm med special effects*
- *The Best Horror of the Year Vol. 3*
- *Bag Adonais Spejl*
- *F&SF Nov/Dec 2010*
- *F&SF Jan/Feb 2011*
- *F&SF Mar/Apr 2011*
- *F&SF May/Jun 2011*
- *F&SF Jul/Aug 2011*
- *Steen Langstrup - Alt det hun ville ønske hun ikke forstod*
- *Lea Everlyn - Tøbrud*
- *Nick Clausen - De sorte symboler*
- *Morten Dürr - Sort Chok*
- *Tenebrarum nr. 1 og 2*

Tegneserier

- *Arch Enemy*
- *Det Hemmelighedsfulde Selskab: 1969*

Filmanmeldelser

- *Green Lantern*
- *Captain America: The First Avenger*
- *2019 - After the Fall of New York*
- *Nightmare on Left Bank*
- *Black Past*
- *The Burning Moon*
- *Premutos - Lord of the Living Dead*
- *Martyrs*
- *Four Flies On Grey Velvet*
- *The Good, The Bad, The Weird*
- *Atlantis*
- *Mutanternes blodige ø*
- *Aftenlandet*
- *TiMER*
- *Grizzly*
- *Day of the Animals*
- *Wild Beasts*
- *Killer Crocodile*
- *Macabre*

Læs anmeldelser fra tidligere numre af Himmelskibet på:
www.himmelskibet.dk

Lav gyserfilm med special effects

Af Janus Vinther
Forlaget GeGe
Med dvd

Pris 207,50 kr på forlagets hjemmeside

Janus Vinther har skrevet en bog om special effects i filmarbejde. Bogen er inspireret af hans arbejde med en dansk zombiefilm og indeholder en lang række anvisninger på, hvordan man sminker til zombier/sår mv. med udgangspunkt i to film. Den første er en kortfilm, *Mumiehånden*, der er vedlagt to eksempler på DVD'en og den anden er fra den danske zombiefilm *Opstandelsen*. *Lav Gyserfilm* er et oplagt indkøb for fritidsklubber, skoler og amatører, der vil i gang med at filme.

Bogen indeholder først en gennemgang af filmarbejdet og derefter en lang række eksempler på konkrete sminkninger. Bogen er illustreret med en række fotos og tegninger, der viser hvordan arbejdet kan gribes an.

De nødvendige overvejelser ved en filmindspilning gennemgås ultrakort, eksempelvis bruges der fire sider på 'Fra ide til manus' om at skrive manuskriptet, hvor man bliver præsenteret for nogle af ordene i aktantmodellen, men selve modellens brugbarhed forklares ikke. Jeg er ret sikker på, at hvis man ikke i forvejen har en ide om, hvordan man skriver et filma-

nuskript, så hjælper disse fire sider ikke, og har man en ide om det, så hjælper de heller ikke. Her ville det være mere givtigt, at bogen fokuserede på det, der er dens hovedidé, og så henviste til andre, der kan hjælpe med manuskriptet, f.eks. på nettet. En ting, der taler for forfatterens tilgang, er, at meget af den slags information udelukkende findes på engelsk og der gives her en mulighed for at læse det på dansk og samlet på et sted.

De andre afsnit, der ikke omhandler special effects er tilsvarende meget korte. De par sider, der er om videoredigering er knyttet tæt til konkrete produkter, i nogle tilfælde så tæt, at det er angivet, hvordan man installerer et produkt - så detaljeret at der står hvornår man skal trykke Next. Dette er eksemplet med DVD-brændingen af den færdige film, hvor det er angivet, hvordan man skal installere Nero 6.3. Jeg vil mene, at den slags bør lægges uden for en bog af denne type, og at man her skulle koncentrere sig om de mere overordnede linier. Man risikerer ellers at stå med en bog, der meget hurtigt er forældet, og som ikke er brugbar efter de første ti minutter.

Der er dog en række gode råd om, hvordan man arbejder - f.eks. at man skal huske at registrere alle klip, da den efterfølgende redigering ellers vil være helt umuligt. Disse ting er utroligt hjælpsomme, og jeg håber ikke, at de drukner i de mere teknisk/konkrete forslag.

Bogens kød og blod (så at sige) er special effects, og her er der langt mere at hente. Der er omkring 40 sider med effekter. Jeg har ikke prøvet anvisningerne, men de virker brugbare og er velillustrerede.

En enkelt kan stå som eksempel for dem alle. Den første er hvordan man får blod til at sprøjte fra et bidsår på halsen. Det består af en materialeliste (bagest i bogen er der en oversigt over indkøb), en arbejdsplan, så man hurtigt kan overskue opgaven og derefter en detaljeret gennemgang af, hvordan

man får blodet til at flyde.

Det er tydeligt, at eksemplerne bygger på reel erfaring - hvilket de bloddryppende billeder også antyder (*host*, måske er antyde ikke helt det rigtige ord, når man ser rigtigt på billedet af det stakkels blodbestænkede barn). Der er et diagram til selve blodslangen, og en meget grundig forklaring på, hvordan man med latex opnår den helt rigtige hud/kødstrimeffekt.

De andre effekter er mindst lige så veldokumenterede, og jeg tror, at man kan komme langt med bogen som inspirationskilde, hvis man skal i gang med at filme.

Effekterne spænder fra sprøjtende blod, afrevne arme, zombiekys, flasker i hovedet og smadrede øjne og kranier mv. Derudover er der en gennemgang af rekvisitter fra spidning, blodposer, økser og hul ind til hjernen, osv.

Sidst, men ikke mindst, er der vedlagt en DVD med eksempler på manuskripter og andre værdifulde hjælpemidler, samt klip fra *Opstandelsen* og to versioner af Mumiehånden. Ikke så ringe.

Hvis man vil have flere hints til at lave film, så kan man også se på eksempelvis www.indymogul.com

Jesper Rugard

The Best Horror of the Year Vol. 3

Antologi redigeret af Ellen Datlow

Night Shade Books 2011, 361 s.

Hvad sker der den dag, hvor zombieerne har udryddet menneskeheden, og der kun er dem selv tilbage? Hvad skal de så leve af? Det er udgangspunktet for Karina Sumner-Smiths "When the Zombies Win," som med sine kun to-en-halv side er den korteste, men også en af de bedste noveller i *The Best Horror of the Year Vol. 3*.

Vol. 2 (anmeldt i *Himmelskibet* nr. 26) var i min optik en suveræn antologi med et uhørt

højt bundniveau og ingen deciderede svipsere. I den henseende kan vol. 3 næsten kun skuffe, og denne udgave er da også mere på niveau med vol. 1 (anmeldt i *Himmelskibet* nr. 23).

Det er dog langt fra nogen dårlig antologi, og der er stadig tale om de bedste horror-noveller fra 2010, udvalgt af Ellen Datlow - en af de mest erfarne og respekterede redaktører inden for genren.

Denne gang har 20 noveller og et enkelt digt fundet nåde for hendes blik, og generelt er der tale om en udmærket samling med mange gode indslag, men ingen af dem når for alvor de højder, som historierne fra 2009 gjorde.

Et af højdepunkterne i vol. 2 var John Langan's "Technicolor," der var en art dekonstruktion af Poes "The Masque of the Red Death." I "The Revel" forsøger han at gøre lidt det samme med varulvegenren, men selv om resultatet er vellykket, er det ikke helt så overraskende og elegant udført. Langan har faktisk hele to historier med og cementserer med "City of the Dog" sin position som et af de lovende, nye navne på horror-scenen.

Samme status har Laird Barron opnået, men jeg må indrømme, at hans "--30--" var en af de noveller, jeg brød mig allermindst om. Udover at være anto-

logiens længste er den skrevet på en irriterende måde, der gør det svært at følge med i den kryptiske dialog.

Hvis man skal forsøge at fremdrage tendenser i horror-genren ud fra *The Best Horror of the Year Vol. 3*, så er det, at der er flere fortællinger om verdens undergang. Zombier spiller også en hovedrolle i Norman Partridge's "Lesser Demons" og i Catherynne M. Valentés "The Days of Flaming Motorcycles," og mens den første er en blodig actionwestern, er den anden fortalt gennem en ung pige, som noget desillusioneret konstaterer, at hendes liv ikke har ændret sig det store, selv om zombieerne har overtaget hendes by.

I "At Night, When the Demons Come" af Ray Cluley er det kvindelige dæmoner, som plager menneskeheden, men det mest uhyggelige er, at det har skabt en verden, hvor alle kvinder bliver forfulgt.

Sidste eksempel er Tanith Lees "Black and White Sky," hvor skader dukker op i stort antal og får verden til at gå i stå a la "Fuglene."

Derudover byder antologien blandt meget andet på morderiske nonner (Joe R. Lansdales "The Folding Man"), piger der torturerer feer (M. Rickerts "Was She Wicked? Was She Good?") og historien om en bizar arv (Reggie Olivers "Mr. Pignsy"), så der burde være noget for enhver smag.

Lars Ahn Pedersen

Bag Adonais Spejl

Antologi redigeret af Nikolaj Højberg

Kandor, 2011, 410 sider

Bag Adonais Spejl samler femten noveller af danske forfattere, og mens den beskriver sig selv som fantasy, er nogle af novellerne rendyrket science fiction, mens andre stikker over i magisk realisme. I det hele taget spænder antologien virkeligt bredt, og den giver et interessant

indblik i, hvor meget forskelligartet fantastisk litteratur, der bliver skrevet i Danmark, og hvor forskellige mennesker, der skriver den.

Det må dog nævnes, at antologien ligeledes spænder meget vidt, hvad kvaliteten af novellerne angår. Der er et par rædderlige historier i den, og det kan undre, at redaktionen ikke har valgt at afvise en eller to af dem. Desuden ville man have gjort forfatterne en tjeneste ved at læse betydeligt bedre korrektur. Der slipper et par pinlige sprogblomster igennem et par steder, og det er synd - for forfatterne, for læseren og for antologien. For der er faktisk også nogle rigtig fine historier i *Bag Adonais Spejl*.

De absolutte perler er Majbrit Høyrups "Smeden i Moelbæk" og Lars Ahns Pedersens "Skjoldmør", og det er værd at opstøve antologien bare for de to noveller.

"Skjoldmør" er en aldeles ufantastisk fantasyhistorie, karakterdrevet, rørende, og spændt som en duelscene i en spaghetti-western, om to krigerkvinder der prøver at leve med alt det, de har gjort og med frygten for en dag at blive indhentet af hævn.

"Smeden i Moelbæk" er en sær, smuk, og elegant skrevet historie, der bevæger sig mellem det århusianske gourmetmiljø og

et land af sindige kæmper, skjult på den anden side af de jyske skove.

Andre bidrag, der er værd at nævne, er Jonas Wilmanns science fiction-historie "Mørke" om et land, hvor kun positivitet er tilladt, Ditte Hennilds grumme "Til sidste dråbe", Thomas Strømsholts bogkærlige "Bibliofylakes", hvor et rumvæsen hjemsøger verdens bogsamlinger, Sari Arents fint plottede "Rendestenstoner", og den dybt mærkelige og let skræmmende Modlys af Emil Blichfeldt.

Anne Vinkel Hansen

Fantasy & Science Fiction

November/december 2010, 258 sider

Januar/februar 2011, 258 sider

Marts/april 2011, 258 sider

De trykte medier er under pres, og det gælder også de tre store novellemagasiner *Analog*, *Asimov's* og *Fantasy & Science Fiction*.

Sidstnævnte gik i foråret 2009 over til kun at udkomme hver anden måned, men fordoblede antallet af sider, så formatet nu mere minder om en paperback end et magasin. Med 11-12 noveller af varierende længde i hvert nummer er der masser af læsestof, hvilket samtidig er forklaringen på, at denne anmeldelse kommer med en vis forsinkelse.

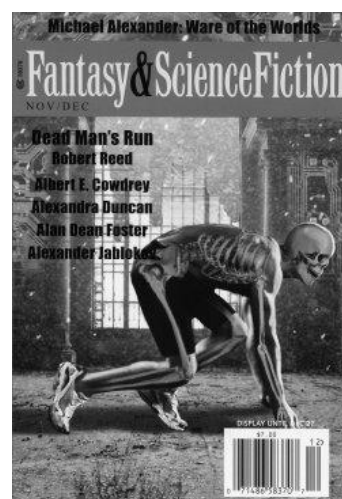
Jeg skylder også at nævne, at jeg har overtaget disse tre numre fra Jeppe Larsen, som har abonneret på F&SF og tidligere har anmeldt bladet i Himmelskibet.

Mit eget udgangspunkt er, at jeg læser masser af noveller inden for de fantastiske genrer, men det foregår primært på nettet, hvor man kan finde masser af gratis fiktion af høj kvalitet på sider som *Clarkesworld* (Hugovinder for bedste semiprozine i 2010 og 2011), *Subterranean*, *Tor.com*, *Lightspeed*, *Fantasy Magazine*, *Strange Horizons* m.fl. Så da muligheden bød sig

for at prøve et af de tre store papirmagasiner slog jeg til.

På forhånd var mit indtryk, at magasiner som F&SF indeholdt noveller af mere traditionel karakter, mens det er i online-magasinerne, at man finder mange af de nyere forfattere, som eksperimenterer mere med genrerne.

Det er selvfølgelig meget sort/hvidt sat op, men omvendt føler jeg, at de tre numre af F&SF, som jeg har læst, til dels bekræftede mine fordomme. Der var masser af gode fortællinger, men kun få som var virkelig fremragende, og en hel del som var hurtigt glemt igen. Generelt savnede jeg også flere noveller, som blandede genrerne, når nu magasinet hedder *Fantasy & Science Fiction*.

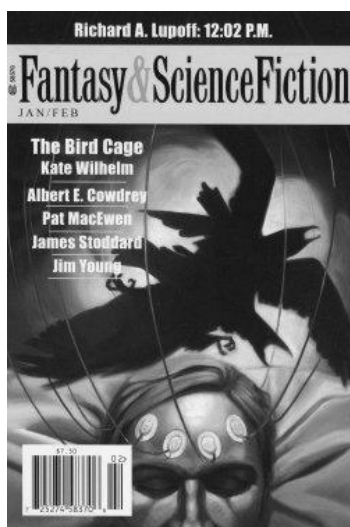

Her følger højdepunkterne:

Nov/dec: Bedst af alle i de tre numre var Robert Reeds "Dead Man's Run," der er noget så usædvanligt som en nærfremtidshistorie om løb. Den er samtidig en krimi om en gruppe løbere, der forsøger at opklare mordet på en af deres bekendte. Science fiction-vinklen består i, at han stadig er til stede blandt dem i virtuel form og konstant holder dem til ilden med deres træning og efterforskningen af sit eget mord. En spændende historie med gode personbeskrivelser og en tilpas overraskende slutning.

"Crums" af Michaela Roesner er en moderne og vellykket opdatering af "Hans og Grete" set fra heksens synspunkt, mens

Alexandra Duncans fine "Swamp City Lament" handler om datteren af en konkubine, hvis fremtid pludselig står over for en forandring, da dronningen dør. Umiddelbart ligner den en fantasy-fortælling, men viser sig at foregå i fremtiden efter en klimakatastrofe. Som sådan passer den perfekt til F&SF.

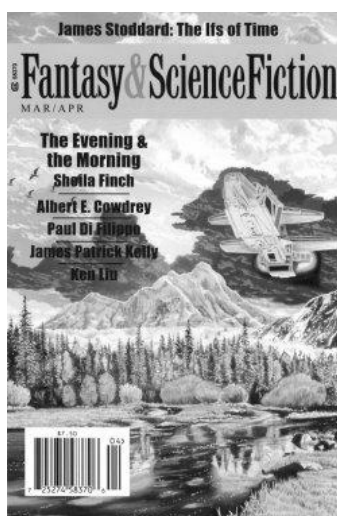
Jan/feb: Tre meget forskellige science fiction-noveller skiller sig ud i dette nummer.

"Canterbury Hollow" af Chris Lawson foregår på en planet, hvor solen er så kraftig, at den har tvunget befolkningen under jorden. Her er der dog begrænset plads, så via lodtrækning udvælges en række personer til at dø. Novellen følger en mand og en kvinde, som mødes tilfældigt efter at være blevet trukket ud og beslutter sig for at tilbringe den sidste tid sammen. Det fascinerende i historien er beskrivelsen af et samfund, hvor folk har accepteret, at deres liv kan ende på denne måde.

Veteranen Kate Wilhelms "The Bird Cage" handler også om en mand og en kvinde, der bringes sammen af tilfældigheder, men her skyldes det en bizar bi-effekt af et eksperiment, der har til formål at forlænge en dødeligt syg millionærs liv. En forsøgsperson køles ned, mens han sover, og i sin drømmetilstand formår han uden at vide det at påvirke personer i sin omgangskreds, deriblandt sin bror og en pige fra sin barndom.

Endelig leverer Richard A.

Lupoff en smart tidsrejsehistorie med "12:02 P.M.," der er en fortsættelse til "12:01 P.M." fra 1973, men sagtens kan læses uafhængigt af denne.

Mar/apr: Det svageste af de tre numre indeholder en rørende novelle af Ken Liu, "The Paper Menagerie," om en kvinde fra Hongkong, der bliver gift med en amerikansk mand gennem et bureau. Fortælleren er deres søn, som skammer sig over moderens manglende evne til at blive integreret i sit nye land og fornægter den kinesiske del af sig selv.

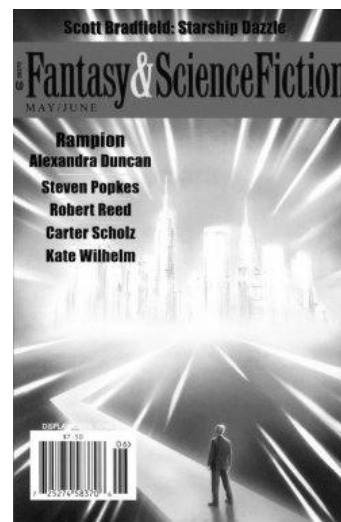
Det fantastiske element i historien består i, at moderen kan få origami-figurer til at blive levende, men i bund og grund kan den del sagtens pilles ud.

Mest interessant er dog Kali Wallaces "Botanical Exercises for Curious Girls," som tilmed er hendes første offentliggjorte novelle. Umiddelbart lader den til at udspille sig på en pigesko-le, men det går snart op for læseren, at noget ikke helt er, som det bør være.

Der er kun en enkelt pige, som til gengæld har masser af oppassere og virker som om, hun lider af en mystisk sygdom. Hun har heller aldrig set sit eget spejlbillede og undersøges af en professor, og inden længe tager historien en drejning i retning af science fiction.

Igen et eksempel på en novelle, som F&SF burde rumme flere af.

Lars Ahn Pedersen

Fantasy & Science Fiction

May/June 2011
July/August 2011

Fantasy & Science Fiction er et magasin i bogform som bliver udgivet en gang hver anden måned. Det blev oprindeligt udgivet hver måned indtil den amerikanske porto steg. Magasinet er på 250-300 sider hver gang, så det er noget af en mundfuld. Det koster 400 kroner for et abonnement på 2 år.

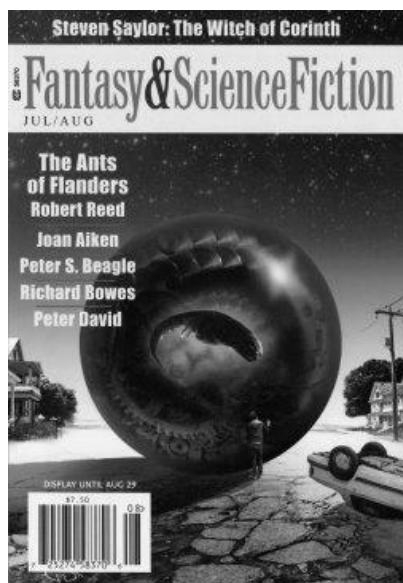
Magasinet indeholder korte historier fra både fantasy-settings og også science-fiction. Der er også nu og da horror-historier. I hvert nummer er der en enkelt historie som er to-tre gange længere end de andre. I Juli/August-nummeret er det "The Ants of Flanders" af Robert Reed som indeholder lidt mere end andre historier.

Robert Reed er en forfatter som har haft en større pause på nogle årtier men som nu er begyndt at skrive igen. De fleste forfattere som skriver i S&SF er dog forfattere som jeg ikke har hørt om før, men ind i mellem dukker der også forfattere op som Ursula Le Guin.

Historierne handler om alt mellem himmel og jord indenfor Fantasy og Science Fiction. Der er historier om hekse, Godzilla, tidsrejser, alfer, stjernekrige, vampyrer, post-apokalytisk... you name it.

Ind imellem er der så tegne-

serier på et enkelt billede som skulle være humoristiske. Jeg har dog aldrig grint af dem.

Endvidere er der bog- og film-anmeldelser, hvilket er et godt asset for magasinet. Det er navne som Charles De Lint som anmelder produkterne. Der er også artikler om science, men det er dog ikke så tit.

Jeg er mest til fantasy, da jeg er rollespiller, men kan også godt lide science fiction. Det gode ved magasinerne er at man kan få historier om mange forskellige ting. Der er meget diversitet. Deres korte form passer godt til at læse i toget/bussen frem og tilbage på arbejde.

Der er ikke så mange reklamer i magasinerne, så man får virkelig noget for pengene. Et enkelt magasin kan godt tage et godt stykke tid at læse, så det rækker i lang tid.

Historierne er typisk af god kvalitet, men der er også historier som er svære at forstå. Typisk foregår en historie i forfatterens univers, hvor han/hun også har skrevet talrige andre historier. Forståelse kan kræve at man læser mere af forfatteren.

Jeg vil give dem et 7-8 ud af 10, for jeg syntes egentligt at det er gode udgivelser. Man glæder sig til at få det med posten fra USA.

Andreas J. Sørensen

Alt det hun ville ønske hun ikke forstod

Roman af Steen Langstrup
2 Feet Entertainment, 2011, 154 sider

Danmark er i finalen, hvilket lægger gaderne øde, alle sidder enten foran fjernsynet eller storskærme. Der er dog folk der er på arbejde rundt omkring, heriblandt Agnes og Belinda. De arbejder på en tankstation, men der er ikke forventning om at der vil komme særligt mange kunder netop på grund af kampen.

Agnes har medbragt sin computer og sidder og skriver på sit speciale, mens Belinda skriver et hav af SMS'er i håbet om at lokalisere en der ikke ser kampen, som kan underholde hende. Der kommer kun få kunder, heriblandt en bil med to mænd som er meget ubehagelige, da den ene hele tiden går og filmer. Uden de direkte er truende så er det meget grænseoverskridende at han ikke vil holde op med at filme. Bilen med de to mænd kommer tilbage et par gange i løbet af aftenen.

Belindas kæreste Christoffer kigger også kort forbi, men det er mest for at låne penge af Belinda, da han skylder disse penge til nogen som vil have dem nu. Belinda har dog ikke

nogen penge han kan få med, og hun vil ikke lade ham tage af kassen. Stemningen bliver mere og mere utryk, da der også bliver flyttet rundt på ting ved standerne, uden at nogen af de to piger ser at der er nogen. Det er dog tydeligt at der er nogen der forsøger at skræmme dem, noget der ender i direkte trusler.

Som læser er man ikke i tvivl om at dette ikke kan ende godt. Ud over at fortælle om en skræmmende stemning der opbygges hos de to piger på tankstationen, så er der også indlagt korte referencer til hvad der sker de to piger senere samme aften. Efterhånden som man læser sig frem i bogen indhenter de to handlingsforløb hinanden og ender i meget voldelige tortur scener.

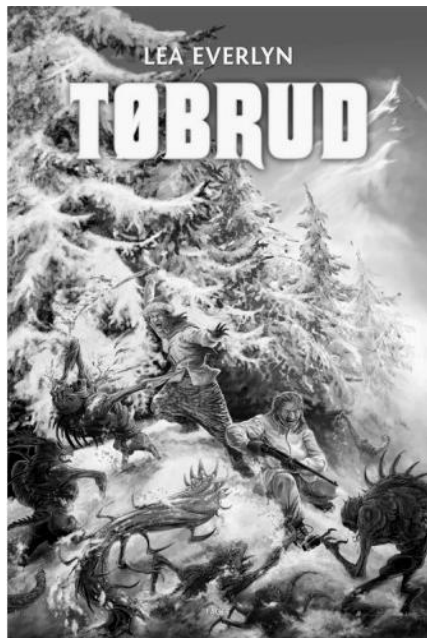
Bogen er meget beskrivende i sine voldelige scener, og er derfor ikke nogen behagelig læseoplevelse. Den følelse af ubehag man bliver efterladt med, er dog ikke kun pga. de voldelige scener, men er lige så meget fordi Langstrup virkelig formår at skrive meget intenst, der gør at man bliver fanget ind i den skræmmende aften de to piger er en del af. Bogens opbygning gør at man sidder med en følelse af at man hele tiden ved at dette ikke kan ende godt, og at man kan ikke gøre noget for at forhindre det de to piger er på vej til at blive udsat for, men man kan kun læse videre og håbe på, at der vil ske noget der vil ændre det man allerede ved vil ske.

Dette er ikke en gyser hvor ondskaben er i form af et overnaturligt væsen der vil menesket det ondt, dette er en horror-bog hvor ondskaben ligger i mennesket selv.

I bogens efterord skriver Langstrup at bogen er skrevet ud fra en bestemt tanke, og han håber vi som læsere fanger den. Jeg skal ikke kunne sige om jeg fangede den tanke som han havde. I gennem hele bogen er der hele tiden nogen der optager handlingerne på film, eller der refererer til de overvågningskameraer der sidder på tankstationen. Den tanke jeg sidder tilbage

med, er at når man sidder på nettet og ser filmklip med folk der kommer til skade, og happy slapping, bumfights etc. Så glemmer man, at det er folks smerte man ser, men også at det for nogen bliver en afhængighed, og tingene kan eskalere således der skal mere ekstreme ting til for at man kan få sit "fix".

Thomas Winther

Tøbrud

Roman af Lea Everlyn
Facet 2011, 194 sider, 149kr.

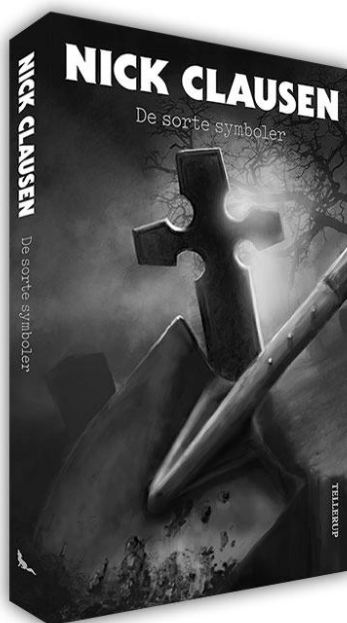
I den kolde snedækkede finske ødemark kæmper Aino med at få det hele til at hænge sammen økonomisk for sig selv og sine to 13-årige drenge Niilas og Matti. Der er ikke meget arbejde at få, men heldigvis får han god hjælp af de andre i den lille nærliggende by.

Laura bliver jagtet igennem ødemarken af underjordiske væsner, det lykkedes hende dog at slippe væk, mens hendes hest bliver trukket ned af dæmonernes klør. Hun kommer såret og forslået vandrede ud af skoven tæt ved Ainos hus, og han skyn-der sig at tage den tilskadekomne kvinde indenfor i sikkerhed. Ud over at pleje hende viser det sig også at Aino har specielle evner inden for det at heale. Selvom det lille finske samfund er en del af den moderne verden så

lever de gamle historier, og det viser sig da også at magi og specielle evner ikke er helt ukendt på egnen. Lauras opdukken på egnen sætter dog gang i begivenheder der kan føre til Ragnarok, da underverden og menneskets verden nu er ved at smelte sammen. Aino bliver for alvor draget ind i begivenhederne da jætten Jötnar bortfører Niilas, og de hemmeligheder der omgiver det lille samfund bliver afsløret.

Bogen er en god og anderledes ungdomsfantasybog der tager udgangspunkt i nordisk overtro, men som finder sted i nutiden med biler, snescootere og fjernsyn. Fokuset er ikke den moderne verdens møde med overtroen, for i det lille samfund betragtes det ikke som overtro, man er her bedre bekendt med underverdens indflydelse på verdens gang.

Thomas Winther

De sorte symboler

Roman af Nick Clausen
Tellerup, 2011, 16 sider

De sorte symboler er Nick Clausens tredje bog udgivet på Tellerup, men hans fjerde ungdomsgyserroman. Han har tidligere beskæftiget sig med varulve, spøgelse og søuhyrer, men denne gang er det hekse der står for tur.

Søskendeparret Jennie og

Markus er blevet sendt på landet til deres mormor imens deres forældre er på ferie. Mormoren er en smugle sær, og teenagerne finder da også hurtigt ud af at de andre beboere i den lille landsby er bange for mormoderen. Der er nogen der taler om at hun stod bag den mystiske ulykke hvor morfaderen døde, samt at folk hun er raget uklar med, har det med at blive syge eller komme ud for uheld.

De finder hurtigt ud af at der er noget underligt ved mormoderen, og at hun praktiserer magi. Der begynder at dukke mystiske symboler op i de to unges værelse og Jennie bliver syg og Markus er tydeligt også påvirket. Der er dog ting omkring mormoren, og ikke mindst omkring morfaders død som ikke hænger sammen.

Nick Clausen skriver nogle ganske gode ungdomsgysere, og han formår at indbygge tvist der gør at tingenes sammenhæng ikke lige er til at regne ud fra starten.

Thomas Winther

Det Hemmelighedsfulde Selskab: 1969

Tegneserie af Alan Moore og Kevin O'Neill
Oversat af Per Sanderhage
Forlaget Fahrenheit, 2011
72 sider, 149,50 kr.

Dette er andet bind af "Century-trilogien"; historien om Det Hemmelighedsfulde Selskab gennem det 20. århundrede. I første bind, 1910, forsøgte Selskabet at hindre troldmanden Oliver Haddo i hans skumle planer, men det gik ikke så godt. Nu har de chancen igen i "Swinging London" i 1969. Selskabet er blevet reduceret til tre personer. Mina Murray og Allan Quatermain har begge drukket af ungdommens kilde og er evigt unge, og de har følgeskab af den udødelige Orlando (fra Virginia Woolfs roman af samme navn), som med mellemrum skifter køn.

Oliver Haddo har fortsat pla-

ner om at lave et 'månebarn', og denne gang er rockikonet Turner (en satire over Mick Jagger) en vigtig del af planen. Højdepunktet er en koncert i Hyde Park, hvor Turner synger en lettere omskrevet udgave af "Sympathy for the Devil" mens Mina tripper ud på LSD. Jeg afslører næppe for meget ved at sige at Haddo ikke bliver helt overvundet, for noget skal sidste bind, "2009" jo handle om.

I dette bind, hvor vi er kommet tættere på nutiden, er det mere tydeligt end før at der er tale om alternate history. For eksempel nævnes en "Big Brother-regering" fra 50'erne, og en bro over den Engelske Kanal er blevet ødelagt under krigen. Der har været en kommunistisk præsident i USA, og den nuværende præsident er en rockstjerne, som sætter folk over 30 i koncentrationslejre. Det psykedeliske London fra slut-tresserne er en del mere psykedelisk end den nok var i virkeligheden.

Ligesom i de tidligere historier med Det Hemmelighedsfulde Selskab er en del af fornøjelsen at prøve at genkende de mere eller mindre obskure gæstestjerner, som tegneserien er fyldt med. Det er noget vanskeligere denne gang, da mange af referencerne er specifikt britiske fra en tid hvor USA allerede havde overtaget tronstolen som ver-

dens førende producent af popkultur. Lettest at genkende er Michael Moorcocks kultfigur Jerry Cornelius (Moorcock optræder også selv i et par billeder) og, måske en smule malplaceret, en ung Lord Voldemort. Der er en let genkendelig cameo med James Bond og The Saint på en tankstation, Kasket-Karl kommer gående på gaden, og et skilt med "Treen School of English" er et hip til *Dan Dare*. Her efter bliver det svært. En central figur ved navn Jackie C. er tilsyneladende baseret på Michael Caines figur fra filmen *Get Carter*, men har en del tilfælles med John Constantine, *Hellblazer*, en figur som Moore oprindeligt skabte i serien *Swamp Thing*. Oliver Haddo er en Aleister Crowley-lignende figur fra W. Somerset Maughams roman *The Magician* (1907). Hvis man er interesseret i flere referencer, findes der hjemmesider der samler dem, fx <http://jessnevins.com/annotations/1969annotations.html>.

1969 lider lidt under at hovedpersonerne ikke er så ikoniske og farverige som dem fra de tidligere historier. Her er ingen Mr. Hyde, ingen Kaptajn Nemo og ingen usynlig mand svøbt i bandager. Det kan skyldes at de fleste populære figurer fra 60'erne stadig er beskyttet af copyright – ellers ville fx *The Doctor (Who?)* være et oplagt medlem.

Ligesom med tidligere bind er dette afsluttet af en tekstføljeton. Den må jeg indrømme at jeg ikke orkede at læse – det gjorde jeg heller ikke da jeg købte den engelske udgave af serien.

Klaus Æ. Mogensen

Green Lantern

Film, USA 2011, 114 min.

Instr.: Martin Campbell

Medv.: Ryan Reynolds, Blake Lively, Peter Sarsgaard, Mark Strong m.fl.

Green Lantern er endnu en film i rækken af nyere superheltefilm med stort budget og er en af de første der er indspillet i 3D. For-

lægget er DC-tegneserien af samme navn om testpiloten Hal Jordan der bliver medlem af et interstellart politikorps og får en ring, der gør ham i stand til alt muligt bare ved at tænke på det.

Filmen starter med at følge tegneserien ret præcist. En døende alien ved navn Abin Sur nødlander på Jorden og overdrager Hal Jordan sin ring og dermed embedet som beskytter af Sektor 2814, et område som man i filmen får en fornemmelse af omfatter adskillige galakser! Ingen lille post, og filmens Hal Jordan er da også opslugt af tvivl om hvorvidt han er embedet værdigt. På trods af at han er en dygtig testpilot, er han også noget af en slacker, der er bange for at binde sig til forpligtelser, hvad der også er årsag til at hans kæresteforhold til chefens datter Carol Ferris er gået i stykker.

Abin Sur blev slået ihjel af det gule monster Parallax, som er en personificering af frygt, lidt på samme måde som korpset af Grønne Lygter er en personificering af Viljestyrke. Parallax har opslugt og ødelagt adskillige beboede planeter, og det kommer næppe som nogen overraskelse for tilskuerne at Parallax på et tidspunkt truer Jorden. Det har Hal Jordan selvfølgelig et stort problem med, men holdningen ellers i Korpset – anført af

den modige og mægtige, men også arrogante Sinestro (fremragende spillet af Mark Strong, der virkelig ligner tegneseriens Sinestro) – at det er en acceptabel pris at betale for at få tid til at samle styrkerne til et endeligt opgør mod Parallax – og måske til at få lavet den gule kraftring, som skal udnytte frygtens kraft til gode formål. I sidste ende bliver det så den noget usikre Hal Jordan, som kommer til at stå alene over for monstret, som hele Korpset frygter.

Filmens største kvalitet er at den er ret flot, især scenerne fra rummet og Korpsets hjemplanet Oa. For en gangs skyld giver 3D faktisk mening! Til gengæld er historien noget tynd og uinteressant, baseret på Geoff Johns' nyere *Green Lantern*-tegneserier, som er ganske populære, men som jeg personligt har haft særdeles svært ved at tænde på. Jeg har aldrig synes at Parallax var nogen særlig interessant skurk – det er personificeret ondskab aldrig – og slutningen virker en smule letkøbt. Det hjælper heller ikke at Hal Jordan er en vatpik gennem det meste af filmen.

Ideen om et korps af interstellare politifolk med nærmest magiske evner er ellers god og kunne blive til en udmærket serie. Korpset er i øvrigt ikke oprindeligt en del af *Green Lantern*-tegneserien fra 1940'erne, men blev introduceret da serien blev genstartet i 1959, da DC lavede nye udgaver af flere af forlagets gamle serier. Ideen kan meget vel være inspireret af E.E. "Doc" Smiths *Lensmen*-romaner om et interstellart korps af agenter fra forskellige racer, der bærer en 'linse' på hånden, som forstærker deres latente psioniske evner.

Rygterne vil vide at *Green Lantern* bevidst er lavet mere drengerøvsagtig end de mere dystre *Batman*-film. Det lykkes til en hvis grad, men så er det så meget mere uforståeligt at Hal Jordan igennem det meste af filmen har en rygrad lavet af havregrød. Hvorfor han skulle være det ypperste, Jorden kan præstere hvad angår viljestyrke, forbli-

ver et mysterium.

Efter rulleteksterne er der en lille ekstra scene med Sinestro, som lægger op til en mulig fortsættelse, sikkert baseret på Geoff Johns' tegneserier om The Sinestro Corps. Det ligner ikke en fortsættelse, som jeg vil have specielt meget lyst til at se. Denne film er dog okay, hvis man mest er til fede effekter – den er ganske flot.

Klaus Æ. Mogensen

Captain America: The First Avenger

Film, USA, 2011, 124 min.

Instr.: Joe Johnston

Medv.: Chris Evans, Hugo Weaving, Hayley Atwell, Samuel L. Jackson. m.fl.

Det er skønt at vi nu er kommet til et tidspunkt hvor der virkelig gøres noget ud af superheltefilm, både manuskriptmæssigt og effektmæssigt. Indtil for få år siden var mange superheltefilm mildest talt pinligt dårlige (heldigvis med enkelte, vigtige undtagelser), men nu er der begyndt at komme nogle stykker som virkelig holder, og som helt sikkert vil forblive mega-underholdende klassikere i genren i mange år fremover. *Captain America: The First Avenger* er en af disse. Den starter under

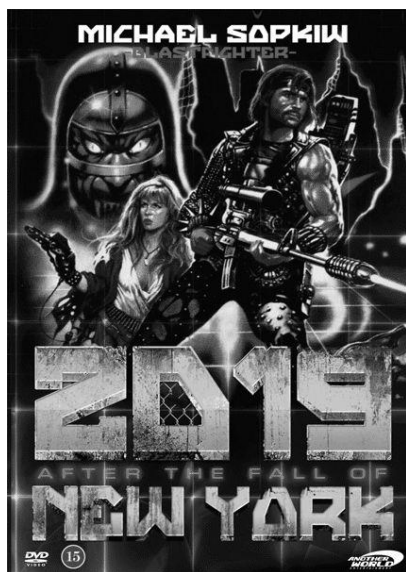
Anden Verdenskrig, hvor en hemmelig underafdeling af det nazistiske militærapparat, under ledelse af Johann Schmidt (alias Red Skull) og det videnskabelige geni Arnim Zola er blevet så magtfuld at den bryder ud som superskurkeorganisationen Hydra. Red Skull er selv et produkt af et supersoldat-serum, som den tyske videnskabsmand Dr. Erskine havde opfundet. Erskine afhopper kort efter til USA, hvor han straks sættes ind i våbenkapløbet ved at perfektionere sit supersoldatserum og indsprøjte det i den splejsede, men patriotiske Steve Rogers - som herefter bliver til den muskelsvulmende Captain America. Han bliver først brugt som propaganda-værktøj af den senator som sponsorerede forsøget, og sat til at spille hovedrollen i et kabaretshow, hvor han med en popsang skrålet af letpåkledte kvinder hyldest som "the star-spangled man with a plan" - selve symbolet på USA og landets engagement i krigen. Men lidt efter lidt drages han af egen drift ind i krigen, og bliver afgørende i kampen mod Hydra og Red Skull. Hans første adskillige eventyr springes der desværre let henover i en collage-scene, men det ser spektakulært godt ud når han svinger sit skjold - ligesom i tegneserien!

Filmen er flot og fangende, og både morsom og seriøs. Laserkanoner under Anden Verdenskrig er storslået underholdning. Der er ikke meget at kritisere ved den ekstremt tegneserieagtige film, udover at der går et stykke tid før Cap virkelig kommer i spil for alvor. Men optakten er nu også spændende. Man kunne måske også indvende at filmen og hovedfiguren måske lige er en tand for patriotisk, hvilket næsten er uundgåeligt når den foregår under Anden Verdenskrig. De fleste af de Captain America-tegneserier jeg har læst, foregår i ny tid, hvor den patriotiske dimension er sobert nedtonet, og Cap altså er eksponent for den amerikanske drøm og det amerikanske folk, mere end for de amerikanske realite-

ter og autoriteter. Den udvikling nåede i tegneserierne sit klimaks i 1987, da en mildest talt usympatisk regering besluttede at Captain America nu skulle gå deres ærinde i stedet for at være en selvstændig superhelt. Cap nægtede, og måtte aflevere sit kostume. Han lavede sig et nyt, og fortsatte som, ganske enkelt, The Captain, mens en tykhovedet soldat i stedet overtog det klassiske kostume. Det var figurens hidtil mest mindeværdige periode, både i mine og mange andre fans' øjne.

Men filmen er, til trods for dens overstrømmende patriotisme særdeles velinstrueret og generelt velafrundet - klart en Blu-ray der hurtigst muligt skal hjem i samlingen. Der kommer sikkert en efterfølger, og den kommer til at foregå i moderne tid, så den kan man kun glæde sig til - rigtig meget, endda!

Karakter: 9 stjerner ud af 10.
Tue Sørensen

2019 – After the Fall of New York

Org titel: 2019 – Dopo la caduta di New York
Italien, 1983, 96 min.
Instr.: Sergio Martino
Medv.: Michael Sopkiw m.fl.
På DVD fra Another World Entertainment, 2011

Der er gået 20 år siden en atomkatastrofe udløst af det magtful-

de Eurak-monarki (en alliance mellem Europa, Afrika og Asien) forvandlede verden til en radioaktiv ørken. Strålingen har gjort kvinderne sterile, og i næsten 15 år er ikke et eneste menneskebarn kommet til verden.

Mellem det faldne New Yorks ruiner jager og udrydder eurakmilitæret resterne af befolkningen med undtagelse af de mest sunde og raske, som udtages til genetiske eksperimenter med henblik på at finde nøglen til menneskehedens videreførelse.

Den panamerikanske konfederation, som bekæmper Eurakmonarkiet, har fundet ud af, at der et sted i New York befinder sig en sidste frugtbar kvinde. I håb om at finde frem til hende før eurakerne, hyrer de lejesoldaten Parsifal – "the only man capable of carrying out this mission successfully", som præsidenten kalder ham. Sådan var det nemlig dengang i 80'erne: Heltene var som regel ikke bare de bedste til det, de gjorde, men også gerne de eneste, der kunne gøre det.

Alligevel sender præsidenten et par andre lejesoldater, Bronx og Ratchet, med Parsifal. Og så går den vilde damejagt ellers igennem resterne af storbyen, som befolkes af rotter, gadebander, dværge, abemennesker og selvfølgelig de allestedsnærværende eurakere.

Ondskabens håndlangere er sortklædte med tremmevisir på hjelmene, beredne og bevæbnede med armbrøstlignende lasergeværer. Den langhårede Parsifal selv er ikklædt ringbrynje og læderpandebånd som en anden fantasykriger (eller 80'er-heavy-musiker ...). Det kan lyde lidt fjollet og er det måske også, men samtidig bidrager det til et udmærket feel af en verden, der er bombet tilbage til om ikke sten- så middelalderen.

I det hele taget rummer filmen dog mange utilsigtet fjolde elementer. Skydevåbnene lyder f.eks. ofte som strålepistoler fra en gammel rumfilm, og på et tidspunkt fremkalder en sten i hovedet sågar fuglekvidder. Under en dramatisk flugt i

bil, må vores helte gennemtrænge en eurakisk vejspærring. Denne viser sig dog lidet nyttig, da bilen i stedet for at hamre mod den pigbesatte bom, braser direkte igennem selve vagthuset og ud på den anden side. Den efterfølgende tunnel med pigge stikkende op fra kørebanen bliver heller ikke noget problem, da piggene ud over at lyse brugervenligt op også er spredt tilstrækkeligt til, at Parsifal kan zigzagge bilen sikkert igennem. Der er snarere tale om en forhindringsbane end en stopper for uønsket gennemkørsel.

Filmens persongalleri oser alle af attitude, og deres dialog leveres lige så corny, som den er skrevet. Det er til tider vældig underholdende, som da en dværg adspurgt om sit navn svarer: "Shorty, what else ..." til trods for, at der befinder sig en håndfuld andre diminutive størrelser omkring vedkommende. På et andet tidspunkt når replikføringen nærmest et *Attack of the Clones*-niveau, da Parsifal over for den kvindelige hovedrolle proklamerer, at "if love had any meaning in this world you'd be the one I'd love." Smægtende næsten-kærlighed i det postatomare ødeland!

Når det kommer til italiensk 80'er B-film, er George Eastman en oplagt del af castet. Han figurerede bl.a. som skurk i *The New Barbarians*, en anden postapokalyptisk italienerfilm af omtrent samme underholdningskaliber. I 2019 spiller han et stort abelignende menneske med det sigende navn Big Ape, klædt som en krydsning mellem en pirat og noget fra 1001 nats eventyr. Trods sin sene opdukken (omtrent en time inde i filmen) og slyngelagtige karakter, spiller han en ikke uvæsentlig rolle i forhold til, om missionen lykkes.

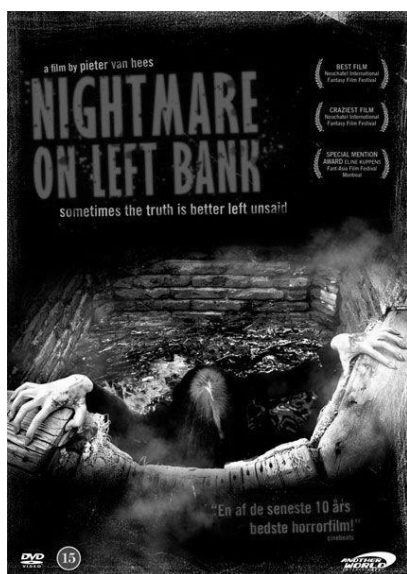
Meget af det corny og campe-de fungerede sikkert bedre, da filmen kom frem, men det har ikke desto mindre sin charme. Når alt kommer til alt, fortælles historien dejligt kompromisløst og tilføres velgørende kant af en brutalitet, der glimtvis læner sig

op ad splatterterritoriet. En atomkatastrofe, der har forvandlet verden til en radioaktiv ørken, er trods alt ikke for sjov.

Så selv om man måske undertiden trækker på smilebåndet af virkemidler, der overskred sidste salgsdato for flere årtier siden, er Parsifals eventyr i ruinmetropolen altså stadig tilstrækkeligt underholdende til, at man altid hurtigt falder tilbage til dommedagspatten og nyder filmen for, hvad den er.

Karakter: 6/10

Ruben Greis

Nightmare on Left Bank

Org titel: Linkeroever
Belgien, 2008, 102 min.

Instr.: Pieter van Hees

Medv.: Eline Kuppens, Matthias Schoenaerts m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment, 2011

Linkeroever er blot én blandt mange film, der har fået den tvivlsomme ære at blive tildelt en engelsksproget titel i ellers ikke engelsksprogede lande som f.eks. Tyskland og Danmark. Den engelske distribution holdt sig nådigt til titlen *Left Bank*, som rimeligvis bare er en omsætning af originaltitlens navn på det venstre flodbredkvarter, hvor handlingen udspiller sig. Men det var ikke godt nok herhjemme, hvor der helst skal noget mere dramatisk på banen for at spiseliggøre filmen for det

gængse, danske publikum.

Således blev *God's Army* i sin tid til *God's Secret Army* (så ingen skulle misforstå og tro, det handlede om den mere officielle Frelsens Hær, går jeg ud fra), og endnu værre muterede den udmærkede *Stir of Echoes* i kølvandet på succesen med *The Sixth Sense* til den gyselige titel *The Secret Sence*. Der må virkelig være nogle marketingfolk, der har siddet og gnedet sig i pølsefingrene over den beslutning.

I tråd med denne herlige tradition for at sælge kendte film på enten dramatiske eller enslydende titler, bliver *Linkeroever* ikke blot til *Left Bank*, men i udvalgte lande (herunder naturligvis Danmark) sågar *A Nightmare on Elm Str...* Undskyld, *Nightmare on Left Bank!* Okay, jeg indrømmer, at jeg måske heller ikke lige ville fare ud og investere i filmen blot på baggrund af originaltitlen, men alligevel ...

Nok brok om titlen, for selv om flere landes distributører har gjort deres bedste for at forfladige den og få den til at lyde som blot endnu en gang metervare, så udmærker filmen sig i det mindste ved at være knap så konventionel.

Den unge langdistanceløber Marie har netop kvalificeret sig til EM i Portugal. Hun kollapser dog grundet presset og kan med en hel måneds sygemelding foran sig skyde en hvid pil efter mesterskabet.

Apropos at skyde har hun henne på idrætsanlægget stiftet bekendtskab med den noget ældre bueskytte Bobby. De to indleder et meget fysisk forhold, og Marie beslutter sig hurtigt (og til moderens bekymring) for at tilbringe sin sygemelding hos sin nye fyr i Antwerpens Linkeroever-kvarter.

Mens Marie bor der, går det op for hende, at den tidligere lejer, Hella, er forsvundet, og hun kommer i kontakt med Hellas kæreste Dirk. Han kan fortælle hende, at Hella forskede i områdets fortid, som tilsyneladende involverer en heksekult, der ofrede mennesker. Blandt Hellas efterladte noter henviser en gul

post-it til ejendommens kælder-rum 51, der rummer en skummel hemmelighed ...

På omslaget sammenligner anmeldercitater *Nightmare on Left Bank* med navnkundige titler som *Rosemary's Baby* og *Lad den rette komme ind*, og om ikke andet er filmene da åndsbeslægtede. *Nightmare on Left Bank* er ikke præget af stereotyper, og den jager ikke det billige gys. Med sine underspillede og troværdige karakterskildringer lugter den et godt stykke hen ad vejen mere af betongrå socialrealisme end horror. Denne solide opbygning underbygges i høj grad af gode skuespillerpræstationer; navnlig Eline Kuppens og Matthias Schoenaerts som Marie og Bobby skal fremhæves, ikke mindst for den stærke kemi de to imellem. Kuppens er ikke bange for at vise sig frem uden tøj, og de erotiske scener mellem de to driver af troværdighed.

Efterhånden, ganske langsomt, begynder små, foruroligende skævheder at snige sig ind i Maries hverdag. Det være sig i form af mærkelige drømme, kropslige forandringer eller omverdenens adfærd. Det er her, den møjsommelige opbygning af et hverdagsagtigt og ordinært miljø for alvor kommer til sin ret: Der skal ikke de store uregelmæssigheder til, før hele billedet pludselig virker forkert. På en eller anden vis falder mine tanker også på Lars von Triers *Antichrist*, hvor normalbegrebet også gradvis smuldrer for at give plads til det bizarre og uhyggelige.

Filmen igennem underbygges den snigende uro af et baggrundslydspor, der synes let forvrænget, måske med en snert af rumklang. Jeg skal ikke kunne sige, om det er, fordi dette bliver mere udtalt, som filmen skridder frem, eller om jeg blot blev mere opmærksom på det, som gyserelementet tog til. Under alle omstændigheder et enkelt, men ganske effektivt kneb i en film, der i langt højere grad baserer sig på stemning end regulerer uhygge.

Nightmare on Left Bank er

langt fra en film for alle, og jeg kan sagtens forestille mig, at selv mange horror-elskere vil være tilbøjelige til at afskrive den (heraf nogle alene på den baggrund, at sproget er flamsk). Det er sædvanligvis god gyserekette med et chokerende klimaks, der efterlader en følelse af ubehag, når filmen er ovre. Da rulleteksterne til *Nightmare on Left Bank* kørte over skærmen, var min reaktion imidlertid snarere "nå, okay ...?"

På baggrund af filmens langsomme opbygning havde jeg forventet en slutning med langt mere umiddelbar kraft, og så valgte man i stedet at mystificere mig yderligere med noget, der mere lagde op til fortolkning og diskussion end egentlig forløste oplevelsen. I modsætning til sin langdistanceløbende hovedperson, virkede filmen mere som en sprinter, der taber pusten lige før målstregen.

Da min første skuffelse havde lagt sig, og jeg havde haft tid til at vende slutningen et par gange i hovedet, begyndte det hele at give mere mening. Ikke at den dermed pludselig fik den kraft og farlighed, jeg havde savnet, men nogle af brikkerne faldt på plads og gav mig lyst til et gensyn. Dette nåede jeg desværre ikke inden deadline, men jeg har en god fornemmelse af, at *Nightmare on Left Bank* vinder ved nærmere bekendtskab. At sætte gang i de små grå og turde gå andre veje er bestemt også kvaliteter, som meget vel kan gøre den til en mere langtidsholdbar film end meget af genreens metervare.

Karakter: 7/10

Ruben Greis

Black Past

Tyskland, 1989, 83 min.

Instr.: Olaf Ittenbach

Medv.: Olaf Ittenbach, Andrea Arbter, André Stryi m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment, 2011

Den tyske ekstremplatterinstruktør Olaf Ittenbach har siden

1989 trukket et omfattende blodspor af horrortitler efter sig, hvoraf nogle nu har fundet dansk DVD-distribution via Another World Entertainment. Med de tre, jeg i dette nummer anmelder, er der tale om direkte til video-produktioner fra de glade VHS-dage. I flere af scenerne i debutfilmen *Black Past* vidner momentvis båndflimmer i bunden af skærmen om kildematerialeets herkomst, og før man ved af det, befinder man sig i slutfirsernes Tyskland og instruktørens særlige helvede af død, indvolde og Bundesligahår ...

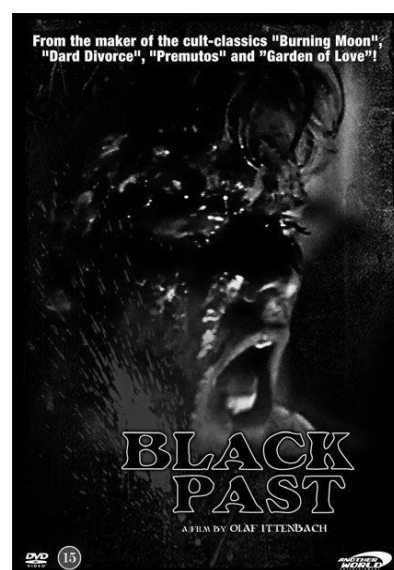
Da teenageren Thommy er på loftet for at finde en gæsteseng til sin overnattende ven Frankie, gør han et skæbnesvangert fund i form af et gammelt spejl, husets tidligere ejer har efterladt sig. Det viser sig nemlig at indeholde dæmoniske kræfter og øver en grusom indflydelse på sine omgivelser. Trods alle fare-signaler fra den dagbog, han fandt sammen med spejlet, hænger Thommy det alligevel op på sin væg.

Snart efter kommer Petra, pigen han netop er begyndt at date, brutalt af dage, da dæmonspejlet besætter hendes krop og får den til at slentre ud foran en bil. Knust over tabet lukker Thommy sig mere og mere inde i sig selv, mens hans værelse igen og igen rammes af mystiske ryster, og han selv rammes af både vågne og sovende mareridt om endeløs, blodig rædsel. I flere af disse overfaldes og myrdes han af en genopstanden, dæmonisk Petra og i andre myrder han selv på grufuld vis hele sin familie.

Disse scener er tydeligt inspireret af forbilleder som *Evil Dead* og *A Nightmare on Elm Street* og til tider virkelig stemningsfulde, godt hjulpet på vej af lydsporets sære baggrundsstøj. Denne veksler mellem kontinuerlig kattejammer, didgeridooagtige lyde og noget, der kunne være industrisave og -bor. Med andre ord ikke de mest behagelige lyde, og dermed akkompagnerer de fint billederne.

Ikke overraskende kulmine-

rer det hele i et orgie af blodig lemlæstelse, som måske nok vil have haft mere effekt, hvis det ikke var for de mange i forvejen voldsomme mareridtsvisioner filmen igennem. Det gør nu ikke så meget, for med splatterpublikummet som målgruppe, er mere naturligvis bare bedre, og her leverer *Black Past* varen. De blodtilsølede scener er talrige og vellavede med masser af teaterblod. Som splatterfan kan man glæde sig over fysiske og kreative effekter af den gode, gammeldags slags – helt uberørte af CGI. Det er Ittenbach selv, der er effektmageren, og her viser han bestemt potentiale.

Det samme kan desværre ikke siges om hans evner som fortæller. Flere af scenerne virker noget tunge og intetsigende, som når Thommy f.eks. ud af det blå får tæv af nogle lømler hende ved skolen, uden der nogen sinde følges op på dette, eller når han driver rundt og glor i en butik uden at købe noget. Eller tager en trøje på, blot for at tage den af igen efterfølgende. Hvis disse scener på nogen måde er tænkt til at berige filmen, rammer de i hvert fald ved siden af. Trods en del hverdagsscener, fik jeg aldrig noget videre indtryk af Thommys person (eller for den sags skyld de øvrige), og filmens persongalleri fremstår mest af alt som kødlærreder for Ittenbachs blodige billeder.

Når mareridtsvisionerne og splattereffekterne er i frigear, så

kører filmen. Mareridtene kan dog i længden godt virke lidt påklastrede, som har man tænkt i jævnlige gore-boost for at holde historien flydende. Og selv om limningerne måske er lige tydelige nok, må det også siges at være en klar nødvendighed.

Castingen er åbenlyst foregået blandt venner og bekendte, hvilket ikke behøver at være noget problem, forudsat man dér kan finde talenter til at udfylde rollerne. Det kunne Ittenbach ikke. Han har selv indtaget hovedrollen (hvilket ligeledes gør sig gældende i de efterfølgende par stykker af hans film), men i det mindste falder hans manglende skuespillerevner ikke igennem sammenholdt med det øvrige cast.

Derudover kommer filmens minimale produktionsomkostninger tydeligt til udtryk i et amatøragtigt hjemmevideo-look. Men hvad betyder et skrabet budget og tekniske begrænsninger, så længe man bare har et godt manuskript, god tæft for historiefortælling og dygtige skuespillere? Nåh nej, den del har vi været igennem ...

Nu er det selvfølgelig splattergenren, vi taler om, og den har ikke just nogen lang tradition for at være leveringsdygtig i stor filmkunst. Effekterne fungerer som sagt, og de fremkalder lige dele begejstring og ubehag hos målgruppen. Problemet er, at alt andet virker så ufatteligt primitivt og hjemmelavet, at det mest føles som en dummyfilm – en fuldstændig skrabet indspilning udelukkende med henblik på at sælge konceptet til et filmselskab, der så kan poste penge i den RIGTIGE produktion. De valgte så i stedet at udgive den, som den var ...

Ret skal være ret, og jeg tager hatten af for, at Olaf Ittenbach i en alder af blot 20 år instruerede, lavede alle effekterne til og spillede hovedrollen i *Black Past*. Den i konteksten imponerende bedrift er dog ikke nødvendigvis synonym med en god film. Jeg har sympati for projektet, fordi splatterscenerne emmer af legesyge og kærlighed

til genren, og af samme grund kunne jeg sagtens forestille mig at smide den i puljen til en splatteraften sammen med vennerne. I bund og grund føles det bare mest af alt som en opvisning i uhyrlige effekter snarere end en helhed. Alt det mellemliggende pjat er hverken veludført eller underholdende og minder mest om fyldet i en pornofilm, hvor den kvindelige stjerne lige skal snakke sig til rette med pizzabuddet/pølrensere/Røde Korsindsamlere om alternative betalingsformer.

Det er de scener, man spoler hen over ...

Karakter: 5/10

Ruben Greis

The Burning Moon

Tyskland, 1992, 98 min.

Instr.: Olaf Ittenbach

Medv.: Olaf Ittenbach, Beate Neumeyer, Bernd Muggenthaler, Rudolf Höß m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment, 2011

Olaf Ittenbach er tilbage, denne gang med episodiske grusomheder!

I rammefortællingen bliver den utilpassede og stofmisbrugende Peter sat til at passe sin lillesøster Anette en aften, hvor forældrene skal ud. Ikke verdens mest oplagte babysitter, men det står også allerede tidligt i filmen klart, at der absolut heller ikke er tale om verdens mest

velfungerende familie.

Peter er selv alt andet end tilfreds med at skulle passe "den lille luder", som han så flatterende omtaler søsteren. En fast hånd og verbale trusler fra faderen får ham til at adlyde og blive hjemme, og efter at have væbnet sig til opgaven med et skud heroin, beslutter han sig for at underholde lillepigen med to grufulde godnathistorier, hvad enten hun vil høre dem eller ej.

Julia's Love hedder den første og omhandler pigen Julia, der dater den tilsyneladende pragtfulde fyr, Cliff. Han viser sig dog at være en psykotisk morder på flugt fra en psykiatrisk afdeling, og jagten på den eneste ene udvikler sig til et blodigt mareridt.

The Purity er aftenens anden historie. Her møder vi Ralf, der i 50'ernes Niederbayern lever et dobbeltliv som voldtægtsforbryder (i lange underhylere) og morder om natten og præst om dagen. Men i det lille landsamfund falder mistanken på den enfoldige outsider Justus, og snart beslutter indbyggerne sig for at tage loven i egne hænder.

Som helhed er *The Burning Moon* en forbedring i forhold til *Black Past*. Ittenbach virker i denne omgang mere bevidst om, hvad han vil fortælle, og allerede de indledende scener i *The Burning Moon* giver mere indtryk af hovedpersonen og dennes situation, end hele forgængereren formåede. Der er sket en udvikling på både fortælle- og skuespilfronten, hvilket også gælder i øvrigt for begge filmens episoder. Selv Ittenbach i rollen som Peter lever faktisk en tålelig præstation!

Træerne vokser som bekendt ikke ind i himmelen, og Olaf Ittenbach er hverken blevet nogen fantastisk skuespiller eller fortæller siden sidst. Så banalt, som indholdet nu er, fungerer det dog bedre i denne omgang, og ironisk nok demonstrerer denne episodiske film et bedre flow end den foregående ene, lange historie. Sidstnævnte var ikke altid lige målrettet og led under flere intetsigende og

uinteressante scener. Disse kortere fortællinger kræver en ekstra opstramning, som tilsyneladende gør det nemmere for Ittenbach at holde fokus.

Psyko-Cliff i *Julia's Love* måtte gerne have været lidt mere nedtonet, så kunne politimanden til sidst i episoden til gengæld passende have udvist bare en smule indlevelse og interesse. Der er noget grotesk over at høre ham levere replikker som "Han huggede dem i småstykker. Det er ufatteligt" i et stemmeleje, som om han er i færd med at bestille smørrebrød. Nej, stryg dén metafor, Så meget passion er der faktisk ikke i stemmen. *Julia's Love* er en ret forglemmelig affære. Det morbide højdepunkt må være, da Cliff tvinger Julia til at spise dennes mors ene øje. En morsom detalje er dog, at Julias far i fjernsynet ser et kort glimt fra *Black Past*, hvortil han irriteret udbryder: "Der er kun bras på TV!"

Mere interessant er dobbeltsidigheden i *The Purity*. Ikke blot i form af Ralfs to vidt forskellige sider, men også i hans relation til Justus, som han beroliger, trøster, plejer og tydeligt har sympati for, vel vidende at staklen får skylden for præstens egne blodige gerninger. Ralfs dobbeltliv gælder ikke blot hans gerninger, men også hans tro. Side om side med den kristne Gud tjener han Lucifer og Helvede, og der vendes op og ned på godt og ondt, når medlemmer af den kristne menighed beslutter at slå ned på Justus, mens de mørke kræfter på den anden side straffer dette overgreb på den uskyldige stakkel.

En anden forbedring er, at volden ikke synes forceret, men i højere grad følger historien. Af samme grund har *The Burning Moon* ikke de samme mængder splat filmen igennem, som *Black Past* havde, hvilket sikkert vil skuffe nogen. Til gengæld gider man faktisk se de scener, der binder fortællingen sammen.

Og bare så ingen splatterelskere behøver være urolige for, om Olaf Ittenbach skulle være forfalden til "antydningens fine

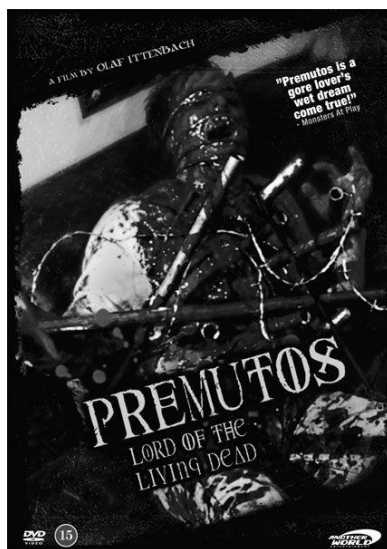
kunst", runder *The Purity* af med en længere og meget uencensureret sekvens fra et ekstremt blodigt Helvede. Den trækker måske lidt i langdrag og føles som overkill, men på den anden side ville genrefans (jeg selv inklusive) nok gå skuffede fra filmen, hvis ikke den relative mådeholdenhed blev fulgt op af noget voldsbravour.

Efter en ret ligegyldig fortælling og en ganske underholdende af slagsen, vender Ittenbach naturligvis tilbage til rammehistorien og sætter et grumt, men desværre også letkøbt punktum for den. Her ville det ellers have været oplagt med en fiks lille pointe.

The Burning Moon blev i 1993 bandlyst i Tyskland og Olaf Ittenbach beskyldt for at forherlige vold, hvilket angiveligt udløste en større bøde, der næsten ødelagde hans karriere.

Karakter: 5½/10

Ruben Greis

Premutos – Lord of the Living Dead

org titel: Premutos – Der gefallene Engel)

Tyskland, 1997, 106 min.

Instr.: Olaf Ittenbach

Medv.: André Stryi, Christopher Stacey, Olaf Ittenbach m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment, 2011

Før Lucifer var der Premutos, og hvis det står til denne første af de faldne engle, vil han også bli-

ve det sidste, verden oplever.

Det står hurtigt klart, at *Premutos – Lord of the Living Dead* er en mere ambitiøs produktion end Olaf Ittenbachs hidtidige bagkatalog. Altså, ikke fordi der skal meget til, men alligevel.

Effekterne har fået et hak opad fra forgængerne, bl.a. i indledningen i 1000-tallets Indien, hvor titlens herre over de levende døde rejser sig i skikkelse af et skelet for efterfølgende at antage organer og hud, mens blå lyn spiller omkring ham. Det lykkes en kriger at få has på én af Premutos' inkarnationer, dog ikke uden den førstefaldne sværger at vende tilbage.

Åbningsscenenes dystre tone og fortællerstemme slår umiddelbart en meget højtidelig tone an, men de følgende scener begynder så småt at punktere denne, for i modsætning til instruktørens to foregående film, er *Premutos – Lord of the Living Dead* en splatterkomedie, der stilmæssigt læner sig op ad film som *Evil Dead 2* og især *Braindead*.

I 1942 er en bayersk bonde kommet i besiddelse af den sidste rest af teksten om Premutos' genopstandelse og eksperimenterer nu selv med at vække de døde til live igen. Man kan som bekendt ikke lave en omelet uden at slå nogle æg i stykker, og da "æggene" i denne forbindelse har været folk fra egnen, ender bonden med at få en rasende høtve- og fakkelsvingende pøbel på halsen. Inden de får fingre i ham, begraver han imidlertid teksten om Premutos.

Atter senere, i nutidens Tyskland, finder den våbenlidelige fødselar Walter bemeldte tekst, da han graver i haven for at gøre plads til et nyt træ. Samme dag kommer hans søn Matthias til skade (med sin penis!) under en fodboldkamp og må tilbringe faderens fødselsdag på sit værelse. Walter har til gengæld været så betænksom bare at stuve fundet fra haven af vejen på sønnens værelse.

Mens Walter fejrer sin tiltagende alderdom med

gæsterne nedenunder, forvandler hans fund Matthias til et hæsligt monster. Knægten har flere gange gennem verdenshistorien være genfødt som Premutos' søn, der skal forberede den faldnes genkomst, men hver gang har omstændighederne villet, at han kom af dage. Nu skal det så være, og en hær af blodtørstige zombier vågner for at bane vejen for deres herres nye rædselsrige.

Nu står kun Walter, hans fødselsdagsgæster og ikke mindst hans våbensamling imellem Premutos og verdensherredømmet!

Som det fremgår af ovennævnte, breder historien sig i denne omgang over flere tidsalder og steder; den bayerske middelalder, slaget om Stalingrad, 1500-tallets Skotland ... vi kommer sågar omkring Jesu korsfæstelse. Trods de enkle virkemidler, fungerer disse scener tilfredsstillende, om end glimtene fra de forskellige tidsalder og inkarnationer af Premutos' søn (alle spillet af Olaf Ittenbach himself) umiddelbart kan synes lidt rodede, da de ikke optræder fortløbende. Tilsæt dertil lidt flashbacks og fantasier fra et par andre karakterer, og tungen skal måske holdes en smule lige i munden.

Plotkonstruktionen kunne i det hele taget være mere yndefuld. Fokus starter med at være på Matthias og hans familie, som der bruges tid på at etablere, men efter Matthias' uheld og gæsternes opdukken, træder fødselsdagsgæstens kammerkomedie nede i stuen i forgrunden, og sønnike isoleres ikke bare på værelset, men i nogen grad også plotmæssigt. Og da Matthias forvandling er indtruffet, og invasionen fra de levende døde begynder, har et par af gæsterne i mellemtiden indtaget markante roller.

Men når alt kommer til alt, er det hele også bare en undskyldning for en række underholdende optrin karikerede personer og zombier imellem. "Det er en krænkelse af privatlivets fred!" udbryder Walter bestyrtet, da de levende døde gatecrasher hans

fødselsdagsgæster – et faktum, der i øvrigt synes at gå ham mere på, end at de også tager livet af hans familie. Og så finder våbenlagret endelig en fornuftig anvendelse; der smadres og gennemhulles zombier til højre og venstre, mens filmen lystigt bygger op mod sit endelig bodycount. Jeg skal ikke afsløre antallet af omkomne her, blot at det i uhøjtidelighedens selvbevidste ånd er anført sidst i filmen.

Undervejs får Ittenbach sneget et par hyggelige filmreferencer ind. Jeg spottede en til den originale *Dawn of the Dead*, idet en af personerne tværer en tærte ud i hovedet på en zombie samt en mere åbenlys, hvor en af personerne i kampens hede gengiver den hjerteskræende slutscene fra *First Blood*.

Kampen mod zombierne er ganske underholdende, men taber i længden intensitet, da det begynder at virke, som om fødselsdagsgæsterne snarere hygger sig med nedslagtningen end faktisk kæmper for deres liv. Opgøret med Premutos' horder bliver derfor lidt langt i spytet, for selv om blodsudgydelserne er rigelige, er kreativiteten ikke i nærheden af f.eks. *Braindead* (som på den anden side også er urimeligt at holde langt de fleste splatterfilm op imod). Historien overrasker dog en smule ved at hive et hemmeligt våben ind fra højre af en kaliber, man ikke ser hver dag i genren.

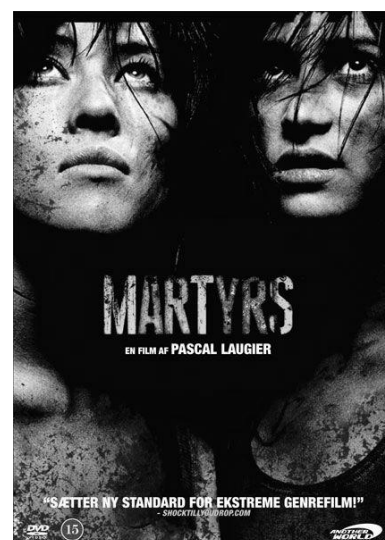
I forbindelse med anmeldelserne af *Black Past*, *The Burning Moon* og *Premutos – Lord of the Living Dead*, valgte jeg at gennemse filmene i kronologisk rækkefølge med henblik på, om der ville være en udvikling at spore hos instruktøren. Selv om filmene ikke er bemærkelsesværdigt gode, har de absolut en vis underholdningsværdi, og deres kultstatus i splatterkredse er skam helt forståelig. Jeg kunne sagtens finde på at smide dem på programmet til en splatteraften med vennerne og en stribe øl. Det er også tydeligt, at Ittenbachs budget og erfaring med både effekter og filmiske virkemidler er vokset ad åre.

Filmene blev i øvrigt gennemset i selskab med en ven, der ligesom jeg værdsætter god splat, og undervejs kunne han ikke undgå at bemærke, hvordan overgreb på folks tænder var et tilbagevendende fænomen. Efter en scene med et decideret tandlægebesøg i *Premutos* kunne jeg ikke længere slå det hen med, at Ittenbach nok bare gik efter de steder, der ville fremkalde mest ubehag hos publikum. Et hurtigt Internet-tjek afslørede, at Olaf Ittenbach faktisk arbejdede som tandtekniker, før han i sin tid lavede *Black Past*.

Jeg håber, du læser det her, Hans-Jacob!

Karakter: 6/10

Ruben Greis

Martyrs

Frankrig, 2008, 95 min.

Instr.: Pascal Laugier

Medv.: Morjana Alaoui, Mylène Jampanoi m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment, 2011

Udtrykket "meningsløs vold" bruges jævnligt om brutale handlinger, der rammer folk uden egen skyld deri. Knap så ofte, måske aldrig, hører man en afklaret stemme berette om "meningsfuld vold". Ordet "meningsløs" er vores måde at fraskrive os volden på, at tage afstand. Vi kan ikke se meningen med den. Men det kan udøveren måske til gengæld. Den enkelte handler hensigtsmæssigt ud fra sit eget

perspektiv i det pågældende øjeblik, selv når det gælder impulsiv vold; en pludselig tanke, et pludseligt behov for stimuli.

Det er selvfølgelig nok at strække den lidt at kalde et sådant spontant udfald for ligefrem meningsfuldt. Men hvad med tilrettelagt vold med et højere formål end personlig tilfredsstillelse eller morbid underholdning for øje? Her tænker jeg ikke på et drab med henblik på f.eks. at redde masser af menneskeliv, men en systematiseret voldsproces mod et sagesløst menneske. Kan en sådan være meningsfuld? Hvis man skal tro folkene bag volden i Pascal Laugiers *Martyrs*, giver torturen i høj grad mening.

Efter et års forsvinden dukker den lille pige Lucie op igen, dybt traumatiseret og ude af stand til at snakke om, hvad hun har været udsat for. Hun anbringes på et hjem, hvor den jævnaldrende Anna, der selv har været udsat for vold, hurtigt drager omsorg for hende. Dette venskab udvikler sig igennem de to pigers liv, men som voksen er Lucie stadig dybt mærket af de ting, hun har været udsat for. Hun beslutter sig for at opsøge de mennesker, der holdt hende fanget og brutalt drage dem til ansvar.

Hvad der umiddelbart kunne lyde og virke som endnu en grum hævnfilm overrasker halvvejs med en plotdrejning, der formår at gøre filmen endnu mere mørk og ekstrem. Anna er først overbevist om, at Lucie har straffet de forkerte mennesker, men fundet af et hemmeligt kælderrum sætter skub i filmens anden halvdel, hvor formålet med venindens lidelser åbenbarer sig for Anna i højere grad, end hun nogensinde ville ønske at vide besked.

Martyrs ER grusom. Jeg har set min del filmiske modbydeligheder, og stadig fik filmen mig flere steder til at skære ansigter. Makeup-effekterne gør naturligvis deres del, men når brutaliteten i denne film stikker dybere end f.eks. *Saw*-filmenes uhyrligheder, skyldes det andre ting end

blot overbevisende torturscener. Der er ingen groteske Storm P-mekanismer, ingen distancerende nedtælling, der gør det til en sadistisk leg. Intet sideplot, hvor politifolk forsøger at komme til undsætning udefra i et desperat kapløb med tiden. Kun en mørk, beskidt torturfabrik, hvor påfaldende upassionerede, professionelle bøddler arbejder med systematisk nedbrydelse af mennesket. Først og fremmest er det dog Mylène Jampanoï og Morjana Alaoui som hhv. Lucie og Anna, der bærer den uhyrlige vision igennem.

Lucie er virkelig et smadret menneske uden håb for nogen sinde at få et normalt liv. Hendes ukontrollerede vekslen mellem angst, syner, selvmønstrelse og brutalitet mod familien i filmens første halvdel er overbevisende, skræmmende og tragisk, og man tager sig selv i at ønske, det var muligt at aflive hende som et dyr, så lidelserne kunne ophøre.

Anna er den endeløse, søsterlige kærlighed og loyalitet, der på den ene side er slidt op af veninden, men på den anden side ikke ville drømme om at give slip på hende. Så meget desto mere ondt gør det at se Anna selv blive trukket med ned i torturmareridt. Vi har allerede set, hvad det kan gøre ved folk, men hos Lucie oplevede vi trods alt kun eftervirkningerne af en ufærdig proces. Anna har vi fået lov at se som ressourcen af de to, den omsorgsfulde og klarsynede, og ikke alene havner hun nu selv i suppedasen; vi får lov at følge hende imens. Det er både uretfærdigt og modbydeligt, men der er nu engang en grund til, at filmen hedder, som den gør.

Pascal Laugier har med *Martyrs* skabt en anderledes thriller/horrorfilm (de genredefinitioner er efterhånden forbasket svære at finde ud af), som leger med folks forventninger til genren. Som allerede nævnt tager filmen en indholds- og stilmæssig drejning og skifter i den forbindelse også fokus fra Lucie til Anna. Overgangen er ikke ligefrem gradvis, og jeg oplevede den

umiddelbart som en filmisk Maxibon: to lige store dele med visse fællestræk, men også synligt forskellige, klasket sammen på midten. Min første tanke var, at overgangen skurrede; første del syntes meget rå og ligefrem og anden del mere opstillet og prætentios.

Som jeg fik filmen på afstand, faldt dette forbehold dog mere og mere fra hinanden og ligesom pigernes forskellige karakter, gav det efterhånden også mening, at de skulle have hver deres fokus i filmen.

Slutningen står åben for fortolkning og diskussion, hvilket er forfriskende snarere end frustrerende, da filmen indtil da har lagt præmisserne på bordet og ikke været kryptisk. Oplevelsen er ikke uforløst, men rumsterer stadig rundt i hovedet, efter rulleteksterne er kørt over skærmen, og jeg kan personligt se flere mulige forklaringer på de afsluttende scener.

Det kan svinge en del, hvor meget ekstramateriale *Another World Entertainment* smider på deres skiver, men generelt har jeg en oplevelse af, at det er begyndt at blive lidt nærigt, og når det endelig optræder, er det ofte af en meget ligegyldig karakter. Med *Martyrs* følger dog et næsten halvanden time langt program bagom produktionen. Lækkert!

Herfra skal lyde en opfordring til de læsere, der har en stærk mave og ikke lader sig afskrække af fransksprogede film, om at anskaffe sig *Martyrs* og selv få syn for, om der mon er en mening med galskaben.

Karakter: 8/10

Ruben Greis

Four Flies On Grey Velvet

Org.: 4 mosche di velluto grigio
Film, Italien 1971, 98 min.

Instruktion: Dario Argento
På DVD fra Another World Entertainment, 2011

I mange år var giallo-mesteren Dario Argentos *Four Flies On*

Grey Velvet en af den slags film, som mange havde hørt om, men kun få havde set, fordi den var nærmest umulig at opdrive på lovlig vis.

Det ændrede sig i 2009, da filmen for første gang blev udsendt officielt på dvd, og nu er den så blevet tilgængelig i en dansk udgave, takket være Another World Entertainment.

Heldigvis var det ventetiden værd. AWE præsenterer *Four Flies On Grey Velvet* i en digital restaureret version med en billedside så flot, at det er til at få tårer i øjnene over, og så må man tage med, at lydsporet i to korte sekvenser mod slutningen skifter fra engelsk til italiensk tale.

Men det er ikke det eneste, man skal være villig til at se gennem fingre med. Ligesom med de fleste andre af Argentos film skal man som seer sluge en del kameler, når det kommer til handlingen, der ikke just kan siges at være tynget af logikken.

I *Four Flies On Grey Velvet* følger vi trommeslageren Roberto (en skræmmende ungt udseende Michael Brandon), som en aften ved et uheld kommer til at slå en mand ihjel. Uheldet stopper dog ikke her, for nogen har overværet mordet og endda fotograferet det og begynder snart at forvandle Robertos liv til et mareridt.

Min største anke mod filmen er, at Roberto i bund og grund ikke er nogen specielt sympatisk hovedperson, og det kan til tider være svært at forstå hans måde at agere på. Men det samme kan dog også siges om flere af filmens øvrige personer.

Et andet mindre heldigt aspekt er Argentos forsøg på humor, blandt andet i form af Bud Spencer(!), der bedst kan betegnes som anstrengt. Jeg kunne dog ikke lade være med at smile over Jean-Pierre Marielle i rollen som homoseksuel privatdetektiv, som aldrig har løst en sag, men er sikker på, at han nok skal knække den næste, fordi sandsynligheden siger, at han ikke kan blive ved med at være så uheldig...

Men nu er det heller ikke de stramt logiske plots, den komiske timing eller personkarakteristikken, der har gjort Dario Argento berømt som filmskaber. I stedet er det hans opfindsomme kamera-arbejde, evne til at skabe uhygge og ikke mindst hans måde at bygge mordscener op på, som gør det til en nydelse - omend en makaber én af slagsen - at dykke ned i hans univers.

Four Flies On Grey Velvet er ingen undtagelse, selv om det kun var Argentos tredje film efter *Fuglen med Krystalfjerpragten* og *The Cat o' Nine Tails*. Men allerede her bydes der på nogle bravura sekvenser, som når kameraet følger en kniv, hvor man kan se offerets ansigt genspejlet i bladet, eller slutscenen hvor et trafikuheld er filmet i ekstrem slow-motion, hvilket ikke var hverdagskost for 40 år siden.

Så selv om *Four Flies On Grey Velvet* ikke er på niveau med hans senere mesterværker som *Profondo Rosso*, *Suspiria* og *Tenebre*, er den helt klart værd at se - ikke kun for Argento-fans, men for fans af god horror i det hele taget.

Karakter: 7 ud af 10.

Lars Ahn Pedersen

The Good, The Bad, The Weird

Film, Sydkorea 2008, 125 min.
Instr.: Kim Jee-woon
Medvrk.: Song Kang-ho, Lee

Byun-hun, Jung Woo-sung
Distribution: Another World Entertainment

Denne anmeldelse hører egentlig ikke hjemme i dette magasin. *The Good, The Bad, The Weird* er nemlig en film blottet for fantastiske elementer, men den udspiller sig trods alt i en verden, der for de fleste seere vil virke som ren fantasi, og nu insistere de en af redaktørerne på, at jeg skulle anmelde den så...

The Good, The Bad, The Weird er noget så eksotisk som en koreansk western, der hugger plottet fra Sergio Leones *The Good, The Bad And The Ugly* og mikser det med humoren og actionen fra *Indiana Jones*-serien - deraf titlen.

Handlingen udspiller sig i 1930ernes Mongoliet - et sted rigt på ørkenlandskaber og støvede småbyer, mens personerne bruger både heste, tog og motoriserede køretøjer til at komme rundt. De rodløse cowboys er i dette tilfælde udskiftet med statsløse koreanere (Korea var under japansk herredømme på det tidspunkt), indianerne spilles af mongolske banditter, og kavalieriet dukker op i skikkelse af den japanske hær.

En dusørjæger (den gode), en morder (den onde) og en togrøver (den mærkelige) krydser hinandens spor i jagten på en nedgravet formue, og førstnævnte og sidstnævnte bliver undervejs hinandens ufrivillige samarbejdspartnere. Så alt er på sin vis, som det plejer at være i den type historier og så alligevel ikke, fordi alt uværgeligt ser ret asiatisk ud.

Her er det så, jeg tager mig i at ønske, at filmen havde haft ambitioner om at være andet og mere end en koreansk pastiche på en spaghettwestern, men instruktøren Kim Jee-woon har tilsyneladende stillet sig tilfreds med at ramme den rigtige stil på bekostning af indholdet.

Et gensyn med *The Good, The Bad, The Weird* gør det nemlig pinligt klart, hvor tynd handlingen egentlig er, og hvor meget filmen bæres oppe af bulder-og-

brag-elementerne. Lige så snart der ikke er nogen, som skyder efter hinanden eller forsøger at sprænge noget i luften, bliver historien slemt kedelig, og den banale dialog gør ikke situationen bedre.

Det hjælper heller ikke, at mange af actionsekvenserne er rene blære-stykker, der snarere sætter handlingen i stå i stedet for at drive den videre (også kendt som Michael Bay-syndromet). Det mest grelle eksempel er den storstilede jagt mod slutningen, hvor både skurken og hans mænd og de mongolske banditter er i hælene på en af hovedpersonerne, samtidig med at de forfølges af den japanske hær. Det er en storslået iscenesat sekvens, men også temmelig langtrukken, og den lægger beslag på næsten et kvarter af en film, som med en spilletid på over to timer i forvejen føles for lang.

Endelig lider filmen under, at ingen af de tre hovedpersoner er specielt interessante eller får særlig meget at arbejde med fra manuskriptet. Song Kang-ho (fra *The Host* og *Thirst*) klarer sig igennem på ren karisma i rollen som togrøveren, mens Lee Byung-hun (fra *G.I. Joe* og *A Bittersweet Life*) som skurken har skuffende lidt at lave og må nøjes med at grine ondt. Værst går det for Jung Woo-sung (*Musa The Warrior*), der er alt for pæn og anonym som dusørjægeren til at efterlade et indtryk.

The Good, The Bad, The Weird var en stor produktion efter koreansk standard, og til filmens ros skal det siges, at det kan ses på skærmen. Den er på mange måder et imponerende skue, og den blev da også et stort hit i hjemlandet. Når den alligevel ender med at være en lille skuffelse, skyldes det, at instruktøren Kim Jee-woon med film som den visuelt fascinerende gyser *A Tale Of Two Sisters* og den stemningsfulde hævn-actionthriller *A Bittersweet Life* havde skabt forventning om noget mere vægtigt.

Så selv om *The Good, The Bad, The Weird* lige akkurat leverer varen som rendyrket underholdning, føles den mere som et takeaway-måltid, man har glemt et kvarter efter, man har indtaget det, og det er en skam, når resultatet kunne have været langt mere nærende og mindeværdigt.

Karakter: 6 ud af 10

Lars Ahn Pedersen

Atlantis -Den komplette 2011 udgave

Dobbelt-CD, Danmark, 2011, ca. 129 min.

Komponeret af Peter Spies (musik), Thomas Høg & Sune Svanekier (tekst)

Medv.: Kasper Svendsen, Sørine Henriksen, Mikkel Pedersen, Simon Jørstad, m.fl.

Atlantis-musicalen, først opsat i 1993, er en af de største danske

kasse-succeser indenfor sit område, set af en kvart million danskere. Jeg fik ikke set den dengang, men lagde dog godt mærke til busreklamerne for den. Men her i sommer inviterede en ven mig med til Espergærde Ungdomsskoles opsætning af musicalen på Kulturværftet i Helsingør, og det var så godt at jeg prompte købte dobbelt-CD'en bagefter (en udgave med mere af musikken end der var med på highlights-CD'en fra 1995).

Musicalen er et stykke kontrafaktisk historie. Den foregår, som titlen antyder, på Atlantis i den antikke verden, men Atlantis var jo som bekendt en avanceret højkultur, så den første scene indeholder bl.a. en beretning om en redningshelikopter der skal undsætte et skib i havsnød. Der kommer med tiden også referencer til alt fra golf og mobiltelefoner til kiosker og McDonald's, selvfølgelig alt sammen med glimt i øjet. Stedet er derudover imponerende kulturelt velbeskrevet. Kongen har titel af "Atlas" (en detalje revet direkte ud af Platons oprindelige beskrivelse, som jeg i øvrigt personligt er blevet overbevist om er symbolsk fiktion og ikke skal forestille rigtig historie), og der hersker naturligvis en dybt patriarkalsk slave-økonomi. Der kører to plots som hurtigt vikles ind i hinanden. Dels er det en kærlighedshistorie om Silvan (en ukendt søn af den legendæriske, afdøde kriger Kelvin) og prinsesse Adalena, Atlas' datter, og dels er det historien om hvordan den storhedsvanvittige hærfører Jabbadoor planlægger at snigmyrde kongen, så han selv kan blive den nye Atlas. Jabbadoor har vistnok tidligere begæret Adalena, og i bedste antikke stil har Adalena, for at beskytte sig selv, forført ham med det formål at føde ham en søn som hun kan bruge som afpresningsmiddel overfor ham! Samtidig er vores unge helt, Silvan, i kraft af at være søn af den stærke Kelvin, som Jabbadoor selv slog i hjel fordi han anså ham for en trussel, nu plud-

selig en ny trussel mod Jabbadoors planer. Atlantis dyrker de græske guder, men Jabbadoor har et sted på middelhavets kyster fundet sig en ny gud, Baal-Zebub, fluernes herre! Han har bl.a. aftalt med sin nye gud at han ikke vil lade sig friste af kvinder... så I kan godt se at der en hel del som allerede er gået galt, og meget mere som kan gøre det! Det er oldgræsk drama så det rocker!

Musicalen er på stort set alle områder virkelig godt skruet sammen. God melodisk musik (både rocket og symfonisk), flotte, enkle, rimende tekster (f.eks. "jeg bød ham ind til festen / og han tror næsten / han er hædersgæsten"), og en generelt troværdig storyline. Fremførelsen af Espergærde Ungdomsskoles 2011 musical-hold er yderst imponerende. Stærke stemmer (som man dog visse steder godt fornemmer ikke er så erfarne), og et sprogligt vellydende og velflydende dansk som jeg ikke synes jeg har hørt magen til i mange år.

Sidst men ikke mindst skal nævnes den komiske figur, hofsnogen Zan-Zan, som er Jabbadoors håndlanger. Han står for musicalens suverænt bedste nummer, "Hold dig til helte", hvori han udbasunerer hele sin opportunistiske livsfilosofi om at være en doven, men intelligent snylter på en ung, stærk og dum helt. Jeg er begejstret! :-)

Der udkom en koncert-DVD med musicalen i 2003, men den er i dag fuldstændig umulig at opdrive. Jeg håber de genudgiver den snart.

Karakter: 9 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

Mutanternes blodige ø

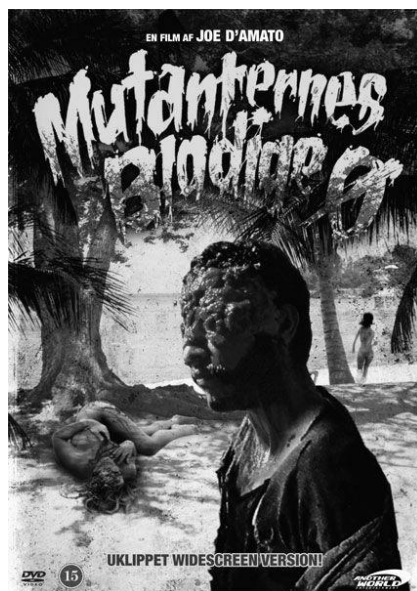
Org. Titel: Porno Holocaust

Film, Italien, 1981, 113 min.

Instr.: Joe D'Amato

På DVD fra Another World Entertainment

Medv.: Mark Shannon, George Eastman, Lucia Ramirez, Annj Goren, Dirce Funari

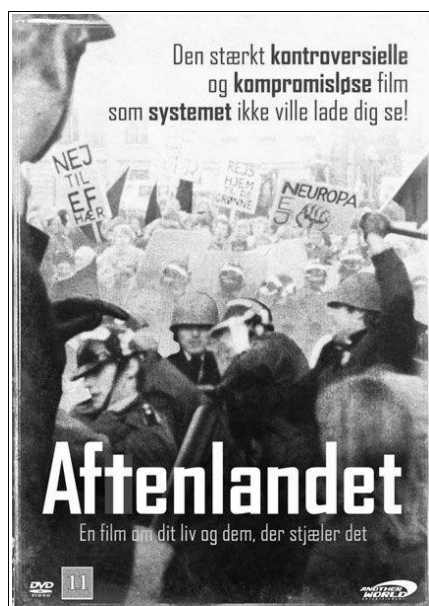

Lucio Fulci's Zombiefilm *Rædslernes blodige ø* (a.k.a. *Zombi 2*, 1979) er en af de mere velrenommerede zombiefilm. Den på det tidspunkt florerende italienske trash-filmindustri kunne naturligvis ikke modstå fristelsen til at lave en hel vifte af kopiprodukter. Og i forhold til hvor mange der blev lavet, så må man jo konkludere at de må have indtjent ganske pæne summer. Joe D'Amato er blot én af de instruktører der slog sig på efterligningerne, og for at sikre at hans film blev en succes, ja, så lavede han dem om til porno-udgaver. Da Another World Entertainment sendte os *Porno Holocaust* (fordansket, med en vis ret, til *Mutanternes blodige ø*) til anmeldelse, så løb det lidt koldt ned af ryggen på mig. Ville det være ligesom *Cannibal Holocaust* (1980), som er alt for grufuld til at jeg kan holde det ud? Men nej. Lidt research gjorde det hurtigt klart at *Porno Holocaust* blot var en dårlig og amatør-agtig lavbudgetspornoversion af *Zombi 2*, så jeg gik i gang med at skimme den. Uha, hvor er den dårlig. Distributørens repræsentant, Dan Larsen, skriver selv i det medfølgende hæfte, "Den er så dårlig at den næsten ødelagde min DVD-afspiller mens jeg så den." I en time og et kvarter ser man bare en gruppe folk der tager ud til en caribisk ø, og har masser af sex på vejen (inkl. stopper ved et hotel for at få lidt ekstra). Først derefter er

der et mutantmonster som overfalder og dræber nogle af kvinderne ved hjælp af sit overdimensionerede og muterede lem. Grufuld? Forstyrrende? Bare lidt? Næh. Det er kedeligt og fjollet. Enormt dårligt lavet, og virker kun latterligt. Det vil være omsonst at forsøge at identificere en egentlig handling hvis man kun kigger på denne ene film. Imidlertid kan man med lidt research finde frem til at instruktøren og hans filmhold tog en frygtelig masse optagelser på indspilningsturen til den dominikanske republik, og disse optagelser er blevet til en hel masse film som alle sammen (udover at ligne hinanden til forveksling, komplet med scener i samme hotelværelse) uden held forsøger at fortælle en bestemt historie, men ender med at sammenblande plot-elementerne så ingenting giver mening. De øvrige film inkluderer bl.a. *Erotic Nights of the Living Dead* (1980), *Hard Sensation* (1980), *Black Sex* (*Sesso nero*, 1980), *Sex and Black Magic* (*Orgasmo nero*, 1982) - alle foregår de mestendels på den samme lille ø. De må være udkommet i kronologisk forkert rækkefølge, for de to sidstnævnte samt *Porno Holocaust* er siden lanceret som en serie under titlerne *Orgasmo nero* (1982), *Orgasmo nero II* (1981) og *Orgasmo nero III* (1980). Alle filmene har stort set de samme skuespillere i stort set de samme situationer og scener, og nøjagtig de samme bifigurer. Men hver film er udgivet som en selvstændig film med egen historie og egne figurer! Det lugter af at instruktøren oprindeligt havde planlagt en ganske anden film, som så aldrig blev til noget, men kunne laves om til fire smadderdårlige nonsens-produktioner. Den overordnede historie handler, eller skulle have handlet, om at hovedpersonen (Mark Shannon) bliver inficeret med en ond kønssygdom. Han bliver derfor nødt til, ikke sandt, at have en masse sex før hans sygdom bliver så fremskreden at han ikke kan mere. Logisk. Men såvidt jeg kan se, så må det

oprindelig have været meningen at det var ham der skulle mutere til det monster som slår kvinderne ihjel i slutningen af *Porno Holocaust*. Men nej, han render skam rundt samtidig, og undslipper monsteret sammen med den hotteste af pigerne (Lucia Ramirez). Det er et ufatteligt rod. På IMDb.com er der nogle af kommentatorerne som forsøger at argumentere for at *Porno Holocaust* er planlagt som en bevidst satire, men det holder bare ikke en meter. Det er amatøragtigt, cinematisk plattenslageri af værste skuffe. De har forsøgt at sætte en masse optagelser sammen til noget der kunne minde om at give mening, men ikke gør det. Det lod de sig ikke stoppe af; de udgav det alligvel. Er det mon ligesådan masser af andre italienske Z-film er blevet til? Ikke usandsynligt. *Porno Holocaust* er kun en lille smule interessant fordi den er ekstremt trashy, og fordi man(d) kan stirre på Lucia Ramirez. Men et eller andet sted nages man af tanken om at en god filmklipper måske kunne klippe en OK film sammen af de bedste scener fra serien af filmflop i Joe D'Amato's "caribiske periode".

Karakter: 2 stjerner ud af 10.
Tue Sørensen

Aftenlandet

Film, Danmark, 1977, 105 min.
Instr.: Peter Watkins

Medv.: Bent Andersen, Carsten Clante, m.fl.
På DVD fra Another World Entertainment

Der er endelig kommet en DVD-udgave af den legendariske *Aftenlandet*, instrueret af engelske Peter Watkins, om en alternativ nutid (altså 1977) hvor en storkonflikt mellem arbejdere og arbejdsgivere gradvist sætter hele Danmark i stå. Filmens undertitel er: "En film om dit liv og dem der stjæler det." På dramadokumentarisk vis skildres arbejdernes debatmøder og politiske engagement, samtidig med at man også ser mediernes dækning af begivenheden, og hvordan flere og flere mennesker blandt f.eks. journalister og politi trækkes med ind i konflikten. En slags dansk pendant til Rote Armee Fraktion beslutter at kidnappe en minister midt i det hele, hvilket naturligvis eskalerer landets krise, og giver regeringen et påskud til at slå hårdt ned mod diverse venstreeorienterede grupper, som ikke har noget med kidnappingen at gøre. Politisk og socialt set er det på mange måder en vigtig film der maler et typisk '70er-tidsbillede, og man ser handlingen fra flere forskellige sider (flere af hovedpersonerne var autentiske fagforeningsfolk). Men den var plaget af vanskelige optagelser, og Watkins blev dødtæt af den, og ville have opgivet den hvis det ikke var fordi de danske produktionspartnere insisterede på at den skulle gøres færdig. Der mangler en rød tråd i fortællestilen, og filmen ender desværre næsten med at være interessant mere pga. sit tidstypiske udtryk end pga. sit emne. For politisk interesserede er det dog stadig en meget relevant film om hvad der måske kunne være sket i et mere politiseret Danmark.

Karakter: 7 stjerner ud af 10.
Tue Sørensen

TiMER

Film, USA, 2009, 99 min.
Instr.: Jac Schaeffer
Medv.: Emma Caulfield, John

Patrick Amedori, m.fl.
På DVD fra Another World Entertainment

Åh-åh. En sci-fi romantisk komedie. Tjah, det måtte jo komme. Engang i nær fremtid opfindes der et armbånd - TiMER'en - som tilsyneladende er forbundet til skæbnen (?!), og kan tælle ned til det eksakte sekund hvor man møder sin eneste ene. De fleste mennesker får det monteret, for det virker selvfølgelig kun hvis begge de to der skal møde hinanden, bærer en TiMER. Vi følger Oona O'Leary som snart fylder 30. Hendes TiMER er desværre blank, så hendes eneste ene har ikke fået sin TiMER endnu. Hun dater derfor diverse mænd uden TiMER, og overtaler dem til at få sig en TiMER, men uden at nogen af dem viser sig at være hendes udkårne. Vi ser også komplikationerne hos diverse andre mennesker i Oonas familie og omgangskreds; f.eks. en velhavende ung fyr hvis skæbneudkårne er datteren til den nye mexikanske hushjælp. Imens tænker Oona over om hun bare skal finde en fyr uden TiMER og blæse på den eneste ene. Filmen baserer sig på det store filosofiske spørgsmål som mange kvinder åbenbart bruger rigtig meget af deres tid på (og som nok er grundlaget for at det siges at kvinder ikke ved hvad de vil): Har man virkelig en "soul mate" (den eneste ene; ridderen på den hvide hest), eller skal man ikke tro på den slags?

Filmen er ligeså vægelsindet som typisk kvindelig "logik" ofte er (no offense!); på den ene side vil den gerne tro på det "romantisk korrekte", men på den anden side forsøger den også at se realiteterne i øjnene, uden dog at gå hele vejen i nogle af tilfældene. Der sås tvivl om hvorvidt TiMER-teknologien nu også virker, og der vises også skepsis overfor skæbnen selv; måske er man i virkeligheden mest lykkelig sammen med en *anden* end éns videnskabelige skæbneudkårne? Derfor kommer der aldrig noget konkret svar, selv om hele filmens præmis er at foreslå et sådant. Man aner at kvinder helst slet ikke vil have svar på dette spørgsmål, for måske vil de ikke kunne lide svaret, uanset hvad det er. Suk! Det er svært at gøre andet end at rulle med øjnene. Dette er en film som med garanti vil underholde (nogle) kvinder væsentligt mere end mænd (desværre har vi pt. ikke så mange kvindelige anmeldere her i bladet, så...).

Karakter: 3 stjerner ud af 10.
Tue Sørensen

Grizzly

Film, USA, 1976, 91 min.

Instr.: William Girdler

Medv.: Christopher George, Andrew Prine, Richard Jaeckel, Joan McCall

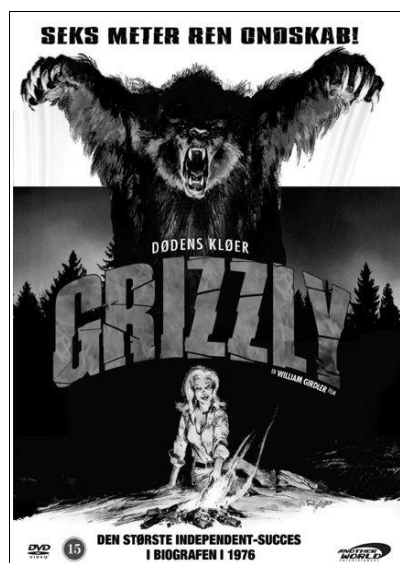
På DVD fra Another World Entertainment

"Jaws with paws", det er hvad man må sige til sig selv mens man ser denne '70er-film om en ond grizzly-bjørn der bare ikke vil holde op med at dræbe og æde. Det er op til vores brave helte at redde dagen inden campingteltene er gennemblødt af blod.

Parallellerne til *Dødens Gab*-formlen er så tydelige at filmen svinger mellem at være god underholdning og utilsigtet komik. Instruksen er såmænd kompetent nok og handlingen skrider da frem med god fart – nu og da ser vi tingene fra bjørnens perspektiv, der er nogle

anstændige drabsscener, og naturligvis det sædvanlige forgæves forsøg på at få kontrol over situationen inden det store opgør i sidste akt – men filmen forbliver hverken mere eller mindre end okay tidsfordriv. Manuskriptet af Henry Flaxman og David Sheldon er også kompetent nok, selvom det går op og ned med kvaliteten.

Skuespillet passer til materialet. Christopher George er god som Chief Brody – øhm, jeg mener, Michael Kelly, mens Prine og Jaeckel støtter ham udmærket.

Det sjoveste ved det hele er nu den stærkt variable kvalitet af effekterne. I den ene scene flyver der afrevne kropsdele gennem luften, og i den næste falder offeret til jorden med rød teaterfarve smurt på ansigtet. Dem der ender i bjørnens favntag ser ud som om de får en venligt knus af en fyr klædt i en tyk pels. Og i nærbillede ligner bjørnens poter et par gigantiske vanter.

Grizzly er tosset og kær både i sig selv og som en rip-off/hyldest til *Dødens Gab*, og mere underholdende end man skulle tro. Ifølge IMDb.com var den intet mindre end den mest indtjenende "independent"-film i 1976; kassesuccesen opgjortes i hele \$39 millioner.

Karakter: 6 stjerner ud af 10.

Kevin Matthews

Day of the Animals

Film, USA, 1977, 97 min.

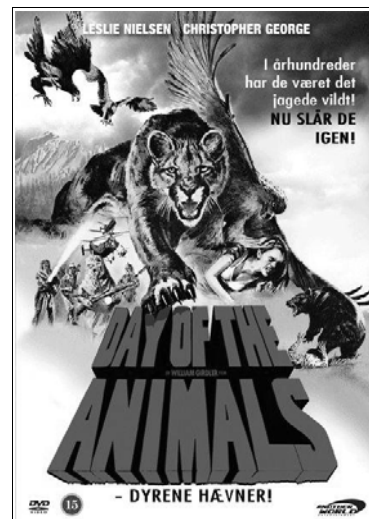
Instr.: William Girdler

Medv.: Christopher George, Leslie Nielsen, Michael Ansara, Lynda Day George, Ruth Roman, Richard Jaeckel

På DVD fra Another World Entertainment

Ja, det er endnu en "dyr går amok"-film fra instruktør William Girdler, manden bag det overraskende hit *Grizzly* fra året før. Denne gang skænker han os sin egen version af *Fuglene*.

Det handler alt sammen om at ødelæggelsen af ozonlaget gør dyr i bjergrige egne lettere sindssyge, til direkte fare for menneskene. Det er hammer-irriterende for en gruppe bjergvandrere, anført af Steve Buckner (Christopher George – ja, ham fra *Grizzly*). Det begynder med et virkelig nederen fugeangreb, men udvikler sig hurtigt til en situation fyldt med... flere fugeangreb. Efterfulgt af højt-springende gummirotter og bidske hunde (der logrer med halen).

Hvis du forsøger at se denne film som en alvorlig øko-gyser, så vil du blive ret skuffet. Et par af skuespillerne (Christopher George, Michael Ansara) er okay, men resten ligger dybt under gennemsnittet – og det gælder også dyrene. Instruktøren klarer ikke at få opbygget nogen reel spænding, og manuskriptet af William W. Norton og Eleanor

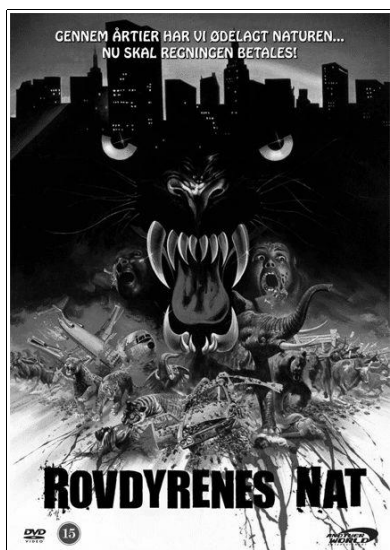
E. Norton hjælper ikke. Sine steder er filmen næsten for kedelig til at være værd at sidde i gennem.

Men, hvis du i stedet beslutter at se *Day of the Animals* som en komedie, så er der bestemt nogle gode grin undervejs. Leslie Nielsen overspiller helt genialt, og man bliver nødt til at bryde hulkende sammen over gummirotterne.

Filmen vil gerne være en slags hybrid mellem Fluernes Herre og Fuglene, men overbevisende gys og spænding i begge tematiske tilfælde (mennesker mod naturen og mennesker mod hinanden) udebliver fuldstændig. Skuespillerne (inkl. Lynda Day George, kone til Christopher George) forsøger at leve sig ind i filmens stil, men kan i sidste ende ikke gøre noget for at redde denne bombe. Ret sølle.

Karakter: 4 stjerner ud af 10.

Kevin Matthews

Rovdyrenes nat

Org titel: Wild Beasts

Film, Italien, 1984, 92 min.

Instr.: Franco Prosperi

Medv.: Lorraine De Selle, John Aldrich, Ugo Bologna, Louisa Lloyd

På DVD fra Another World Entertainment

Denne "creature feature" er lidt bedre end mange af genrens øvrige eksempler, pga. det kaos den skildrer, og pga. den bizarre

baggrundshistorie for handlingen. Det er dog ikke noget der kan anbefales dyre-elskere, eftersom der foregår en del dyremisbrug på skærmen, hvadenten det så er ægte (som nogle påstår) eller lavet vha. Specialeffekter.

Tingene går i fisk da en flok dyr fra zoologisk have bryder ud og begynder at dræbe vildt omkring sig. Ingen ved hvad årsagen er, og der er da slet ingen der mistænker vandet for at være forurennet med PCP.. Dyreekspert Laura Schwarz (Lorraine De Selle) forsøger at finde et svar på gåden, og at redde sin unge datter (Louisa Lloyd), som er en irriterende begavet teenager. Laura hjælpes af Rupert Berner (John Aldrich), og filmen bruger det meste af tiden på disse hovedpersoner, men et rask lille dyreangreb sat ind hist og her.

Det foregår i et uspecificeret europæisk land, og filmen er præget af dårlig dubbing, dårlig redigering, mudret kameraarbejde og, som nævnt, en del dyremishandling. Det er alle sammen typiske elementer fra en blodig italiensk '80er-film, hvilket jo er præcis hvad vi her har med at gøre.

Fans af trash-film vil sikkert nyde sådan noget, mens de fleste andre vil rulle med øjnene og undre sig over at nogen kan finde på at se sådan noget argt møg.

Til trods for sine mange fejl er der dog en del ting som *Wild Beasts* gør bedre end andre "creature features" fra cirka samme tidspunkt. Den indeholder utrolig mange forskellige (og ægte) dyr, og hovedpersonerne gør virkelig en god og detaljeret indsats for at finde ud af hvad der sker med dyrene. Samtidig er timingen mellem de forskellige dødsscener ret vellykket. Skuespillet er godt nok ligeså grinagtigt som man kan forvente, men det gør sgu ikke så meget i en film hvor man bare venter på den næste dødsscene og hvilket dyr der vil forårsage den.

Manuskriptet, skrevet af instruktøren, byder ikke på de

store overraskelser, men handlingen skrider rask frem, og et par dejligt onde twists til sidst i filmen kan vist godt kaldes væsentlig mere chokerende end noget af det der går forud.

Wild Beasts anses ikke for nogen klassiker, og det bliver den nok heller aldrig, men den er faktisk rigtig underholdende mens den står på, til forskel fra visse andre eksempler på denne undergenre.

Karakter: 7 stjerner ud af 10.

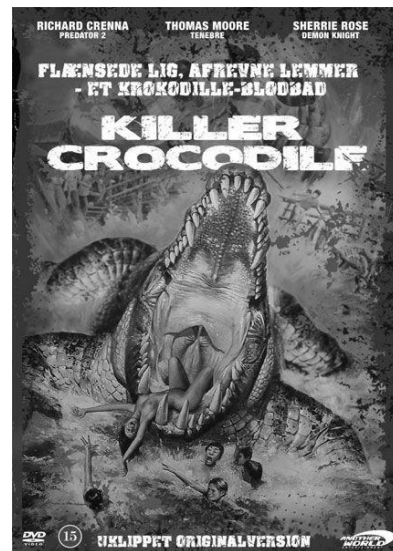
Kevin Matthews

Killer Crocodile

Film, Italien 1989

Instruktør: Fabrizio De Angelis
På DVD fra Another World Entertainment

En film med en titel som denne forventer man sig visse ting af. Selvfølgelig en stor krokodille, dertil skal vi have nogle unge mennesker der kan bliver dræbt, og endeligt skal vi have nogle skurke, gerne kriminelle, som vi kan håbe på bliver dræbt. Historie og plot forventes der ikke det store af, så hellere effekter der passer til genren (og i dette tilfælde også til hvad 80'ernes B-film kunne byde på).

Allerede i starten af filmen oplever vi kæmpekrokodillen på dræberjagt, da en ung badende kvinde bliver dræbt (har vi set en lignende start før? Det tror jeg nok vi har).

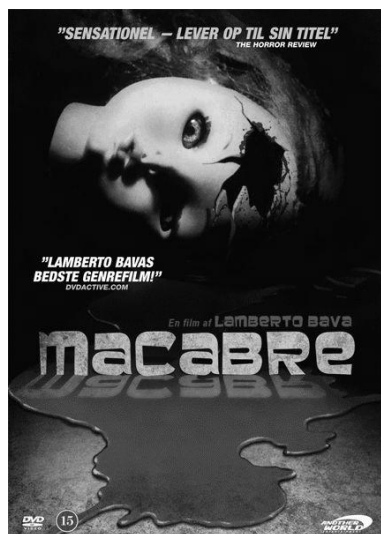
En flok unge miljøaktivister tager ud i et sumpområde for at

finde beviser på at der dumpes kemisk affald i naturområdet. Da de overnatter i sumpen, forsvinder en af de unge kvinder. I sumpen finder de det kemiske og radioaktive affald, men også deres venindes gennemtyggede lig. Vi har nu både de unge, plus de er begyndt at dø.

Tilbage i byen vil myndighederne ikke igangsætte en undersøgelse, og de vil slet ikke høre tale om det giftige affald. Det viser sig da også hurtigt at byens dommer er i lommen på dem der dumper affaldet (så har vi også skurkene på plads). De unge sætter sig selv for at finde krokodillen, og får hjælp af en lokal jæger, som udfordrer og kæmper mod krokodillen, som vi end ikke har set Crocodile Dundee gøre det.

Filmen gør det den skal, hverken mere eller mindre, og den kan anbefales til alle der gerne vil se en B-film om en kæmpe krokodille.

Thomas Winther

Macabre

Org title: Macabro

Film, Italien, 1980

Instruktør: Lamberto Bava

Medvirkende: Bernice Stegers, Stanko Molnar m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment

Lamberto Bava startede sin karrierer i filmbranchen med at arbejde for sin far Mario Bava på bla. film som *Planet of the Vam-*

pires (1965), men efter at have stået i lære i 15 år debuterede han i 1980 med filmen *Macabre*. I mellemtiden havde han også arbejdet sammen med Dario Argento på *Inferno* og Ruggero Deodato på *Cannibal Holocaust*. Lamberto er derfor godt skolet inden for den italienske horror genre.

I *Macabre* benytter husmoderen Jane Baker muligheden for at besøge sin elsker, en dag hvor hendes mand er på arbejde. Hendes datter har dog opdaget moderens affærer, og for at hævne sig på sin mor, drukner hun sin 5-årige lillebror i familien badekar. Jane bliver tilkaldt, men da hun sammen med sin elsker haster hjemad, bliver de impliceret i et biluheld, hvori elskeren bliver dræbt. Episoden tager så hårdt på Jane at hun bliver indlagt på et psykiatrisk hospital, et ophold vi dog ikke følger, men vi følger hende igen da hun bliver udskrevet. Hun flytter ind i sin afdøde elskers lejlighed, en lejlighed der er i huset hos den blinde Robert. Jane er stadig besat af sin elskers minde, og har bl.a. oprettet et lille alter til ham i lejligheden. Robert, der selv er forelsket i Jane, begynder at undre sig over at der gentagende gange lyder som om Jane har herrer besøg, uden at han er opdaget at der er kommet nogen. Han sætter sig for at undersøge sagen, en gåde der viser sig at have en makaber løsning.

I princippet kunne jeg lige så godt afsløre gådens løsning her, da de der har designet filmes DVD cover har valgt at gøre det samme i billeder på coverets bagside, hvilket bestemt må siges at være en noget underlig beslutning, men sikkert valgt da billedet vil sælge filmen godt, og ikke for at tage hensyn til seerne af filmen. Tingenes sammenhæng er dog ikke specielt svære at regne ud.

Filmen finder sted i et stille og roligt tempo, som dog passer godt til filmens stemning. Genremæssigt vil jeg dog nærmere placere den under psykologisk thriller end under horror, da den

mest omhandler Janes besættelse af sin døde elsker og indholdet af hendes fryseboks, end det er en decideret gyser. Som thriller fungerer den dog udmærket.

Thomas Winther

Tenebrarum

Nr 1. tema: Cannibal Holocaust
96 sider

Nr.2 tema: Zombie Holocaust
84 sider

Der er ved at være langt imellem nye zines om genrefilm, da de fleste der gerne vil skrive om film efterhånden gør det via blogs. Når filmene så oven i købet er film fra 70'erne og 80'erne, så er der efterhånden heller ikke så meget nyt at skrive om dem, da mange af dem er blevet beskrevet fra ende til anden et hav af gange i andre zines og bøger. Magasinet *Tenebrarum* har fundet sin egen formel til at skilde sig ud, og stadig gøre sig interessant på tryk. Hvert nummer omhandler kun en film, som den så kan gå i dybden med i form af anmeldelse, analyse og information om filmen som ikke ellers er alment kendt. Zinet er rigt illustreret med stills, lobbykort og plakater fra hele verden, herunder også de originale danske plakater.

Første nummer er 96 sider om Ruggero Deodatos *Cannibal Holocaust*, eller *Kannibal Massakren* som den er den danske

titel. Det er en film om et tv-hold har været i Amazonas jungle for at filme de indfødte "vilde". tv-holdet har dog i høj grad iscenesat deres optagelser ved at være brutale mod de indfødte, noget der bliver taget fortrydeligt op og hævnnet. Et nyt hold tager af sted for at opspore hvad der skete med det tidligere, men der er nu ikke længere særlig stor tålmodighed i forhold til de udefra kommende.

Filmen blev forbudt i flere lande bl.a. pga. de optagelser der viste den rigtige slagting af en kæmpe havskildpadde, samt af en slange der langsomt fortærer en levende abe.

Der er mange voldsomme scener, bl.a. en mand der dræber sin kone ved at banke hende med en sten. Endeligt er der den meget berømte scene med en kvinde der er blevet spiddet på en pæl. Det der dog gør størst indtryk når man ser filmen, er den måde hvorpå de hvide "civiliserede" kommer til stammen og opføre sig yderst brutalt overfor lokalbefolkningen.

I zinet gennemgås filmens handling, og den analyseres i forhold til hvordan scenerne virker og hvad der er hensigten med dem. Bladet giver derfor bedst mening at læse efter at man har set filmen, men der gives så mange detaljer at man også har lyst til at se filmen igen bagefter, for bedre at kunne forholde sig til alle de nye detaljer man nu er blevet gjort opmærksom på.

Det meget medieomtale filmen fik, bliver også analyseret, og der er beretninger fra screenings af filmen som instruktøren måtte flygte fra, så oprørte var tilskuerne.

Bladet er fyldt med stills, også fra lost "scenes". Der er bl.a. to billeder fra en ikke færdiggjort udgave af filmen som man ville lave til det arabiske marked. Alle scener der indeholdt nøgenhed (hvilket er mange) blev også filmet i udgaver hvor skuespillerne var påklædt eller tildækket, for på den måde at kunne klare censuren i de arabiske lande. Man skulle dog

mene at censurmyndigheder ville have mange andre problemer med filmen end nøgenhed, og jeg har heller ikke hørt at nogen af de lande der har forbudt filmen gjorde det pga. de mange nøgenscener. Scenen med den nøgne spiddede kvinde blev således også lavet i en udgave hvor hun var påklædt. Disse alternative scener er desværre forsvundet og der findes kun enkelte stills af dem, hvoraf to er gengivet i zinet.

Mens nummer 1 omhandlede en klassiker inden for kannibalgenren og Italiens horrorfilm, så er nummer 2 om en film der ikke er af helt samme format, men som alligevel vil være at finde i det fleste genresamlinger. *Zombie Holocaust* (aka. *Zombie Massakren*) af Mario Giolamis. Dette nummer fylder i omfang det samme som nummer 1, men da filmen er mindre interessant, indeholder den færre informationer, hvilket redaktøren af magasinet begrundet i at der simpelt hen er færre information tilgængelig om denne film. Der gøres en del ud af at sammenligne *Zombie Holocaust* med *Zombie Flesh Eaters* (en klassiker som et fremtidigt nummer er tiltænkt at skulle omhandle). Sammenligningen ligger lige for da de har samme producent, og der er gengangere i en af de mandlige skuespillere, samt sågar i nogle scener der genbruges. Begge film omhandler amerikanere der rejser til et eksotisk land hvor de finder zombier. Filmen sammenlignes også meget med *Cannibal Holocaust*, men specielt bruges scener og temaer fra *Cannibal Holocaust* til at fremhæve scener der ikke fungerer nær så godt i *Zombie Holocaust*.

En af de konklusioner der kommer frem til er at selvom filmens titel er *Zombie Holocaust*, så er filmen ikke en zombiefilm. Zombierne dukker først op sent i filmen, de dræber ikke og er ikke specielt interesseret i menneskekød. Nogle der dog er interesseret i menneskekød, er de kannibaler der er med i filmen, og da disse spiller en

større rolle i filmen end zombierne gør, så er filmen mere en kannibalfilm.

Bladet gennemgår også historien omkring den udgave af filmen der blev udgivet under titlen *Doctor Butcher M.D.*, en film der er en omklippet udgave af *Zombie Holocaust*, hvortil der er tilsat ekstra scener.

Selvom filmen ikke får mange roser med på vejen, så har man efter at have siddet med et gennemarbejdet magasin som *Tenebrarum* lyst til at gense filmen.

At læse magasiner som disse er som at se ekstramaterialet på en DVD hvor der er gjort noget ud af dette. Det giver indsigt i historien omkring filmen og fremhæver fejl i filmen. Bladet præsenterer filmene rigtigt godt, da teksten er gennemarbejdet og de mange stills og det promotionmateriale der er gengivet, er i scannet i høj opløsning således de er rigtigt godt gengivet i bladet. Det meget promotionmateriale viser også godt hvordan samme film bliver promoveret i forskellige lande.

Udgivere havde satset på 1-2 magasiner om året, men der gik 2 år imellem de to første numre. Da jeg selv kender til det at have en noget skæv udgivelsesrate på sit zine (mit eget zine *Nyarlathotep* har haft en meget uregelmæssig udgivelsesrate) kan jeg sagtens sætte mig ind i at et nummer hurtigt kan blive forsinket. Jeg ser dog frem til næste nummer da det kommer til at omhandle *Zombie 2* aka *Zombie Flesh Eaters* som er en af mine egne favoritter ikke mindst pga. undervandskampen imellem en haj og en zombie.

Bladene kan begge bestilles på www.tenebrarum.info, og skulle man ikke have filmene i forvejen, så er de udkommet fra Another World Entertainment, og det vil være en god ide at have filmene klar, for når man har læst bladene har man lyst til at se/gense dem.

Thomas Winther

Sort Chok

Gyserserie af Morten Dürr

Alligatorblod
Alinea, 2011, 82 sider

En papfar fra helvede
Alinea, 2011, 82 sider

Øksemorderens kranium
Alinea, 2011, 82 sider

Der er mange teorier om hvordan man skal forholde sig til børn. Om man skal pakke dem ind i vat og lade dem vente med at opleve den virkelige verden til de engang er voksne, eller om man lige så godt kan lade dem vide hvordan tingene hænger sammen. Af disse to modpoler af tilgange til børn høre børnegyserserien *Sort Chok* til den sidste. Forfatteren Morten Dürr er ikke bange for at lade børnene vide at der er blod inden i mennesker, eller at man dør af at få en økse i hovedet.

Sort Chok er en bogserie til børn fra 9-års-alderen, og jeg er sikker på at mange af de børn der er, eller skal til at blive introduceret til det gode gys, vil elske dem.

I *Øksemorderens kranium* bliver to drenge betalt af indehaveren af det lokale filmudlejning for at skaffe et menneskekranie. Den ene af drengenes far arbejder som graver på kirkegården, og de ved at han smider knogleresterne fra de sløjfede

grave i en container. Selvom mystiske spøgelsesagtige børn forsøger at advare dem, finder de et kranie til deres handel. Det viser sig dog at kraniet er resterne af en skolelærer der da han var i live tog livet af en hel skoleklasse.

I *Alligatorblod* er det igen en historie om to drenge, og igen er det en af deres fædres arbejde hvorfra der skaffes det der får dem i knibe: Genmodificeret alligatorblod. Reagensglasset er blot lånt for sjov, men da den ene af drengene kommer til at knuse reagensglasset, og derved bliver udsat for blodet, bliver han omdannet til monster med sylespidse tænder som er glimrende til at flå i menneskekød.

I *En papfar fra helvede* bliver en stak bøger forbyttet på et bibliotek, hvilket gør at Noahs mor får lånt nogle andre bøger en de hun egentligt havde tænkt sig. I en af bøgerne er bl.a. en illustration af et pentagram og en dæmon der skal til at spise et spædbarn. Da der bliver læst op af bogen, bliver der åbnet en mulighed for at en af helvedes væsner kan slippe op og tage bolig i et menneske. Dette sker samtidig med at Noah bliver præsenteret for sin nye papfar.

Bøgerne er børnebøger og er skrevet i det sprog og med det glimt i øjet som sådanne bør have. De er rigt illustreret af Erik Petri, illustrationer der står godt til både handling og stemning i bøgerne. Bøgerne er en god start for de børn der kan vokse op og blive rigtige horrorlæsere. Dette gør at jeg selvfølgelig kun kan anbefale bøgerne

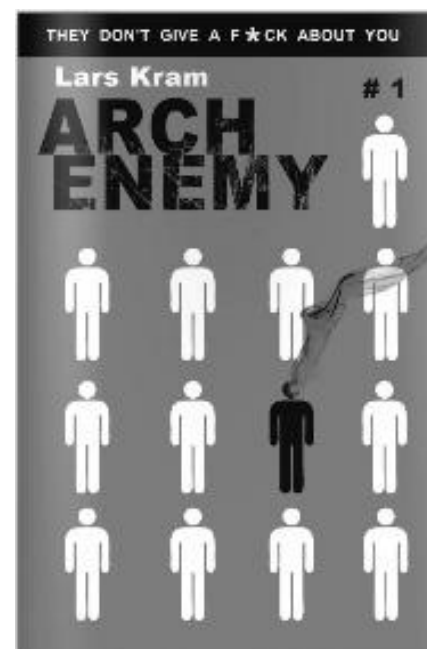
Thomas Winther

Arch Enemy # 1+2

Tegneserier af Lars Kram
Octopulp, 2011
<http://graphicly.com/octopulp/>

Lars Kramhøft er en gammel kending af Himmelskibet. Han har tidligere haft små striber heri og lavede forsiden til nr. 13. Jeg har læst flere af de selvudgivne ting, som han udgav da

han startede med at skabe tegneserier for en 9-10 år siden. Serierne hed bl.a. *Low Life* og *Almost heroes*, hvilket begge var serier om personer med forskellige superkræfter og spøjse egenskaber. Dengang havde serierne et glimt i øjet, humor og gerne folk med store næser. Nu tegner ham som Lars Kram, hvilket nok er for at slippe for bøvlet med det Ø hans navn indeholder, da han nu udgiver elektronisk, og derfor ikke er begrænset af hvad der kan kopieres og sendes ud, som hans tidligere serier. Den nye serie hedder *Arch Enemy*, og igen har vi med superevner at gøre, men denne gang noget mere dystert, og væk er de humoristiske store næser.

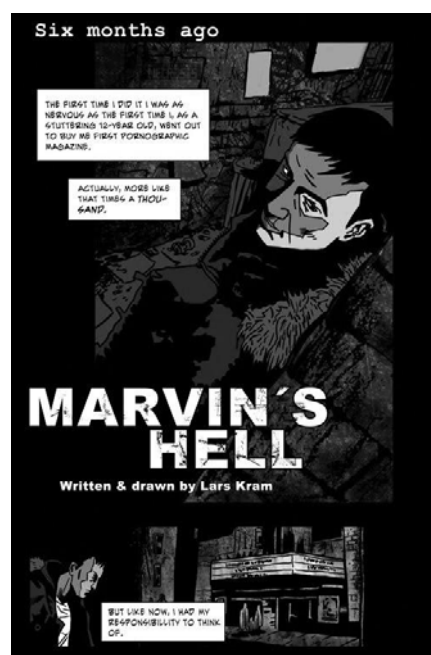

Det hele starter dog med et bankrøveri. Mens det står på, ser vi i tilbageblik, hvad der ligger til grund for forbrydelsen. Marvin der står bag bankrøveriet, gør det kun for at skaffe penge til at passe sin syge mor. Røveriet bliver forpurret af superhelten Star, en superhelt der ikke er en spejderdreng som f.eks. Superman. Star er således ikke bange for at flå hovedet af en forbryder.

Hovedpersonen Marvin er således ikke helten, men forbryderen, og da han bliver ramt strålerne fra det mystiske våben han selv havde fået fingrene i, kan man nok udlede at vi her ser

fødslen af skurken. En anden sekvens der også viser dette, er en sekvens der minder meget om den kendte Batman-sekvens hvor Bruce Waynes forældre bliver dræbt af en røver i en gyde. I *Arch Enemy* er det dog Marvin der er røveren.

Vi er stadig blot i opstarten af serien og er ved at blive præsenteret for person galleriet, hvilket gøres via en række flashbacks hvori vi høre om baggrunden for det der sker. Alt dette gøres i en flot gennemført tegne- og fortællestil, der gør at serien nok skal blive spændende at følge fremover.

De to første numre af *Arch enemy* kan læses gratis på <http://graphicly.com/octopulp/>, og nummer 3 koster blot 0.99\$. Man downloader ikke hæfterne, men læser dem online. Desværre fungerer siden ikke helt godt til en iPad, og jeg havde lidt problemer med at komme i gang med at læse dem. Det fungerede dog noget bedre på min stationære computer. Man skal dog ikke lade tekniske problemer ødelægge at dette er en serie med både et flok grafisk udtryk og en god historie.

Thomas Winther

Nyt om fantastisk

Ved Klaus Æ. Mogensen

Priser

Årets **Hugo Award** blev uddelt på Worldcon i Reno, Nevada. Vinderne blev:

- Roman: Connie Willis for *Blackout/All Clear*
- Kortroman: Ted Chiang for *The Lifecycle of Software Objects*
- Langnovelle: Allen M. Steele for "The Emperor of Mars"
- Novelle: Mary Robinette Kowal for "For Want of a Nail"
- Faglitteratur: Lynne M. Thomas og Tara O'Shea, red., for *Chicks Dig Time Lords: A Celebration of Doctor Who by the Women Who Love It*
- Tegneserie: Phil & Kaja Foglio for *Girl Genius, Volume 10: Agatha Heterodyne and the Guardian Muse*
- Drama, langt format: *Inception*
- Drama, kort format: Doctor Who: "The Pandorica Opens"/"The Big Bang"
- Redaktør, kort form: Sheila Williams
- Redaktør, lang form: Lou Anders
- Professionel kunstner: Shaun Tan
- Semiprozine: *Clarkesworld*
- Fanzine *The Drink Tank*
- Fanskribent: Claire Brialety
- Fankunstner: Brad W. Foster
- John W. Campbell Award for bedste nye forfatter: Lev Grossman

Sidewise Award for bedste alternate history er gået til:

- Roman: Eric G. Swedin for *When Angels Wept: A What-If History of the Cuban Missile Crisis*
- Novelle: Alan Smale for "A Clash of Eagles"

John W. Campbell Memorial Award for bedste sf-roman (ikke at forveksle med ovennævnte *John W. Campbell Award*) er gået til **Ian McDonald** for *The Dervish House*.

Theodore Sturgeon Award for bedste sf-novelle er gået til **Geoffrey A. Landis** for "The Sultan of the Clouds".

"Manco Capac & Mama Oqlllo rising from the Lake Titicaca" af Boris Vallejo

Chesley Lifetime Award for livslang kunstnerisk virksomhed er gået til **Boris Vallejo**, som mest er kendt for sine malerier af letpåkledte barbarer af begge køn.

Mythopoeic Award for fantasy-litteratur er gået til:

- Voksenbog: Karen Lord for *Redemption in Indigo*
- Børnebog: Megan Whalen Turner for serien "Queen's Thief"
- Faglitteratur om 'the Inklings' (Tolkien og Lewis): Michael Ward for *Planet Narnia*
- Faglitteratur, øvrig: Caroline Sumpter for *The Victorian Press and the Fairy Tale*

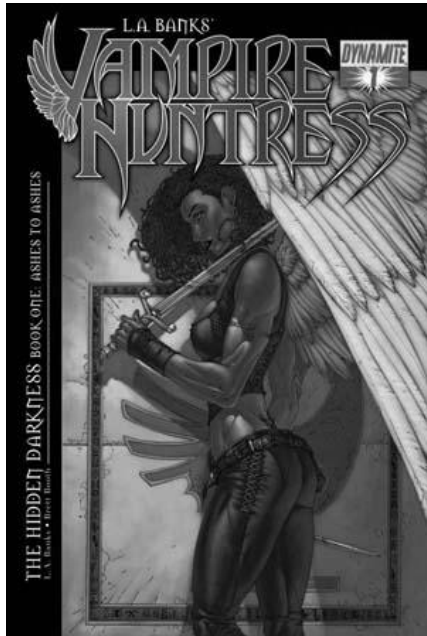
Prometheus Award for 'libertarian' fantastisk er gået til:

- Nyt værk: Sarah Hoyt for *Darkship Thieves*
- Hall of Fame: George Orwell for *Animal Farm*

Cordwainer Smith Rediscovery Award for oversete sf/fantasy-forfattere er gået til **Katherine MacLean**.

Dødsfald

Den amerikanske filminstruktør og tegneserietegner **George Kuchar** er død, 69 år gammel. Kuchar lavede over 200 film, heraf en del monsterfilm. Han er desuden kendt for tegneseriebiografien *H.P. Lovecraft* fra 1975.

Tegneserie udgaven af L.A. Banks'
Vampire Huntress

Den amerikanske forfatter **Leslie Esdaile (L.A.) Banks** er død, 51 år gammel. Hun skrev flere serier urban fantasy, inklusive *Vampire Huntress Legends* og *Crimson Moon* om henholdsvis vampyrer og varulve.

Den britiske filmmand **Jimmy Sangster** er død, 83 år gammel. Han skrev blandt andet gyserklassikerne *The Curse of Frankenstein* (1957) og *Horror of Dracula* (1958) samt flere film fra Hammer Studios, hvor han også instruerede film.

Den amerikanske tegneserie- og tegnefilmskaber **Dell Connell** er død, 93 år gammel. Det meste af hans arbejde for blandt andet Disney var anonymt, men han tegnede Mickey Mouse i årtier og skrev flere tusind tegneserier.

Diverse

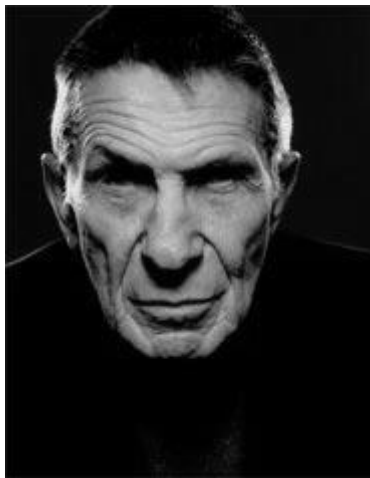
Skuespilleren **Walter Koenig**, mest kendt for rollerne som Pavel Chekov i *Star Trek* og Al Be-

ster i *Babylon 5*, får i 2012 sin egen stjerne på Hollywoods Walk of Fame.

En flok danske horror-forfattere har valgt at slutte sig sammen i foreningen **Dansk Horror Selskab**. Formand er **Sten Langstrup**. Foreningen vil hvert år uddele en pris til Årets Bedste Danske Horrorudgivelse, og prisen uddeles første gang i 2012 på Krimimessen i Horsens.

Foreningens logo er designet af **Patrick Leis**.

Leonard Nimoy

Leonard Nimoy, som i foråret fyldte 80 år, har efter eget udsagn deltaget på sin sidste *Star Trek*-festival. Han deltog i starten af oktober i en festival i Chicago i anledning af tv-seriens 45 års jubilæum og kom dér med sin erklæring. Han sluttede med at ønske deltagerne et langt og frugtbart liv: "Live long and prosper". Vi siger det samme til ham - og mon ikke han kan lokkes til at være med igen når *Star Trek* fylder 50?

Science fiction-, spil- og tegneseriebutikken **Fantask** fyldte 40 år 22. oktober i år. Det gør butikken til verdens ældste stadig eksisterende af sin slags. Butikken har siden begyndelsen i 1971 ligget på hjørnet af Skt. Peters Stræde og Teglgårdsstræde i 'Pisserenden' i København, men har siden udvidet med en butik på den anden side af gaden. Vi siger tillykke!

Amazon.com er for noget tid siden begyndt at udgive bøger selv, og nu starter de deres egen science fiction-linje kaldet **47 North**. Bøgerne kan købes til Kindle eller i papirformat. Blandt de planlagte bøger er *Against the Light* af Dave Duncan (januar 2012), *The Mongoliad: Book One* af Neal Stephenson & Greg Bear (april 2012), og *Further: Beyond the Threshold* af Chris Roberson (Maj. 2012).

Det klassiske opslagsværk **The Encyclopedia of Science Fiction** kommer nu i en internet-udgave. Betaversionen er klar online på www.sf-encyclopedia.com. Artiklerne er generelt ikke endnu blevet opdateret i forhold til den trykte udgave; afsnittet om Danmark er fx 20 år gammelt.

Ismånenes rædsler,

2. del

Af Martin Schjönning

Martin fortæller om "Ismånenes rædsler":

"Historien blev leveret til mig i form af en forstyrrende drøm, hvor jeg havde den udsøgte misfornøjelse at være en udødelig, men hjælpeløs mand i en rumkapsel, der susede gennem verdensrummet. Jeg gik rundt med brudstykker af drømmen i nogle uger og fik efterhånden bygget den sammen med andre fragmenter og ældre ideer – fx at skrive en zombie-historie fra zombiens perspektiv. Jeg har primært søgt inspiration i store 'klassiske' filmværker som *Alien*-serien og Romeros *Dead-film*. H.P. Lovecraft har også haft en del indflydelse på historien, men mest mellem linierne. Jeg vil gerne takke min nære ven og broder i ånden, Søren Valdemar Welling, for hans kritiske røst og glimrende korrekturlæsning."

Andrews fornemmelse for tidens gang var komplet mangelfuld. Han forsøgte at tælle mængden af kluk der kom fra det han nu var overbevist om var en utæt varmerør. Basen var fuld af dem. Der var noget i vejen med sammenkoblingerne. De gav sig lidt mere end selve røret når der i ny og næ skete en pludselig temperaturændring i luften eller vandet. Resultatet var fremmedartede svampe- og algegevækster der var hårdføre nok til at vokse på basens metalvægge.

Han opgav hurtigt at tælle. Han havde mistet evnerne til at forbinde intervaller med accepterede mål, som sekunder eller timer. Det hele flød sammen. Cirkulerede omkring det dyb som hans angst sad på bunden af, som vand der sugedes ned i en malstrøm. Angsten havde mærkeligt selskab. En voksende indifferens var på besøg. Andrew kunne ikke mærke sin krop. Smerte ville være ligegyldig. Angsten blev hele tiden skubbet længere og længere bort af en form for sørgmodig accept af skæbnen.

De to par støvlefødder kom ind igen. Deres ejere småsnakkede allerede. Andrews nyfundne resignation over for døden blev hurtigt ledsaget af en gryende nysgerrighed.

"... helt vildt. De siger der er tusinder af rumvæsener derude. En slags kæmpemider eller noget i den dur. Det er sgu lidt uhyggeligt, synes du ikke?" Det var den hæse kvindestemme der talte. En grovkornet mandig røst svarede i et eftertænksomt tempo:

"Jo... Men er de ikke alle sammen helt stivfrosne? De gør nok ikke nogen noget."

"Hø," mere et udbrud end egentlig latter, "det kan du jo spørge vores borebisse dér om!"

De to havde trykket på den knap der aktiverede hjulene under sengen. De begyndte meget forsigtigt at dreje. Andrew kunne mærke hvordan sengen bevægede sig. En af de to portører styrede sengen med en fjernbetjening, antog han.

"Han faldt, gjorde han ikke?"

sagde den eftertænksomme mand – Andrew mente at kunne huske ham som en stor og bredskuldret person med skandinaviske blod i årene.

"Jo, gu' faldt han. De måtte 50 meter ned før de fandt ham. Tarik siger han overlevede faldet, men døde af kulde." Den hæse kvinde – vistnok en midaldrende lavstammet modertype med sydamerikanske gener – lød nærmest triumferende, som om hun lige havde fortalt en rigtig god anekdote med hende selv i hovedrollen. Hun fortsatte sin forklaring:

"Men hvad så med mærkerne på hans hånd? Tarik har slet ikke omtalt dem, har han vel? Hvorfor mon ikke det? De er da ret så tydelige, se her."

"Føj for satan," udbrød manden.

"Ja...", sagde kvinden, pludselig ikke så kæphøj. "Nå, lad os få ham af sted. Jeg vil gerne høre aftenbulletinerne i dag. De har sendt et halvt ton udstyr ned i det hul. Det skal nok blive spændende."

Manden lavede den samme tilkendegivende strubelyd som han havde brugt over for Tarik.

Lyset blinkede. Andrew vidste rent praktisk at hans seng – dødsleje – passerede under en række af lamper i infirmeriets korridorer. Instinktivt forekom det ham som en pulserende række af solopgange og solnedgange, som om Titus' omløbstid kunne måles i sekunder. Blink. Blink. Blink.

De to portører var tavse. Da de først var kommet ud fra infirmeriets vanlige rammer og ud i basens ensformige, industrielt udekorerede gangsystem, var det som om de følte sig mindre sikre. Lydene herude var sære og uregelmæssige, og selv de usædvanligt mange, regelmæssigt placerede lamper kunne ikke kaste lys over alle korridorens skygger. Her og der stak mærkelige former ud af væggene. For en tekniker som Andrew var de ikke det mindste mystiske. Men for udenforstående lignede ventilationsristene, sensor-

udstyret, de optiske fiberstænger, sikkert noget helt andet. Stemningen på denne tur udviklede sig hurtigt i nedadgående retning.

Andrew registrerede at hans krop hoppede en anelse da sengen drejede fra korridoren og ind på laboratoriet. En lille ujævnhed der hvor de to præfabrikerede gulvelementer var fæstnet til hinanden. Han lavede en mental note om at informere den ledende ingeniør om det. Så kom han i tanke om at det nok ville volde et vist besvær i hans nuværende tilstand.

De slørede gule lampers matte lys gled uden varsel over i et skærende hvidt skin, der under normale omstændigheder ville have blændet ham, selv gennem det beskyttende ligklæde. Sengen standsede brat, så hans paralyserede krop gled nogle centimeter op mod hovedgærdet. Han hørte en svag piben efterfulgt af en træg knirken. Så blev der helt mørkt omkring ham. Den autonome del af hans forstand fortalte ham at her var der koldt, men han følte intet. Døren til fryserummet blev lukket med et hult bump.

Da døren gik op igen, blev sengen straks kørt ud i det blændende lys. Han havde stadig ikke den mindste fornemmelse af tiden. Musik spillede på lav lydstyrke. Allegro. Denne gang generede lyset ham en ganske lille smule, men stadig langt fra så voldsomt som havde han været i live.

“Glimrende, tak skal du have. Nu skal vi have ham over på bordet.” Det var Tariks overklassesempe.

“Puh... tror du han er tung?” lød en meget lys kvindestemme. Hun lød ung, næsten som et barn. Alt for ung til at være en del af et terraformingshold.

“Nej, men vi bruger alligevel selen. Prøv at se om du kan løfte hans hoved en anelse.”

Ligklædet blev revet af hans krop. Det strålende direkte lys fra kliniklampen burde have været smertefuldt. Det var som at glo ind i en sol uden beskyttende briller – blindende. En

grusomt knirkende lyd, som af frostsne der trædes fladt af store støvler, lød fra hans nakke, da to ivrige, varme hænder pressede hans hoved opefter. Andrews hals var stiv som et kosteskaf. Et eller andet uorganisk blev hevet rundt om hans baghoved.

“Sådan,” sagde Tarik, “og nu under knæhaserne.”

Andrews ben blev løftet og en sele lagt under dem.

“Perfekt.” Tarik lød glad. En mekanisk hvinen overdøvede den klassiske musik et kort øjeblik mens selerne blev strammet. Andrews krop blev bukket en anelse sammen, da hans hoved og ben blev trukket opad samtidigt.

“Prøv at se om du ikke kan få den sidste sele ind under hans ryg nu,” opfordrede lægen.

“Sådan her?” sagde den unge kvinde.

“Perfekt.”

Andrews krop blev holdt nogenlunde udstrakt af de tre seler. Han blev hejst op i luften og hørte hvordan sengen blev kørt væk og skiftet ud med noget andet. Da han ramte det kolde stålbord blev han klar over at laboratoriet var opvarmet til et punkt som de fleste levende mennesker ville opfatte som behageligt.

“Sådan, ja. Vi kan lige kigge på hans hånd inden vi skærer tøjlet af ham.”

Lyden af et skramlende stativ på hjul.

“Skalpel.”

Andrew blev opmærksom på at noget skarpt og køligt blev presset ned gennem huden på hans underarm. Bladet bevægede sig i en kvadrat.

“Sårhage.”

Kødet omkring den kvadratiske hudluns blev krænget tilbage.

“Saks.”

Lunsen blev langsomt skilt fra resten af armen.

“Pincet”.

Andrew funderede over hvordan det måtte være at blive skilt ad i små bitte dele. Tarik løftede stykket ud af armen. Der lød en klirren af metal mod glas.

“Sæt den over i køleskabet.

Det her ser sgu noget mærkeligt ud. Det ser ud som om sårene er medicinsk ætset, som man gjorde i gamle dage. Men på et mikroskopisk niveau. Og skorperne er meget tykke...”

Lyden af et køleskab der blev åbnet med en sugende lyd og lukket med et flap. Den dæmpede lyd af glas der raslede rundt mellem hinanden.

“Tarik?” Den unge kvinde lød nervøs.

“Shh, jeg tænker,”

“Se hans øjne!” gispede hun.

Tariks ansigt skyggede for kliniklampen, som en solformørkelse. De brune øjne strålede af nysgerrighed, mens de kraftige øjenbryn var løftet halvt op på panden i en blanding af forvirring og bekymring. En plastiskærmdækkede den nederste del af ansigtet. Om panden sad et elastiskbånd hvor der var fastgjort forskellige linser der kunne klappes ned foran højre øje.

“Hvad fanden...,” mumlede lægen. Hans hånd fandt automatisk en af linserne i panden og satte den for øjet. “Der er jo pupilsammentrækninger! Ved du hvad det betyder?”

“Det tror jeg...,” begyndte kvinden.

“Der er hjernestammeaktivitet!” afbrød Tarik hende.

Andrew følte ikke den lettelse han havde forventet. Ingen flodbølge af håb skyllede ind over ham. Han havde ligesom forliget sig med tanken om at være død. Mental udmattelse og en vag irritation opstod.

“Men... Der er jo ingen puls,” sagde Tarik og kiggede ned på Andrews arm.

Andrews ødelagte arm bevægede sig pludselig med utrolig fart. Ingen, heller ikke Andrew nåede at opfatte hvad der skete, før det var for sent. Hans perforerede hånd lukkede sig om lægens strube med knusende styrke. Sårhager af glimtende kulstofstål dinglede som julepynt fra det gabende kvadratiske hul i hans underarm, mens hånden klemte hårdere og hårdere. Tariks øjne bulede ud af hovedet – blodkarrene i de hvide områder sprang som knaldperler og

farvede hurtigt det hele rødt.

Kvinden med den barnlige stemme skreg skingert. Andrews krop satte sig op med et knasende ryk. Hans hoved vendte sig fra side til side under lydlig knækken, indtil det var løst nok til at bevæge sig uhindret. Andrew befandt sig inde i sin forstand og så fuldkommen panikslagen til mens verden væltede rundt omkring ham. Hans hoved vendte mod kvinden nu. Hun var ikke så ung som hun lød. I starten af tredverne måske, men meget lille. Hendes skulderlange lyse hår sad bag en hårbøjle, som på en skolepige. Et lamineret navneskilt blev reflekteret i lyset fra kliniklampen. Nicole.

Hans fingre bevægede sig ind i Tariks halskød, rundt om luft-røret. Blod begyndte at løbe ned over Andrews arm. I en pause mellem to hysteriske skrig, hvor Nicole var nødt til at trække vejret, hørte han en ækel gurglen fra lægen, hvis øjne nu var blottet for liv.

Andrews hånd slap lægen der faldt sammen på gulvet. Hans ben kom til live og slyngede sig, af egen kraft – ud over kanten af stålbordet så kroppen kom helt op at sidde. Kroppen hoppede ned på gulvet i en bizar gengivelse af en patient hvis konsulterende læge lige har erklæret ham rask. Inde bag dens øjne ønskede Andrews tanker at dø.

Nicole holdt helt op med at skrike – hun var åbenbart for bange til at gøre noget som helst. Hendes store blå øjne spærrede sig op i rendyrket rædsel. Andrew registrerede gennem det totale kaos i hans bevidsthed, at hans hoved havde åbnet munden på vid gab. Begge kroppens hænder fløj op og holdt Nicoles hoved fast i en skruestik. En enkelt tåre løb ned over hendes hvide kind.

Hans mund tog en bid af hendes ansigt, som var det et æble. Overvældet af en unaturlig psykisk form for kvalme opfattede Andrew hvordan tænderne gennembrød hud og kød med en kamphunds bidstyrke. Nicoles kindben knækkede med et sprødt knald. Den ene del var

fanget mellem de angribende tænder. Den anden blev presset opefter. Hendes øje pressedes ud af dets sokkel. Begge munde løb over af blod.

Trævler af blodig kød hang imellem de to kroppe. De blev strakt ud, som en genstridig dej indtil de enkelte fibre begyndte at sprænge. Nicole var besvimet og faldt bagover. Hendes baghoved ramte cementgulvet med et brag.

Andrews krop rettede sig op og strakte sig. Alle led gled smuttende på plads under huden. I sin bevidstheds fængsel så han fortabt på den utænkelige forbrydelse hans krop lige havde begået. Kroppen vendte sig igen mod lægen. Tarik lå hvor han var faldet – en dyng af lemmer der strittede i alle retninger. Laboratoriets forskellige maskiner brummede videre, upåvirkede af den vanvittige situation. Der var blod over det hele. Tarik lå i en pøl af sit eget blod, mens den unfair kamp mod Nicole havde kastet den rubinrøde væske hid og did.

Andrews krop bøjede sig ned over lægens lig og tog fat i håret. Den rykkede ham bagover, så han kom til at ligge udstrakt. Hovedet gled helt ned til den forrevne flænge i halsen. Kanterne af såret var ætset sammen. Andrew vidste intuitivt at Tarik var blevet podet. At en eller anden uhyrlig proces var i gang, der ville genrejse liget.

Andrews krop rejste sig op. Den fortsatte med at testkøre sig selv. Spændte musklerne en efter en. Afprøvede dens grænser for bevægelse. Lærte at styre sig selv effektivt.

Hvor længe dette stod på havde Andrew ingen idé om. På et tidspunkt rejste både Tarik og Nicole sig med prøvende, usikre manøvrer. Deres hænder åbnede og lukkede sig krampagtigt. Det var forfærdeligt at se på. Begges ansigter var badet i blod, der drev ned ad deres overkroppe. Deres banesår var sorte tunneller, hugget ind i dem. Nicoles ansigt lå i ruiner, med knoglesplinter der stak som kaktus-torne ud af hendes kind, og øjet

der sad langt ude af hulen og stirrede, blindt og dødt, mod et usynligt punkt i loftet. Ingen af deres ansigtsmuskler bevægede sig, undtaget dem der styrede kæben. De snappede efter den tomme luft.

Andrew-kroppen gav de to nye uhyrer tid til at tilpasse sig Tarik-kroppen og Nicole-kroppen. Så stavrede de alle tre hen imod laboratoriets dør, der åbnede sig automatisk.

Niflheim-basen beboedes af 648 mennesker – alle voksne, jævnt fordelt mellem de to køn. Langt størstedelen var forskere og akademiske eksperter der forbedrede terraforming af Titus. Resten var teknikere, foruden et par håndfulde der udelukkende tog sig af de andres menneskelige og medicinske behov. Titus lå ikke i en sektor af rummet der på nogen måde var truet – ergo havde Firmaet ikke sendt en eneste soldat med.

Andrew havde alt for lang tid til at tænke over den slags mens de tre reanimerede dødninge humpede af sted gennem de dunkle gange mod basens centrum. Andrew-kroppen var automatisk kommet til at gå forrest. De to andre havde endnu ikke helt styr på benenes bevægelser. Allerede ved den første dør de kom til standsede Andrew-kroppen op. Der kom lyde fra den anden side. Stemmer. Dørens display lyste rødt – den var låst. Ellers ville den være gået op af sig selv. Andrew-kroppen blev stående lidt og lyttede til stemmerne. De var utydelige bag den svære metaldør, men gennemtrængende nok til at Andrew genkendte dem. Døren førte ind til et depot. Bag ham sjokkede Nicole-kroppen og Tarik-kroppen videre, med stadigt bedre kontrol over deres lemmer.

Andrew så sit eget ansigt genspejlet i dørens stål. Selvom billedet blev forvrænget af dårligt lys og en ret ujævn overflade var synet chokerende. Hans øjne var livløse kugler, belagt med et blegt lag af støv, efter at have

været vidt åbne så længe. Hans hud var skrigende hvid, grænsende til lyseblå, og hans kinder var indfaldne kratere. Men det værste var munden, der stadig glinsede af Nicoles uskyldige blod. Det var smurt rundt i hans ansigt og løb ned ad hans hage. Hans tænder var blottede og plettede, læberne trukket tilbage i et manisk grin, parat til at bide øjeblikkeligt.

Og det var netop hvad der skete. Displayet skiftede fra rødt til grønt og en af Andrews teknikerkollegaer kom til syne, da døren gled til side. Hendes ansigt rødmede af ophidselse og hendes hår strittede vildt i den ene side. Hun så på Andrew-kroppen, først forskrækket, dernæst med åben mund og store bange øjne.

Kroppens arme rakte ud efter hende – famlende, som en drukkenbolt. Hun vendte sig om for at flygte ind i depotet. Et skrig fra en anden kvinde lød fra halvmørket. Andrew-kroppens hoved vendte sig så Andrew kunne se hende. Hendes tætsiddende temperaturjusterende dragt var krænget halvt ned, så hendes bryster var utildækkede. Der var svagt aftegnede kradsemærker på hendes lange hals. Andrew så at hun var en af basens seks glaciologer – Ani eller Ana måske. Synsfeltet blev igen rettet mod den nærmeste, lettest tilgængelige, af de to kvinder. Andrew-kroppens ikke-gennemætsede hånd fik fat i hendes hår og trak til. Hun væltede – ude af balance efter det pludselige møde med den deforme genganger – og trak Andrew-kroppen med sig. Den landede tungt ovenpå hende. I ren panik begyndte hun at slå løs på den med begge hænder. Det havde ingen effekt.

Kroppens hænder holdt hendes hoved nede, mens overkroppen – og den opspærrede mund – bøjede sig ned over det. Andrew forsøgte at blokere synet, at tænke hendes angstvilde øjne væk, men han kunne ikke. Munden lukkede sig om hendes næse og tænderne begravede sig. Teknikerens skrig druknede i blod og hun spjættede som en

epilepsipatient.

Et eller andet skubbede Andrew-kroppen omkuld og ned af teknikeren, der straks rullede sig sammen som et foster, med hænderne for ansigtet. Andrew registrerede at noget spidst var gået gennem kroppens brystkasse. Det gled ud igen da kroppen ramte gulvet. Da synsfeltet vendte sig så han den halvnøgne glaciolog stå med en af de lange diamantbesatte spidsmejsler basens nedbrydningshamre brugte. Hun smed den fra sig, så den klirrede metallisk mod gulvet, og satte sig på knæ foran den sårede tekniker. Hun tale lavmælt, trøstende, tyssende, åbenbart overbevist om at truslen var overvundet.

Andrew-kroppen rejste sig. Langsomt og lydløst. De to kvinder opdagede intet. Den tog et skridt imod glaciologen, der sad med ryggen til. Et til. Andrew kunne næsten høre hendes hjerte slå. Et til. Hendes mumlen lød som en vuggeviser. Et til.

Andrew-kroppen dumpede ned på knæ bagved hende og bed sig fast i hendes nakke.

Der lød hyl ude fra gangen. Tunge støvlers løbende skridt. Køds klasken mod kød. Et langt skrig endte i hysterisk gråd, der langsomt aftog. Andrew-kroppens tænder perforerede glaciologens hud. Kæberne var låst omkring hendes nakkehvirvler. Hun udstødte hæse, spruttende gisp og spjættede hjælpeløs med armene.

En silhuet dækkede for lyset fra korridoren. Hans kæber slap deres bytte, der faldt forover, ovenpå den blødende tekniker. Hans hoved vendte sig mod døråbningen. Frisk blod løb igen ned ad hans hage. Silhuetten trådte et skridt ind i lokalet. Det var den lavstammede portør fra infirmeriet.

Hendes øjne var vidt åbne, men hendes mund var en tynd streg af beslutsomhed. I hendes højre hånd holdt hun et stykke stålrør på lidt over en halv meter. Den ene ende af røret var blodig.

“Nå, så det er dig...,” sagde hun til Andrew-kroppen.

Andrew tænkte: “Ja det er sgu mig, slå mig nu ihjel for fanden!”

Portøren trådte endnu et skridt nærmere. Hun klemte øjnene sammen for bedre at kunne se ham. Hun skævede ikke – som han havde forventet – til de to dirrende kroppe på gulvet.

“Hør nu. Hvis du sætter dig ned, stille og roligt, og forholder dig i ro, så kan vi stoppe det her, hvad fanden det end er I har gang i. Er du med? Sæt dig ned.”

Andrew forbandede portøren langt væk. Kunne hun dog ikke forstå at hun ikke havde noget at forhandle med? Hun var oppe imod et uhyre, en djævel, der ikke lod sig bestikke og ikke havde nogen samvittighed. Kunne hun for helvede ikke se at der ikke var nogen kognitiv, menneskelig intelligens bag Andrew-kroppens døde øjne. Kroppen var et stykke værktøj. Et instrument til udryddelse af alle andre. Det var med denne modvillige åbenbaring at Andrew pludselig fik kontakt til sin ubudne gæsts minder. En metagenetisk kollektiv hukommelse åbnede sig for ham, uhyggeligt lig den bore-skakt der havde ført ham til hans død, men, forekom det ham, aldeles bundløs. Han så sig selv udefra, som et enkelt individ i opløsning – det sidste i en uendelig række af væsener hvis skæbne han nu delte. Utydelige, umenneskelige, organismer tog form for hans indre blik. Skakten fyldtes med brugte liv. Han blev set an af stjernefunklende øjne fra urdybet. Lemmer af enhver utænkelig art strakte sig imod ham, i en modbydelig åbenarmet velkomst blandt dæmoner.

Det eneste tydelige billede i det ormende kaos var det kæmpestore larvelignende væsen han havde set i minutterne før hans fald. De seks øjensfærer lignede perfekt slebne halvkugler af obsidian. Dens polypmund var en blævrende malstrøm af tentakler, men han følte sig ikke det mindste frastødt af dens fremmedartede fremtoning.

Han rakte en spøgelseshånd frem imod den – velvidende at alt dette foregik et sted mellem

hans eget sind og symbiotens neurale apparatur – og de mødtes i en blanding af et håndtryk og et kys. De sorte øjne var intelligente og opfyldt af en dyb sorg. Han så for sig hvordan dette væsen og dets artsfæller havde været uforberedte, forsvarsløse, overfor den mystiske sygdom der havde hærget Titus. Hvordan de mikroskopiske fjender havde fundet vej ind i de lange svulmende kroppe.

Han kunne høre det supersensuelle hvin der undslap hvert væsen når det blev angrebet. Nyudklækkede der dræbte deres mødre. Mager der dræbte mager...

Portøren trådte endnu et skridt ind i depotet – stadig en sort skikkelse mod det skarpe baglys – mens hun langsomt hævdede røret til slag. Hun havde tydeligvis ingen idé om hvad hun stod overfor. En fortæller af verdener, midlertidigt – kun ganske midlertidigt i dens milliardsperspektiv – bosiddende i et menneskes usle ham.

Andrew hadede hende. Hun burde løbe. Langt bort. Så langt bort som muligt! Til redningsbådene i basens øvre sektioner. Bort fra Titus. Bort for at fortælle alverden om at nu var helvede endelig brudt løs. Men hun blev stående, afventende og irriterende. Han følte vreden boble inde i hans tankers isolationscelle. Så dø da...

Andrew-kroppen var hurtig. Meget hurtigere end den så ud til, som den stod, bloddrypende, foroverbøjet, i sin tilsølede patientuniform, med et stort flosset hul igennem efterladt af spidsmejslen. Portøren nåede ikke engang at gispe før kroppen var over hende. Stålrøret ramlede mod hans kranie med en syngende lyd. Han registrerede en dyb flænge opstå i hans hovedbund, sprunget åben af slagets kraft, men selve knoglefladen var ubrudt.

Kroppens inficerede arm sprang frem, som en giftslange. De tre midterste fingre gled direkte ind i hendes øje, stort set uden at møde modstand. Øjenæblet blev simpelthen blot skub-

bet ind i hovedet på hende. En enkelt kort stødlignende trækning gled over hendes ansigt. Døden havde været øjeblikkelig og smertefri – 'barmhjertig', faldt det ham ind, mens en anden del af ham tænkte på ordet 'praktisk'. Han var begyndt at acceptere det åbenlyse forestående resultat af alle disse dødsfald – det var svært for ham at betragte dem som mord længere.

Andrew-kroppen skridtede hen over liget – rekrutten – og ud på gangen igen. Portørens store skandinavisk udseende kollega lå udstrakt på gulvet med et skævt bidemærke i panden. Hans kittel var flået halvt af, hans T-shirt revet i stykker, og der var flere bidemærker i hans brystkasse og mave.

Nicole-kroppen stod, stadig svajende, men langt mindre usikkert end for blot nogle minutter siden overfor en panikslagen modstander i iført renovationsteknikernes koksgrå kedeldragt. Han svingede vildt med næverne. En af dem ramte Nicole-kroppen under hagen, og hun trådte tre skidt baglæns. Renovationsteknikeren kiggede sig omkring – sikkert efter et eller anden han kunne bruge som våben – og fik øje på Andrew-kroppen. Han vendte om på stedet og gik lige i armene på Tarik-kroppen. Med vidt udspilet mund gik den døde læge til angreb. Nicole-kroppen havde genvundet kontrollen over sine ben. Andrew så til, med en form for spænding, mens hans egen krop hastigt nåede frem til den nu helt omringede mand. Alle tre gengangere bed samtidigt.

Renovationsteknikeren var lang tid om at dø. Han var en stor mand og frygten for at dø gav ham overmenneskelige kræfter. Han skreg, bandede, skældte ud, men efterhånden blev han stille. Andrew-kroppen rettede sig op og så sig omkring. Inde i den havde Andrew stadig intet begreb om tid, men det var også ligegyldigt nu. Det der styrede hans aflivede legeme havde ikke brug for sekunder eller minutter. Det havde ventet under

Titus' iskappe i kryptobiotisk dvale i titusindvis af år. Dens oprindelse lå et sted, så fjernt at hans menneskelige forstand ikke kunne kapere det.

Lidt efter lidt begyndte alle de faldne at røre på sig. Den store skandinav rejste sig med en forbløffende adræthed. Lidt efter fulgte Renovationsteknikeren. Inde fra depotet kom de tre kvinder gående, mere mekanisk og stift.

Andrew vidste instinktivt hvorfor de to mænd klarede sig bedre. De var tredje generation efter artsskiftet. For hver gang den intracellulære parasitisme startede forfra blev forbindelsen mellem vært og gæst tættere, mere flydende. Andrew-kroppen ville for altid være det mest primitive eksemplar af den nye race – en tanke der opstod simultant hos Andrew og i hans symbionts bevidsthed. De konkluderede begge at de, for artens skyld, måtte holde sig i baggrunden fra nu af, og lade de nyeste komme til.

Flokken af levende døde samlede sig omkring deres to nye ledere. Niflheim-basen beboedes nu af 640 mennesker. Mens processionen gik gennem korridorens blinkende halvllys – der blev gradvist mørkere efterhånden som de kom længere bort fra infirmeriet – begyndte Andrew at forstå hvor storladent selskab han var kommet i. Arten fandtes på tusinder af kloder, styrede fjerne galakser, og antog utallige former.

Et sted der var borttrykket uendeligt både i tid og afstand, fandtes gigantiske entiteter, Guder der overlevede i det kolde, tomme, iltberøvede rum. De var på størrelse med planeter. De sansede verden i bizarre dimensioner. Levede en tidløs tilværelse.

Et sted, i en evigt mørk ørken på en biplanets bagside, levede formløse konstellationer af avancerede amøber. De bugtede sig gennem støvet fra utallige meteoror i en endeløs jagt på hinanden.

Et sted hvor en rød superkæmpe skinnede gennem giftige

luftlag, der farvede alt lys violet, slangede de sidste rester af organisk liv sig rundt mellem de sydende sten. Ætsende dampspiraler rejste sig mod en himmel der lignede et brandsår, men livet hægede sig fast.

Arten var overalt i dem. De udlevede dens higen efter perfektion, mutation efter mutation, værtsrace efter værtsrace, solsystem efter solsystem. Det var, på enhver måde, mageløst. Fra bunden af den illusoriske bore-skakt blomstrede æonernes mangfoldighed og omfavnede hans bjergtagne sind med dens fimrehårsdirrende bladfælder, som en kødædende plante omslutter en flue. Han følte hvordan hans selv, individet Andrew, langsomt og boblende blev opløst i dens fordøjelsesvæske. Han var foder for helheden, en del af noget ufatteligt, noget universelt, noget ustoppeligt.

Gennem sine døde øjne så han, at infektionen efterhånden var stærkt fremskreden. Han befandt sig i basens hysterisk bankende hjerte, omgivet af løbende og døende skikkelser. Her og der faldt en ny under vægten af snappende munde. Han var i Rekreationsfaciliteterne, som cirklen af rum omkring den store kantine blev kaldt. Sansefilmsstuer, bordtennisborde, Centralbibliotekets server. Meningsløse genstande.

Dette var et af de travleste områder. Det var et sted hvor mange korridorer mødtes og kanten var det rum i hele basen der havde flest elevatorer. Det var perfekt. Det nuværende slag – hvis man kunne kalde det et slag, det var snarere en mas-sakre, hvis man brugte jordisk terminologi – var muligvis det største de ville finde på basen. Mindst 200 nye havde sluttet sig til arten på under en halv time. Brag, skramlen og de evindelige skrig lød fra alle retninger og samlede sig en i storm af lyd i kanten. Menneskene var trængt ud langs væggene, de fleste af dem afskåret fra både hinanden og potentielle flugtruter. Desperationen var mejslet i deres forvredne ansigter mens

de uhæmmet tæskede løs på de allerede konverterede med metalbakker, stoleben, værktøj og rørstumper. Andrews selv var ved at blive visket bort, men han anså det ikke som et tab. Da gled døren til den centrale korridor op. I åbningen stod Majella. Forbindelsen mellem Andrew og symbioten blev brutalt kilet fra hinanden i et sekund hvor det forekom at alting stod stille. Majella – bleget af det sære lys i Det Hydroponiske Værk, udtæret og spøgelsesagtig – var blevet væk- ket til live af truslen om undergang. I hendes hænder knugede hun en af de tunge, manuelt betjente lasersonder – et mon-strøst improviseret våben som selv garvede teknikere havde svært ved at håndtere. I hænderne på Majella – smukke, fantastiske, besnærende Majella – var det brede cylinderformede værktøj med de ulmende kølerriste en silkelet rekvisit. Angsten lod hende håndtere det livsfarlige instrument med en abnorm elegance, til trods for de trodsigt røde gnavesår bæreselen åbnede i hendes skuldre.

Lasersondens munding blinkede med samme intensitet som en atomar eksplosion. Strålen var en usynlig forstyrrelse af luften omkring den. En af de nyligt omvendte fik skåret hovedet af med kirurgisk præcision. Det hele skete samtidigt. Varmen fra en million watt spredte sig udefter fra laserens snorlige bane gennem kanten. Majella justerede sit sigte en centimeter og affyrede en ny puls. Endnu en konvertit faldt ledeløst om på stål gulvet med en overskåret centralnervebane. Dens blod kogte.

Alle i rummet rørte på sig på én gang. Genoptog kampe, flygtede, forfulgte, søgte dækning. Andrew-kroppen – bevidst om sin sidsteplads på Artens evolutionsakse – vandrede målbevidst frem mod Majella. Bag hende bakkede en broget flok af hvidkitlede forskere, blåklædte teknikere og andre hende op, mens de arbejdede på at få gjort endnu en lasersonde klar. Hun værnede dem, som en håbets gudin-

de. Hvert øjeblik blinkede lyset og Arten mistede en vært. Hendes blik gled systematisk rundt i den kampfærgede kantine, konstant på jagt efter den nærmeste angriber.

For hvert skridt hans autonome legeme tog hen imod hans kone overskyggede symbioten stadigt flere dele af hans protesterende selv. Han følte sig udstødt af sig selv, forfrossen og stigmatiseret, stående udenfor mens Arten hyggede sig indenfor. En gnist af had blomstrede. Had til Majella.

Nicole-kroppen og Skandinav-kroppen udgjorde et utilsig-tet men effektivt skjold af kød foran Andrew. Majella fik øje på ham. Hun tog sigte på ham, men vendte hurtigt sonden mod en anden. Lysglimt. En krop drattede om. Hun tog sigte på ham igen. Blinkede. Sank en klump. Rykkede sonden en kende. Nicolekroppens arm blev revet af ved albueledet og fløj gennem lokalet, trækkende en spiral af levret, livløst blod efter sig. Kroppen fortsatte ufortrødent og bag den fulgte Andrews efter.

En bredskuldret tekniker med et busket overskæg løftede den anden laserkolbe og rettede den mod skandinav. Lysglimt. Skandinavens krop rystede da laserpulsen gennemborede den bastante brystkasse. Gløder og kogt fedt brød gennem ryggen, men den store mand fortsatte. Panikken var for alvor begyndt at brede sig blandt menneskene og det næste skud ramte end ikke en krop.

Bag Andrew var kampene allerede ved at ebbe ud. Arten havde overtaget. Han behøvede ikke vende sig om for at vide det. Han modtog viden fra de andre. Han så det i øjnene på de laserbevæbnede forsvarere foran ham. Bag ham lå der lig. Kroppe uden funktion. Så længe det varede. Pludselig gik alt lyset ud.

I dørabningen råbte folk i munden på hinanden. De affyrede et par skud mere, der eksplosivt oplyste området – et monokromt helvede af stål og blod – og forsvandt så ud i mørket. Majella så en enkelt gang på

sin mand før hun vendte sig og løb. Symbiotens greb om ham strammedes. En hær sluttede op bag ham. En hær af døde kroppe, opfyldt af et formål der var større end noget de nogensinde havde kendt mens de var i live. Andrew forestillede sig de tvekampe der nu foregik mellem vært og gæst i hvert enkelt af disse nye dobbeltvæsener. En viljernes kamp om kontrol, hvis resultat var givet på forhånd. En tåbelig, ligegyldig mental borgerkrig der blot gav de få stadigt levende mennesker et større forspring. Der blot udskød det uundgåelige. Utallige livstiders utålmodighed brændte i ham.

Forbindelsen der var Arten tegnede et klart billede af hvor de individuelle konverterede kroppe befandt sig, da de bevægede sig ud i det mørklagte gangsystem hinsides valpladsen. Andrew fulgte dem da de spredte sig ned ad sidekorridorer, via luftsluser, op og ned i matrielskakter, for at finde de sidste rester af modstand. De mest avancerede individer var sjette generation efter artsskiftet. Et antal var faldet og et mindre antal menneskekroppe var for ødelagte til at gennemføre konversionen. Der var 139 mennesker tilbage på Niflheim-basen, så vidt Arten vidste.

Andrew-kroppen bevægede sig blandt de bagerste. Nicole-kroppen gik langsomt, ude af balance på grund af den manglende arm. Andre af de første fulgte dem. De mere avancerede var for længst langt borte. Kroppen nåede en elevatordør og trådte inden for den afmærkede zone. Elevatoren ville registrere hans tilstedeværelse og ankomme så snart den var fri. Der skete intet. Samtlige fire lamper over døren var grå og kolde. Omkring Andrew-kroppen gik de andre legemer i stå. Stod blot stille og afventende uden af sige en lyd. Der var fuldkommen tavshed.

Fuldkommen tavshed kunne ikke lade sig gøre. Der ville altid være en eller anden maskind, et relæ, en pumpe, noget der blev drevet af en energikilde, og

det måtte nødvendigvis støje bare den mindste smule. Andrews decimerede tilbageværende forstand forsøgte at bortforklare stilheden. Symbioten gravede i blinde i hans hukommelse efter det samme. Samtidigt gik de begge i gang med at forudse konsekvenserne af de mulige forklaringer. En diffus skygge af frygt fik de konverterede omkring ham til at spjætte – en enkelt lille ufrivillig muskelspasme afslørede denne frygt.

Andrew fordybede sig i sine bange forudannelser, mens hans krop stavrede videre gennem gangene. Her og der lød der fjerne lyde af tumult men der var stadig intet tegn på maskinel aktivitet. Basen henlåg simpelthen i bælgmørke og kun hans nære kendskab til dens opbygning gjorde ham i stand til at finde vej. Han var på vej op.

Uden elevatorerne var turen til toppen både langvarig og besværlig. Der var trapper og stiger hele vejen, men man måtte skifte skakt flere gange for at nå helt derop. Menneskerne ville søge mod redningsbådene, naturligvis, men kun de færreste kunne finde derop uden hjælp, slet ikke i mørke og med en nærmest udødelig fjende i hælene. Han ville stå og tage imod dem. Skrattende statisk lyd blæste ud af en højttaler et halvt skridt fra ham. Havde hans nervesystem virket normalt var han død af skræk. Nu irriterede det ham bare.

“Hallo? Hallo...KRRRRRRR... Jeg tror I kan høre mig nu.”

En stemme flød fra højttaleren – flød som et halvfrossent vandfald, tykt af grødis og flager, opgivende overfor vinterens ustoppelige garrotte.

“Det er mig... Carlo... I ved, ham det fede læs nede i bore-skakten. I ser mig nogle gange når jeg henter mad...”

Carlo lød træt og deprimeret som sædvanligt, tænkte Andrew, men også afklaret. Afklaret og uendeligt forvirret på én gang.

“Jeg har siddet hernede i lang tid, I ved. Her er ensomt og her er ubehageligt. Jeg har besluttet

mig for at være ærlig her til sidst, som I nok kan høre... For det første: Jeg har hacket mig ind i samtlige kameraer på basen. Det er længe siden. Jeg må indrømme nogle af Jer har udlevet nogle ... interessante ideer, uden at vide at jeg har kigget med. I dag sad jeg og så på Ana og Mira mens de kneppede i et af depotrummene. De blev overfaldet af min ven Andrew, der burde være død, og så skete der en masse jeg ikke kan forklare. Det ser ikke godt ud. Jeg aner ikke hvad der sker, men det ser ud som om en ekstremt smitsom sygdom er brudt ud oppe hos Jer. Så vidt jeg kan se er der ikke mere end små tredive mennesker tilbage, men det er selvfølgelig svært at bedømme nu hvor jeg har taget lyset. Nå ja, lyset. Jeg har faktisk taget al strømmen fra basen. Jeg er nogenlunde sikker hernede, men jeg kan se hvor det bærer hen. Vi skal alle sammen dø her folkens. Undskyld, men I ved... Jeg sagde jeg ville være ærlig. Jeg har omdirigeret strømmen, så det hele føres tilbage til reaktoren på overfladen. Der kan ikke gå lang til før den overopheder og nedsmelter. Jeg sidder her i underbukser og har lige dødsdømt hele lortet.”

Carlo lød næsten glad. På en eller anden måde var der triumf at spore i hans gradvist mere bævrede stemme. Efter en pause hvor han bare træk vejret dybt ind og ud fortsatte han.

“Her er ved at blive koldt. Jeg har kun beholdt strømmen til højttalersystemet. Jeg kan ikke længere følge Jer på skærmene deroppe, men jeg tror at der er et par stykker der kan høre...”

Andrew stred sig videre op ad de raslende præstøbte metaltrapper mens han prøvede at ignorere Carlos mere og mere usammenhængende sludren. Inde i ham hylede symbioten og ruskede i hans synapser for at få kroppen til at skynde sig mere. Andrew noterede sig at adskillige muskelfibre strakte sig og knækkede som møre elastikker. Femur i højre side var ligeså langsomt ved at glide fra hoften

efterhånden som ledbåndene sprang. Der var ingen smerte – simpelthen blot en øvre grænse for menneskekroppens formåen. Andrew-kroppen ville ud, bort fra Titus, overleve og videreføres. Universet var fyldt med Arten, ja, men den var ikke kommet så langt ved at overgive sig til ødelæggelse. Symbioten tvang arme og ben til at lystre dens makabre bud og fortsætte opad, hele tiden opad. Den vidste allerede hvad ordet “nedsmeltning” betød.

Endelig nåede Andrew til den sidste dør. I baggrunden af hans bevidsthed pladrede Carlo stadig løs, nu med mange lange mellemrum mens han etapevist gled dybere og dybere ned i sin hypotermiske choktilstand.

Døren var splittet ad. Den rustne jernplade bar synlige tegn på at være blevet brændt – systematisk smeltet ved ekstremt høj varme. Basens vægge skælvede pludseligt, som ved et lavskala-jordskælv. Andrew og hans krop fortsatte fremad, ind i basens øverste rum.

Sønderslået af overanstrengelse krabbede kroppen gennem gangsystemet, i en kakofonisk storm af reaktorens dødsvræl og Carlos tungetale der brusede ud af overstyrte højtalere, indtil den nåede den første redningsbåd. En blinkende gul diode over sluseporten afslørede at der på en eller anden måde var strømtilførsel. Kroppen flåede portens håndtag i bund, så den forsvandt op efter med en susen. Den itu-revne, blodindsmurte patientdragt blafrede i vinden. Et tordnende brag gav genlyd gennem rør og skakter. Andrew gloede direkte ind i munden på en lasersonde.

Majella stod, som den eneste, inde i redningsbåden. Dækslerne til flere af dens computere stod åbne. Ledninger væltede ud af dem og var samlet i et bundt på gulvet. Bundet forsvandt ind i en anden lasersonde, der lå og vibrerede på gulvet ved siden af den brede tekniker der havde båret den. Hans hoved var et stort hul, og bidemærkerne i hans blotlagte skulder talte

deres eget tydelige sprog.

Majella trådte et skridt tilbage da han opdagede hvem han var. Hun gloede på ham med en uforglemmelig blanding af dyb kærlighed, sorg og had, indtil hendes øjne løb over. Andrew-kroppen koncentrerede sig om den rødglødende munding og gjorde ingenting. Hun trådte endnu et skridt tilbage.

Andrews kæmpede mod det sorte iskolde hav der nu truede med at opsluge ham helt. Han kastede sig rundt i sit sind, druknende og bevidst om at enden var nær. Men det var Majella. Han kæmpede, men vidste ikke for hvad. Han kunne intet gøre for at redde hende. Hans krop lystrede ikke. Han mindede sig selv om Majella, men han kunne ikke længere klare sig mod bølgerne der skyllede ind over ham. Arten var ved at opsluge ham helt.

Hun trykkede lasersondens aftrækker i bund. Lysglimt. Mørke.

Majella så Titus forsvinde i det endeløse sorte intet. Niflheim-basen var eksploderet. Den radioaktive sky ville blive flået i småstykker af de vanvittige isvinde der konstant hærgede månens overflade. Basen og dens beboere var begravet i et mausoleum af is. Hun stod op og så ud af køjets tykke glasrude. Instrumenterne ved pilotsædet summede veltilfredse. Autopiloten havde fundet kursen. Vejen hjem til Jorden. Hun sendte et sidste sørgmodigt blik mod Titus, slentrede hen til sædet og satte sig. Hun sad længe med hænderne for ørerne i et forsøg på at lukke skrigene og synerne ude – uden held. Hendes hånd fandt udløseren der kunne lægge sædet ned og hun lænede sig bagover. En dråbe ramte hende på panden. Hun spærrede øjnene op. Og så direkte op på Andrews opspærrede mund.

* * *

* * *

- På grund af en hveps ændrede Larrys liv sig dramatisk

Captain America versus Captain America

Af ~~Ullrich von Baden~~film, right,
ikke flere pseudonymer!
Altså: Rasmus Wichmann.

Yeah, velkommen tilbage til min klumme, selvom jeg ikke selv kan huske hvornår jeg sammenlignede Hulk-filmene. Og teknisk set var er det ikke MIN klumme, men mig og Ullrichs, bortset fra at han er blevet fyret på grund af en anmeldelse, nej vent, man kan ikke blive fyret når man ikke får løn for det, og i øvrigt har han aldrig rigtig eksisteret. META!

Først lidt baggrundshistorie: Hvis du læser det her blad ved du nok hvem Captain America er, men fordi min morfar var adjutant for arveprins Knud, vil jeg gå i hans fodspor, og fortælle at Captain America i virkeligheden blev skabt af bl.a. Jack Kirby i 1940'erne, og (genind-)skrevet ind i Marvels kontinuitet i 1964. Den fiktive historie er at han er den fysisk svage, men modige, Steve Rogers, der deltager i et militært eksperiment, og bliver til den første og eneste amerikanske super-soldat (selvom historien er blevet "retconnet" senere, *suk*).

Historien om hans tilbagekomst er i sig selv ikonisk – han bliver bogstavelig talt gravet op igen efter at have ligget i dvale, og en vigtig del af hans personlighed er at han er et levende stykke WWII-historie.

Når Captain America overhovedet har kunnet fænge som andet end en propaganda-figur, skyldes det den personlighed som han har været udstyret med lige fra begyndelsen: Han er godt nok et højt, blondt, arisk "overmenneske", men han har aldrig opfattet sig selv om andet end Steve, en helt almindelig soldat. Han tager dog ikke bare blindt imod ordrer – han kæmper for manden på gaden.

Captain America 1990 vs Captain America 2011

Ergo: "I am a real American. Fight for the rights of every man." (og ja, det var en wrestling-reference)

Og nu: En ironisk gennemgang af Captain America-filmene, hvor jeg nogle gange tager pis på jer, og lader som om jeg faktisk kan lide den shitty 1990-version, og andre gange rent faktisk påpeger elementer ved den som jeg kan lide.

Ja, der er faktisk lavet film om Captain America før 2011. Flere gange endda. Der var dengang i 1979, da Reb Browns OG Christophers Lees kæmpemæssige talenter blev spildt på nogle elendige TV-film, der intet havde med Captain Americas stolte WWII-rødder at gøre, og fuldkommen ignorerede historien om "supersoldat-eksperimentet". Og ja, Reb Brown var faktisk en rigtigt elendig skuespiller, men jeg lader som om jeg kan lide ham for at være ironisk, bortset fra at jeg nu har ødelagt virkningen ved at sige det lige ud. Kors. [Red. Argh, Rasmus, du tror da vel ikke at jeg vil bringe sådan noget useriøst noget?! Hvis du vil skrive sådan, må du lave dit eget blad! Nej, vent, det er bare Rasmus igen der lader som om jeg er redaktøren... eller er det virkelig red., der lader som om han er mig. META-CLUSTERFUCK!]

Nej, der var en meget mere respektfuld genfortælling i 1990, instrueret af Albert Pyun. Ja, instruktøren af *The Sword and the Sorcerer*, og generelt en ægte exploitation sclock-meister. Ja, jeg smider om mig med jiddisch

i dag. Kald det en forsinket reaktion på Norman Spinrads besøg i Danmark til Fantasticon 2008.

Jeg vil referere til denne film (IMDB kalder den bl.a. "Das Duell der Giganten") som "CA90", og den nye film *Captain America: The First Avenger* af den (tydeligvis hidtil stærkt undervurderede) John Johnston som "CATFA", fordi det ville lyde dumt at kalde den noget med "11", når den er 20 år yngre end den sidste filmatisering, og selv om det andet også lyder dumt.

CA90 var i øvrigt en amerikansk-jugoslavisk samproduktion, hvilket lyder virkelig underligt, indtil det går op for én af at alle Fantastic Four-filmene (inklusive den aldrig udgivne Roger Corman-produktion fra 1994) er lavet af tyske Constantin Film! Jep, hver gang I føler trang til at brokke jer over amerikansk popkultur, så vær lige sikker på at det ikke er finansieret af EU-kapital først!

"The origin story"

CA90 begynder faktisk lovende nok. Steve Rogers bliver eksperimenteret på og sendes direkte i kamp for at stoppe fjendens egen supersoldat, Blodkraniet/Red Skull i en udmærket action-sekvens, der understreger hvor godt karakteren passer ind i en lidt udflippet version af WWII. Men "cap" bliver meget hurtigt frosset ned, således at det meste af filmen foregår i nutiden, således at der kan spares penge på set-design. Genialt!

CATFA begynder faktisk med at "Cap" bliver fundet og fortæl-

ler så resten af historien som flashback, således at selve handlingen finder sted under WWII. Det gør de fordi der er skrevet masser af gode historier i tegneseriens "guldalder" som de kan trække på, men også fordi de på forhånd vidste at de kunne gemme den stærke "en mand fra fortiden"-historie til Avengers-filmen næste år!

Bemærk i øvrigt at begge film giver "Cap" og Red Skull den samme oprindelse som en del af supersoldat-eksperimentet. Det sparer en masse tid, men sandt at sige fungerer det glimrende i begge tilfælde, fordi det understreger at "Cap" bare er en almindelig, god mand der har fået superkræfter, medens Red Skull opfatter sig selv som hævet over resten af menneskeheden.

Vinderen: Ingen af dem. Eller rettere: Begge to. Begge film genfortæller historien med respekt for materialet, hvilket er præcis hvad fansene kan lide – uden at det dermed bliver indforstået.

Kostumet

Tro det eller ej, men kostumet i CA90 er en langt mere tro gengivelse af tegneserien end CATFA. Men som det siges i tegnefilmen "Marvel Villains Assemble": *Something that looked cool in the forties, doesn't necessarily look cool now.*

Selv "Cap" bemærker at kostumet er dårlig camouflage, men samtidig siges det at det opvejes af den symbolske værdi. Og der har de virkelig en pointe: "Cap" er et ikon, og selve den propaganda-værdi som de gamle tegneserier havde, var faktisk virkelig nok!

CATFA er lige så klar over at de er nødt til at være selvbevidste om kostumet, derfor gør de også et stort nummer ud af at "Cap" først bliver brugt som en succesfuld propaganda-figur.

Da han så rent faktisk bliver sendt i kamp, bliver hans kostume lavet om til noget der minder

Red Skull 1990 vs. Red Skull 2011

om det selvsamme redesign hans kostume har fået i tegneserien i de senere år. Det er rigtigt godt gjort.

Vinderen: CA90. Hvorfor? Fordi det kræver kæmpe BALLS at gengive det oprindelige kostume i en film, komplet med de små vinger på hans maske, og stadig kræve at blive taget seriøst.

I modsætning til denne klumme.

Effekter

CATFA har en glimrende blend af ægte stuntwork og computereffekter, for ikke at tale om et kitschet WWII-retro-et-og-andet, som ser fantastisk ud på film.

Den allerbedste effekt, er den måde hvorpå Chris Evans er blevet gjort mindre til rollen som Steve Rogers før eksperimentet.

CA90 har plastik-ører på Captain America-kostumet, fordi det gjorde ondt at have masken på.

Vinderen: CA90. Plastik. Ører. AWESOME.

Skurken

I CA90 er Red Skull ikke en nazistisk skurk, men i stedet en aldrende italiensk mafia-boss. Close enough! Nej, de kunne ikke også bare have ham frosset ned, eller som leder af nogle eksilnazis i Argentina, eller gjort til en terrorist. Han er en mafia-boss nu.

Hvorfor? Well, jeg har en hy-

potese. For det første kunne Scott Paulin lave en bedre italiensk accent end en tysk. For det andet optræder Vesttyskland flere steder på de godes side. Man ville gerne undgå at træde mere rundt i nazi-chic i 1990, hvor organiseret kriminalitet og den kolde krig var tæt. Derudover så var det her efter Falklandskrigen og juntaens fald, så det kan have virket ufint at portrættere Argentina som en nazi-rede.

De har prøvet på at gøre ham bare en lille smule interessant, ved at han oprindeligt var en italiensk dreng der blev eksperimenteret på, mod sin vilje. Der er et virkeligt godt øjeblik, hvor han kigger op på de fascistiske videnskabsmænd, som for at vinde deres accept. Creepy!

Derudover er der en ikonisk scene hvor han, uden grund (og uden at det bliver bragt op igen), hugger sin ene hånd af.

I CATFA spiller agent Smith rollen som Red Skull, på en måde der er meget tro mod forlægget, men hvis jeg skal være helt ærlig, er han ikke særligt fascinerende. Mænd i tight sort læder, der hører Wagner mens de planlægger at opnå verdensherredømmet? Been there, done that! Og han prøver ikke engang at lave en accent.

Bemærk i øvrigt at i begge film har man valgt at Red Skulls ansigt faktisk er blevet til et kranium... sort of.

Vinderen: CA90. Hej, jeg kan sgu meget godt lide Scott Paulin.

Ja, I synes sikkert at agent Smith spillede en god L. Ron i Ringenes herre, men det her er serious business! Og intet siger "seriøst" som at hugge sin egen hånd af. Ja, bare vent og se hvis den her klumme ikke kommer på tryk!

Øvrige karakterer

CATFA har virkelig det hele. Som en ekstra skurk er der nazividenskabsmanden Arnim Zola (spillet af Toby Jones, der virkelig lyste op i filmen *The Mist*), samt hele HYDRA-organisationen, klædt i sort læder, og med hjelme der minder om stumfilmklassikeren *Himmelskibet* (wow, en reference til filmen der gav navn til bladet!).

Blandt de gode, spiller Tommy Lee Jones sig selv (IGEN), men "Caps" flamme Peggy Carter, de gamle "Howling Commandos" ligeledes taget fra 1940'ernes tegneserier med Nick Fury (jah, Samuel L. Jackson er sikkert cool i den rolle, men DAVID FUCKING HASSELHOFF er stadig den eneste rigtige Fury!), og endda en mere bad-ass version af "Caps" gamle sidekick Bucky er med. Ajrån Mands far er med! Hell, den gamle "Human Touch"-android er med på en udstilling!

Jeg kan ikke komme i tanke om nogen anden film der har kræset så meget for fandom.

CA90 har... Francesca Neri som blodkraniets datter. Ingen forbindelse til hans datter "Sin" i tegneserien. Hun er faktisk meget overbevisende, ikke mindst fordi hun ligner min onde kusine ret meget. Hun har også nogle virkelig, virkelig labre livvagter, som betegnende nok er listet på IMDB som "Perfect, young Italian." Mange af dem spilles dog af jugoslaver. MINDFUCK!

I øvrigt spiller Ronny Cox (der spillede det samme corporate røvhul i *Robocop* og *Total Recall*) den amerikanske præsident. Det er faktisk meget cool at se ham som én af de gode.

Vinderen: CA90. I hørte hvad jeg

sagde: Francesca Neri, fordi jeg synes at hun er lidt hot, men på den anden side skrev jeg også at hun mindede mig om min kusine (AD!).

Så nu har jeg lige ødelagt mit eget synspunkt. Men jeg gider ikke gå tilbage og ændre i teksten, så CA90 vinder stadig. Desuden er Jack Kirbys ærkefejende Stan Lee med i CATFA, hvilket er virkelig douchey gjort af dem, så det må jo trække ned.

Cap selv

Meget kan man sige om de forskellige filmatiseringer, men Cap er altid blevet castet perfekt. Måske var den bedste casting overhovedet Reb Brown, fordi han ER Captain America: En stjerne, der ikke desto mindre altid stiller op for sine fans. Og ved I hvad? Han har spillet sammen med Lou Ferrigno, i adskillige film. Jep! *The Hulk* og "Cap" på samme hold! (Og endnu mere crazy: Chris Evans spillede også Human Torch i crap-versionerne fra Constantin Film, hvilket der ved umuliggør en crossover. Hurraaaaaah!)

Men Brett Sallinger i CA90 er også god. Han virker drenget og naiv, selv om han stadig er en ægte fighter.

Ligeledes spiller Chris Evans Cap med humor og varme. Han formår at virke enormt usikker på sig selv, samtidig med at man ikke er i tvivl om at han altid vil gøre det rigtige, uden at tænke sig om et øjeblik. Men der er nu noget ved denne version af "Cap", der ikke rigtigt fungerer. Han dræber nemlig rigtigt mange af sine modstandere. Selvfølgelig er det krig, men så vidt jeg husker har Cap aldrig gjort sig i den slags!

Begge versioner af Captain America bruger hovedet lige så meget som deres muskler, hvilket er rigtigt godt set.

Det bedste øjeblik i CA90 er nok da "Cap" møder den amerikanske præsident. Han er goddamn Captain America, og alligevel er hans reaktion et drenget "Gee whiz", for nu har han fået lov til

at møde præsidenten! Det siger næsten alt om hans person.

De bedste øjeblikke er faktisk før Steve Rogers bliver til "Cap", hvor han bruger sin opfindsomhed og mod til at løse opgaverne under træningen.

Vinderen: Publikum, sgu da. Dig og mig.

Handlingen

I CATFA er det altså lige på og hårdt. Det er "Cap" og banden der kæmper sig vej, base for base, for at få forhindret Red Skull i at bruge sine supervåben, hvor det eneste der er mangler er den patriotiske musik.

I CA90... er det nærmest som en detektivfilm, hvor "Cap" (sans kostume) efterforsker Red Skulls forbryderimperium, og kun dresser op til den endelige konfrontation.

Det er tydeligt at de hermed prøvede på at lave en mere nutidig superhelte-film, med mindre camp. Det er så bare ærgerligt at det er det modsatte af hvad alle der havde interesse i at se filmen, ønskede at se. Way to go med forventningsafstemning, gutter!

Vinderen: CA90. Ja, faktisk er det en interessant idé at prøve at gøre superhelte mere realistiske. Og de prøver på at gøre det til at pointe at "Cap" er en "forældet" figur der nu skal bevise sit værd. De kunne og burde bare have gjort meget mere ud af det.

Konklusion: Ikke overraskende, er Captain America (1990) vinderen! Or something. Ja, I kommer jo alle sammen til at se den nye under alle omstændigheder, så hvad er pointen i at anbefale dén? Prøv i stedet at gøre jer selv en tjeneste, og få også set den gamle. Spørg jer selv: Havde de alligevel ikke meget godt styr på selve karakteren?

SF-tegneserier: 3 DC helte-teams i en nøddeskal

Af ~~Tue Sørensen~~

Rasmus Wichmann

Awrrrr! Troede I at pirater kun var noget der roamede uden for Somalia, og internettet? Jeg har kapret den her serie, bitches, og det skal I være glade for, ellers ville I måske aldrig have hørt om dette lille dannelsesprogram!

Omega Men # 1

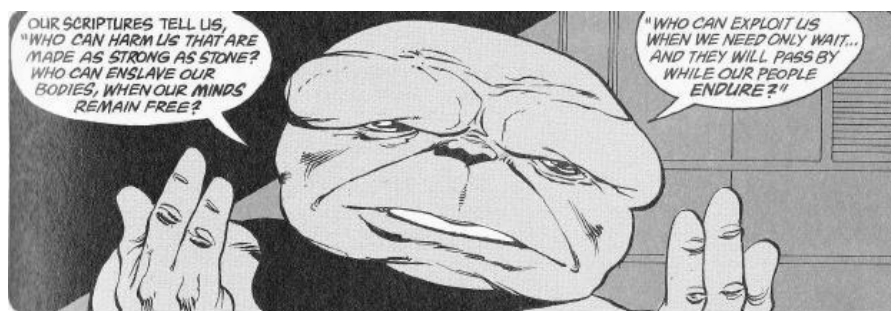
Omega Men

Formalia: *Omega Men* # 1-38 + 2 annuals (1983-1986, vol. 1).

Se også: *Green Lantern* # 141, *De Nye Titaner* # 5, *Omega Men* # 1-6 (vol. 2)

Hvad det var:

En rum-opera med superkræfter, der tog udgangspunkt i en lille gruppe frihedskæmpers kamp mod det onde imperium, i stjer-nesystemet Vega (bl.a. hjem for superheltinden Starfire). Det er langt coolere end det lyder.

Broot på vej til at blive sin planets Gandhi

Hvorfor det var cool:

Man bliver faktisk aldrig træt af at læse om en lille gruppe individer der går op mod ufattelige odds.

Udgangspunktet er ikke særligt originalt, og få af karaktererne er så mindeværdige at jeg vil bruge plads på at beskrive dem her.

Nej, serien er mindeværdig fordi den har et grundlæggende tema som konsekvent bliver samlet op og analyseret fra alle ender og kanter: Might-makes-right-problematikken.

Allerede i løbet af de første par numre bliver lederen Primus udfordret af den impulsive Tigorr, hvor spørgsmålet er om sidstnævnte har mere ret til at lede, bare fordi han er den bedste til at slå. Hans vellykkede angreb på det onde imperium allerede inden for de første fire numre (!) synes at besvare det, hvorefter Tigorr dog straks konfronteres med implikationerne af sin egen succes – hovedskurken plager ham nemlig med, at hans plan hele tiden havde været at få de fredelige veganere (ja, undskyld navnet) gjort til brutale krigere.

Så er der Broot, den eneste krigers fra sit fredelige folk, der siden tidernes morgen aldrig havde turdet slå igen, på grund af frykten for at gentage en katastrofe (læs: arvesynden). Dette udnytter et folk af slavehandlere så på det grusomste. Da han slår igen, bliver han udstødt, men hans eksempel sætter også gang i en voldskult som han ikke kan stå inde for. Den oprindelige forfatter (den ellers fremragende Roger Slifer) er lige så diskret med sin kritik af pacifisme og kristendom som motherfucking

Nietzsche, og formår på ingen måde at give et svar på den problematik han slynger ud, men forfatterskifte til Todd Klein giver det en ekstremt spændende løsning ved at Broot opdager en ikke-voldelig måde at kæmpe på, og dermed ender med at fremstå som den store reformator af dét han første ville bekæmpe.

Andet guf:

Dusørjægeren Lobo optræder her i sin "pre-crisis"-inkarnation (DC Comics-univerterne blev smeltet sammen til ét univers i 1985, hvilket betød at historien blev omskrevet, aaargh), som den sidste overlevende "velorpi-ner", der var et krigerisk folkefærd, modsat den nyere, mere kendte historie om at Lobo er den sidste af de fredelige "czarnianere", som han udslettede med en hjemmeopgave i biologi.

Denne Lobo er ung, skægløs, og går i et virkelig bøsset kostume (han begynder dog allerede at bruge læderjakke sidst i *The Omega Men*), men han er koldblodig og ekstremt intelligent – modsat den vilkårlighed der præger den senere Lobo.

Lobo havde også en makker kaldet "Bedlam" dengang (der var mindre farligere, men optrådte hyppigere som skurk), en form for rum-redneck. Hans død tydeliggjorde allerede da, at Lobo virkelig havde brug for en makker. Det er fuldkommen ligesom med Jack Sparrow: Den underlige enspænder kan ikke stå alene, for det er de hovedkuldskonfrontationer med normaliteten der skaber dynamikken.

L.E.G.I.O.N. # 1

L.E.G.I.O.N.

Formalia: L.E.G.I.O.N. # 1-70 + 5 annuals (1989-1994), R.E.B.E.L.S. # 0-17 (1994-1996, vol. 1), R.E.B.E.L.S. # 1-28 (2009-2011, vol. 2)

Hvad det var:

Serien var endnu en Rum-opera, og skulle fungere som en baggrundshistorie for Legion of Superheroes. Men hvor disse var superhelte i en sci-fi-setting, var L.E.G.I.O.N. en sci-fi-serie i et superhelte-univers.

Hvorfor det var cool:

Ingen anden serie har nogensinde distanceret sig så meget fra "vigilante"-tilgangen til forbryderbekæmpelse, og haft en sådan bevidsthed om at være en politistyrke (selv sammenlignet med Green Lantern Corps). Og det vel at mærke uden at være en flok spejderdreng. Serien tager problematikker som indgreb i andre kulturer, politivold, og raceoptøjer.

Heltene flirter selv med fascismen, samtidig med at deres fjender inkluderer diktaturer.

Seriens hovedperson er Vril Dox, ingen ringere end superskurken Brainiacs søn/skabning. Han er klinisk set en psykopatisk karakter – det siges faktisk ligeud at han er et geni med en

Vril Dox og dhurlaneren har en lille snak

følelsesmæssig spændvidde som en nyfødt.

Han ejer ganske enkelt ikke empati og kan ikke finde ud af at bede nogen om at gøre noget – det er under hans værdighed. Alt han vil have gjort, beordrer eller manipulerer han derfor andre til at gøre. Men Vril Dox har alligevel fået en stærk moral igennem sin læremester, dhurlaneren, og det betyder i praksis at han ikke har nogen personlige ambitioner om magt. Det handler alt sammen om lov og orden og fred. Netop fordi Dox begynder serien fra et nulpunkt, er der masser af plads til udvikling hen ad vejen. I de første mange numre går han bersærk når noget går ham imod, ligesom et lille barn der skrider. Senere møder han sin store kærlighed (OG store skuffelse), ligesom de fleste teenagers gør. Da serien slutter, har han taget faderrollen på sig. Ved slutningen af den første R.E.B.E.L.S.-serie, har vi altså noget nær den perfekte afrunding – planlagt eller ej.

Andet guf:

L.E.G.I.O.N. overdrages faklen fra Omega Men, da de deltager i samme fangeflugt i mini-serien Invasion!, og optræder sammen igen i både *Omega Men* (vol. 2) og *R.E.B.E.L.S.* (vol. 2)

Lobo i en typisk situation

Lobo er virkelig i sit es i denne serie, og man kan ikke lade være med at elske at hade ham, eller hade at elske ham. Der gives kun den tyndest mulige forklaring på hvorfor han overhovedet er et på et hold – og overeksponerer ham desværre også – men det er igen virkelig tydeligt hvor godt han fungerer som et holds "comic relief", og at han faktisk ikke kan være andet, når al humoren kommer af at han er en totalt unuanceret, ensopret Rasmus-modsat (hvis I vil have mig undskyldt udtrykket).

Valor (se *Himmelskibet* # 29), var også en del af holdet – indtil hans principper fik ham smidt ud af regelrytteren Vril Dox!

New Gods

Formalia: New Gods # 1-28 (1989-1991, vol. 3)

Hvorfor det var cool: Skrevet af Mark Evanier. Sempelthen. Og hvem er han så?

Han begyndte som en, med hans egne ord, overflødig assistent til Jack "The King" Kirby (se *Himmelskibet* # 18, samt Strip! # 47 for mere om Kirby og "Fourth World"-konceptet), og har også skrevet den store biografi om dette koryfæernes koryfæ, hvis store tanker ofte leder til at man sidder og kommer med Keanu Reeves-agtige udbrud.

Evanier er Kirbys totale modsætning, samtidig med at der næppe er nogen andre der har haft så god forståelse for hvad Kirby ville med Fourth World-

sagaen – i hvert fald er hans eget bud på det meget tilfredsstillende.

Grunden til at han i dén grad er anti-Kirby, er at han faktisk tog en anden mands værk op, og tolkede og kom med tilføjelser, i stedet for at skabe sit eget fra bunden (det gjorde han så også – men alligevel).

New Gods # 1

Der er en bidende ironi i at guden Highfather i serien kritiserer sine rådgivere at de vil styre den verden han har skabt – lidt for tydeligt en allegori over redaktionel styring af "det kreative geni" – samtidig med at Evanier selv overbevisende formår at samle tråden op efter Kirby, og i øvrigt også delte teten med Paris Cullins.

Så, hvad bringer han/de så til bordet, hvis vi forudsætter at man efterhånden godt kan sige dét på dansk?

Først og fremmest gøres der meget ud af New Gods er, well, *guder*, og ikke blot superhelte fra en anden planet eller dimension. Det tages derfor meget alvorligt at de er metafysiske skabninger, der er forbundet med selve virkeligheden og universet på en sådan måde, at de ikke ville kunne eksistere uden at der var nogen til at tro på dem – samtidig med at universet ville ophøre med at eksistere uden dem. Whoah.

Der åbnes op for at de, som

guder, er underlagt nogle universets love som dødelige ikke er (navnlig at en skaber aldrig kan ødelægges af sine skabninger), desværre kunne det godt være blevet gjort mere eksplicit hvad de kan, som dødelige ikke kan.

Endvidere tydeliggøres det at disse "teknoguder" skal læses som en allegori over den tiltro der er til teknologiens udvikling, hvilket bliver forklaringen på hvorfor det gode ikke kan vinde over det onde med vold. Selve dét at "The Commander" (der vil føre krig mod det onde) udfordrer Highfather (der foretrækker fred), får planeten New Genesis til at ryste. Idéen er nok at brugen af teknologi i krig, skaber tvivl! Alligevel kører serien kun denne allegori så og så langt ud – det gode kommer i sidste ende fra "The Source", selve definitionen på en højere instans, hinsides al forståelse. Uh.

Det er i øvrigt bemærkelsesværdigt hvordan troen som fundament og betingelse af det jordiske plan, samt hvordan skift i troen direkte ændrer på det metafysiske plan, senere blev hele idé-grundlaget for Advanced Dungeons and Dragons fremragende Planescape-univers.

Derudover så bliver de *gamle* guder givet en baggrundshistorie (der må nødvendigvis have været nogen, ellers ville titlen ikke give mening!), og der åbnes op for den mulighed at de kan komme tilbage – især fordi resterne af dem aldrig kan stedes til hvile.

Andre gode idéer, er at der åbnes op for udforskningen af "The Source", navnlig hvad der er sket med dem der har forsøgt på det, og hvad den såkaldte "Anti-Life Equation" (som den onde Darkseid vil bruge til at styre alt levende med) egentlig er, og mysteriet om hvorfor Darkseid kan kalde sine undersætter tilbage fra de døde, eller rettere: Hvorfor det strengt taget ikke er dét han gør og hvorfor det er så forkert at han gør det! Dude.

Desværre endte serien inden der rigtigt blev åbnet op for de spørgsmål den selv rejser – og så alligevel ikke! Hvad mener jeg med dét? Ved jeg overhovedet selv hvad jeg mener?!

Jo, det er, som så ofte, selve de muligheder der tages op som er interessante, ikke at der gives endegyldige svar. Som sådan er det altså tilfredsstillende nok overhovedet at være kommet rundt omkring de spørgsmål serien rejser.

Andet guf: Mark Evanier er også kendt for de relativt ukendte, men udmærkede, *DNAgents* og *Crossfire* hos Eclipse Comics, der er fyldt med gode råd til alle der vil ind i branchen.

Så, indtil næste gang... Make my Marvel? (okay, dårlig stil)

Guden Orion prøver at forklare forskellen i mellem superhelte og guder for et stadig mere omtåget publikum...

NYT FANTASTIK PÅ DANSK

af Janus Andersen

Listen i denne udgave
gælder til oktober 2011.

FAG- OG ANDRE UDGIVELSER

- *I guders og heltes spor : perspektivtekster fra antikken til vor tid.* Systime, 167 sider, kr. 235,00
- Bødker, Fine: *Rollespil i skolen : dragter, udstyr og ideer til indskolingsbørn.* Klematis, 92 sider
- Egelund, Bilbo: *Fantasyliteratur.* Gyldendal, 147 sider
- Tegneserier i Danmark : statusrapport. Dansk Tegneserieråd

SKØNLITTERATUR, VOKSNE

- Bag Adonais spejl, redaktør: Nikolaj Højberg. Kandor, 410 sider, kr. 249,00
- Duncan, Glen: *Den sidste varulv.* C&K, 366 s., kr. 299,95
- Gyrðir Elíasson: *Mellem træerne.* Torgard, 218 s., kr. 249
- Gårdsvoll, Bjarne: *Hvem myrdede Formand Mao? : gyserne fra sø og land.* Attika, 149 sider, kr. 149,00
- Lethem, Jonathan: *Chronic city.* Klim, 425 sider, kr. 349,00
- Life, John: *Christiania du har mit hjerte.* Det Poetiske Bureau, 305 sider, kr. 200,00
- Lou, Arn: *Operation: Nibiru 2012.* Bogkanten, 301 sider, kr. 199,00
- Lovecraft, H. P.: *Rædslen fra Dunwich.* Zoom, 121 sider, kr. 69,95
- Nyhavn, Ejler: *Pattedyr i mørket.* Ravnerock, 150 sider
- Polke, Stefan: *Sorte historier.* Mellemsgaard, 169 s., kr. 199
- Pontoppidan, M.: *Antifaust. Refiktion og Debat,* 187 sider, kr. 250,00
- Rasch, Flemming R. P.: *Minerne på Orthomyx og andre SF noveller.* Science Fiction Cirklen, 197 sider, kr. 199,00
- Sandemo, Margit: *Ridtet mod vest (Heksemesteren, 8).* Jentas, 237 sider
- Sandemo, Margit: *Det flam-mende sværd (Heksemesteren, 9).* Jentas, 250 sider
- Sandemo, Margit: *Dværgeråb (Heksemesteren, 10).* Jentas, 237 sider
- Shteyngart, Gary: *Super sørgelig sand kærlighedshistorie.* Gyldendal, 354 sider
- Steinar Bragi: *Udveje.* Arena, 74 sider
- Aarøe Nissen, Helle: *Urmunden og andre SF noveller.* Science Fiction Cirklen, 174 sider, kr. 178,00

BØRNE- OG UNGDOMSBØGER

- Alexander, Lloyd: *Carlo Chuchios gyldne drøm.* Flachs, 326 sider
- Andersen, Kristoffer J.: *Erik Jernhånd.* Gyldendal, 183 sider, kr. 199,95

- Asquith, Ros: *Breve fra en udenjordisk skoledreng.* Flachs, 191 sider, kr. 239,00
- Blade, Adam: *Spøgelseshesten Equinus (Monsterjagten, 20).* Flachs, 117 sider
- Blade, Adam: *Huletrolden Rashouk (Monsterjagten, 21).* Flachs, 119 sider, kr. 168,00
- Blade, Adam: *Måneulven Luna (Monsterjagten, 22).* Flachs, 119 sider, kr. 168,00
- Blade, Adam: *Isdragen Blaze (Monsterjagten, 23).* Flachs, 119 sider, kr. 168,00
- Blade, Adam: *Spøgelsespanteren Stealth (Monsterjagten, 24).* Flachs, 119 sider, kr. 168,00
- Bøgeholt Pedersen, Lars: *Den sidste udfordring.* Carlsen, 59 s.
- Udødelig : kærlighedshistorier med bid, redaktør: P. C. Cast. Iris, 305 sider, kr. 120,00
- Bøgh Andersen, Kenneth: *Antboy - Tissemyren vender tilbage (Antboy, 4).* Høst, 181 sider, kr. 149,95
- Caine, Rachel: *Glashuse (The Morganville vampires, #1).* Tellerup, 316 sider, kr. 199,95
- Chancellor, Henry: *Den skjulte verden, (Tom Scatterhorns forunderlige eventyr).* Carlsen
- Gotthardt, Peter: *Sværdets forbandelse (Elverdronningens børn, 4. bog).* Carlsen, 66 sider
- Cremer, Andrea: *Ulveskæbner (Nightshade ; 2).* Tellerup, kr. 199,95
- Dickens, Rosie: *Ånden i flasken.* Flachs, 31 sider
- Donbavand, Tommy: *Troldene angriber! (Gysergaden Scream Street, 8).* Alvilda, 124 sider, kr. 99,95
- Dürr, Morten: *En papfar fra helvede.* Alinea, 76 sider, kr. 186,25
- Einspor, Henrik: *Hundredage (Ali Zongo ; 3).* Gyldendal, kr. 141,25
- Einspor, Henrik: *Vægtløse venner (Ali Zongo ; 3).* Gyldendal, kr. 141,25
- Ejsing, Lea Carlsen: *Legenden om Enyo.* People's Press Jr., 216 sider
- Hansen, Thore: *Hombabo og jeg fodrer fuglene.* Flachs, 78 sider, kr. 228,00
- Hawkins, Rachel: *Dæmon-*

- ernes hævn (*Hex Hall* ; 1). Tellerup, kr. 199,95
- Hawkins, Rachel: *Dæmonglas* (*Hex Hall* ; 2). Tellerup, kr. 298,00
 - Hejgaard, Janne: *Lola & Retfærdighedens Bog* (*Lola midt i verden*, 1. bog). Klim, 254 sider, kr. 225,00
 - Helge, Henriette: *Toso bliver drillet* (*Trolden Toso*, 1). Avesa, 24 sider, kr. 40,00
 - Helge, Henriette: *Toso glider på næsen* (*Trolden Toso*, 2). Avesa, 24 sider, kr. 40,00
 - Helge, Henriette: *Toso er sur på Rosa* (*Trolden Toso*, 3). Avesa, 24 sider, kr. 40,00
 - Helge, Henriette: *Toso i knibe* (*Trolden Toso*, 4). Avesa, 24 sider, kr. 40,00
 - Helge, Henriette: *Toso som rytter* (*Trolden Toso*, 5). Avesa, 24 sider, kr. 40,00
 - Helge, Henriette: *Toso danser med hesten* (*Trolden Toso*, 6). Avesa, 24 sider, kr. 40,00
 - Helge, Henriette: *Toso ror kajak* (*Trolden Toso*, 7). Avesa, 24 sider, kr. 40,00
 - Helge, Henriette: *Toso og de store dyr* (*Trolden Toso*, 8). Avesa, 24 sider, kr. 40,00
 - Helge, Henriette: *Toso på bjerget* (*Trolden Toso*, 9). Avesa, 24 sider, kr. 40,00
 - Helge, Henriette: *Toso fanger fisk* (*Trolden Toso*, 10). Avesa, 24 sider, kr. 40,00
 - Helge, Henriette: *Toso elsker mad* (*Trolden Toso*, 11). Avesa, 24 sider, kr. 40,00
 - Helge, Henriette: *Toso vil vinde* (*Trolden Toso*, 12). Avesa, 24 sider, kr. 40,00
 - Hoff, Kasper: *Elevatoren til jordens indre* (*Doktor Z*, 1). Gyldendal, 121 sider
 - Hoff, Kasper: *Tidspillerne* (*Doktor Z*, 2). Gyldendal, 124 s.
 - Hunter, C. C.: *Født ved midnat* (*Shadow Falls*, 1). Tellerup, 412 sider, kr. 199,95
 - Jensen, Jørn: *De forheksede dyr* (CD+BOG). AV Forlaget Den Grimme Ælling, 23 sider, kr. 456,25
 - Jensen, Jørn: *Ånden banker på* (CD+BOG). AV Forlaget Den Grimme Ælling, 23 sider, kr. 456,25
 - Jones, Allan Frewin: *God vind til Bagvendtslev* (*Himmeløerne*, 2. bog). Flachs, 166 sider, kr. 229,95
 - Jones, Allan Frewin: *Kamp over Svalefager* (*Himmeløerne*, 3. bog). Flachs, 159 sider
 - Kaaberbøl, Lene: *Kimæras hævn* (*Vildheks* ; 3). Alvilda, kr. 169,95
 - Leis, Patrick: *Reservatet* (*Camp 41*. første del). Facet, kr. 149,00
 - Leis, Patrick: *Heksehammeren* (*Camp 41*, anden del). Facet, kr. 149,00
 - Lindgren, Astrid: *Pippi Langstrømpe flytter ind i Villa Villekulla og andre historier*. Gyldendal, 138 sider, kr. 149,95
 - Lorentzen, Birgitte: *Insania*. Gyldendal, 335 sider, kr. 149,95
 - Lovegrove, James: *Tårernes fyrste* (*Smertens 5 fyrster*, 3. bog). Flachs, 132 s., kr. 198,00
 - Lovegrove, James: *Stormens fyrste* (*Smertens 5 fyrster*, 4. bog). Flachs, 114 s., kr. 198,00
 - Lovegrove, James: *Ildens fyrste* (*Smertens 5 fyrster*, 5. bog). Flachs, 133 s., kr. 198,00
 - Mercer, Sienna: *Du er på!* (*Min søster, vampyren*, nr. 5). Alvilda, 200 sider, kr. 99,95
 - Møller Jørgensen, Lene: *Et hårdt liv* (*Ravets børn*, 4). Forum, 41 sider, kr. 139,95
 - Møller Jørgensen, Lene: *Det sidste slag* (*Ravets børn*, 6). Forum, 42 sider, kr. 139,95
 - Møller Jørgensen, Lene: *Hugormens bid* (*Ravets børn*, 5). Forum, 39 sider, kr. 139,95
 - Neff, Henry H.: *Den anden belejring*, (*Den gyldne gobelin*, 2. bog). Carlsen
 - Nielandt, Dirk: *Ridder Mus*. Turbine, 45 sider, kr. 239,00
 - Noël, Alyson: *Forhekset* (*En Riley Bloom-bog*). Alvilda, 163 sider, kr. 169,95
 - Poole, Gabriella: *Blodets bånd* (*Darke Akademiet*, 2). Flachs, 289 sider, kr. 298,00
 - Rasmussen, Nis: *Trolden i æsken - og andre gysere*. Cadeau, 219 sider, kr. 169,00
 - Saunders, Kate: *Forhekset - forvekslet*. Flachs, 320 s., kr. 349
 - Schlægelberger, Sanne: *Bag sløret*. Mellemggaard, 254 sider
 - Sedgwick, Marcus: *Den hvide krage*. Høst, 252 s., kr. 229,95
 - Smith, L. J.: *Blodrus* (*The vampire diaries - Stefans fortælling* ; 2). Tellerup, kr. 298
 - Smith, L. J.: *Heksesøstre* (*The night world* ; 3). Tellerup
 - Smith, L. J.: *Mørkets døtre* (*The night world* ; 2). Tellerup, kr. 298,00
 - St. Crow, Lili: *Sorte engle*. People's Press Jr., 361 sider
 - Stephens, John: *Det smaragdgrønne atlas* (*Bøger fra Begyndelsen*, 1. del). Alvilda, 428 sider, kr. 79,95
 - Stewart, Paul: *Det smaragdgrønne kranium* (*Barnaby Grimes*, 2). Carlsen, 191 sider
- ### TEGNESERIER
- Andersen, Tage: *Willy på eventyr : onkel Hans forsvundet i Bermuda-Trekanten*. Fabel / Willy-Centret, 42 s., kr. 99,00
 - Bilal: *Julia & Roem*. Faraos Cigarer, 93 sider
 - Christin, P.: *Rejser i tid og rum : Linda og Valentins samlede eventyr*, bind 2. Cobolt, kr. 298,00
 - Cisse: *Retur til Terradoes* (*Kookaburra* ; 5). Arboris, kr. 99,50
 - Cisse: *System Ragnarok* (*Kookaburra* ; 4). Arboris, kr. 99,50
 - Cuvelier, Paul: *Epoxy*. Cobolt, 70 sider
 - *En droides undergang* (*Star Wars - the clone wars*). Carlsen, 26 sider
 - Hamme, Jean van: *Orfeus' port* (*De tredivende denarers forbandelse* ; 2) (Blake og Mortimer). Cobolt, kr. 198,00
 - Jacobs, Edgar P.: *U-strålen*. Cobolt, 48 sider, kr. 198,00
 - Jansson, Tove: *Mumitrolden : de samlede striber*, 4. bind. Carlsen
 - Lindgren, Astrid: *Den store tegneseriebog om Pippi*, bind 2. Gyldendal, kr. 149,95
 - Lyng Larsen, Kim: *The best of Kim Larsen : udvalgte værker fra 1994 til 2010*. Serieland, ca. 150 sider, kr. 99,00
 - Woodring, Jim: *Mellem dyrene*. Aben Maler, 110 sider, kr. 160,00

VAMPIRELLA

A tribute NOT to be made commercial!
Angelin Jobda, Rina Irene, org photo: Jack
Biel - Bodypaint and graphic: Patrick Leis

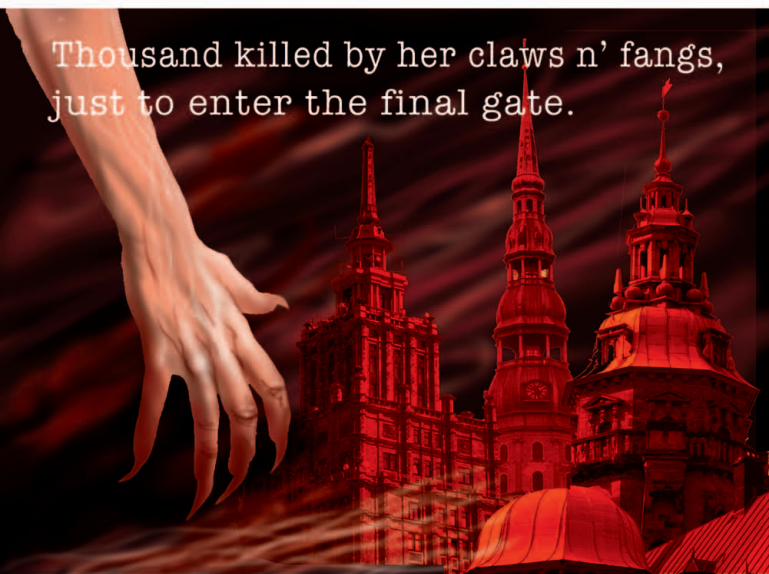

All of
them dead.

Enemies by
the numbers
drowning
in blood.

"And for what"
She asked the darkness.

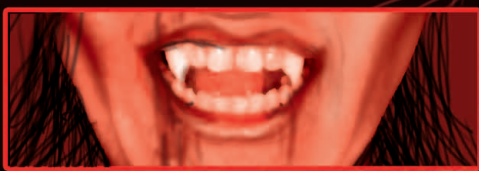

Thousand killed by her claws n' fangs,
just to enter the final gate.

Just one more
small obstacle...

Small... Well, maybe it's
time to back off...?

Yeah, RIGHT!!!

Never resist
a good fight

Piece of cake.

